

Giới thiệu Trường Mệnh Nữ

Nàng lãnh khốc, tàn nhẫn, xem mạng người như cỏ rác.

Hắn ôn nhu, thiện lương, trân trọng hết thầy sinh mạng.

Từ trước đến nay, nàng luôn dùng sinh mạng của người khác để đổi lấy sự sinh tồn cho bản thân.

Không ngờ kể từ khi gặp gỡ hắn, nàng lại cam nguyện dùng chính sinh mạng mình để đổi lấy sự sinh tồn cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: TIẾT TỬ

Mùa xuân, tháng hai. Mưa phùn bay theo gió, hoa mạn rơi như tuyết.

Trong rừng trúc đơn sơ ẩn hiện ngôi đình lợp bằng cỏ tranh mọc mọc.

Ngồi bên trong đình là một nam tử với mái tóc màu trắng xám, trang phục bằng vải bố cũng một màu trắng thuần. Nam tử yên lặng cầm sách đọc, thái độ chăm chú, dường như cơn mưa hoa mạn xinh đẹp ngoài kia không chút liên quan tới hắn.

“Nam ca ca”. Giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh hót cất lên. Theo hướng phát ra giọng nói, một nữ tử mặc váy trắng như tuyết, tay cầm ô làm bằng giấy dầu màu trắng ngà, nhanh nhẹn xuất hiện trong rừng hoa mạn. Dung mạo xinh đẹp hơn hẳn những bông hoa mạn kia.

Nam tử tóc bạc kia nghe tiếng quay lại, nhưng đó lại là một gương mặt trẻ tuổi thanh tú, mang theo phong thái của người trí thức. Mái tóc dài không hề nhuộm chút trắng trẻo của cuộc sống, chỉ là gương mặt hàm chứa nụ cười yếu ớt kia có chút xanh xao tái nhợt của một người bệnh, khiến người không cảm lòng được đối với hắn nảy sinh thương tiếc.

“Vân Nhi, lại đây”. Hắn vẫy tay, ánh mắt chứa đầy sự yêu chiều.

Thiếu nữ một tay cầm ô, một tay nâng làn váy, nhẹ nhàng bước qua.

“Nam ca ca, đạo Thanh Dịch gửi thư tới.” Thiếu nữ vừa gấp ô lại vừa nói.

Nam tử nhướng mày, cơ thể không hề nhúc nhích, chỉ chậm rãi gấp sách lại,

“Thư viết gì?”

“Vẫn chưa đọc. Muội vừa nhận được thư liền vội vã đưa đến cho huynh, ngay cả sự phụ cũng chưa kịp báo nữa.” Thiếu nữ rút từ trong ngực ra một lá thư được niêm phong cẩn thận, đưa đến bên cạnh nam tử.

Nhận được thư, nam tử xé ra đọc.

“Đúng rồi, sư tỷ đến rồi, huynh có muốn đi gặp tỷ ấy không?” Thiếu nữ đột nhiên nhớ ra, thuận miệng hỏi.

Nam tử đang đọc thư bỗng ngừng lại, lông mày thanh rậm không khỏi nhíu lại,

“Không cần đâu.” Dứt lời, lại chú tâm đến lá thư từ phương xa gửi tới.

Thiếu nữ cười khẽ một tiếng, đi tới ngồi cạnh nam tử, “Hóa ra Nam ca ca cũng sợ sư tỷ. Muội còn tưởng chỉ có một mình muội thôi!”

Nam tử đọc xong thư, cất đi, mỉm cười trả lời, “Cũng không phải vậy.” Nói xong cũng không giải thích nhiều, vươn người đứng dậy, bước tới bậc thang bên mép đình. Đôi mắt đen láy nhìn về phía dãy núi mờ ảo che phủ bởi mưa gió bên ngoài.

Trên đỉnh núi này, đi về trước vài bước chính là vách núi đen. Thung lũng phía bên dưới được bao phủ bởi những mảng rừng dày đặc, xen lẫn trong đó là những gốc mạn rừng trắng như tuyết, cùng với mây mù quanh co bao phủ dãy núi, khiến người khó lòng nhận ra.

Nơi này là núi Kiếm Khiếu, Kiếm Khiếu sơn trang vang danh thiên hạ ngụ tại đây, cũng như chủ nhân của nó – Kiếm Tôn ngao nghể khắp giang hồ. Mà nam tử này chính là nhi tử bảo bối độc nhất của Kiếm Tôn Kiếm Vô Cực mà hầu hết người ngoài không biết – Kiếm Hậu Nam, còn thiếu nữ là đồ nhi nhỏ nhất cũng được cưng chiều nhất – Lan Chiêu Vân.

“Nam ca ca, là thư của Vệ đại ca hay của Sở tỷ tỷ?” Lan Chiêu Vân hiểu kỳ hỏi.

Nàng chưa từng xuống núi, thế nên chỉ biết được ít ỏi vài người. Vệ Minh Ngẫu cùng Sở Kính Lăng Nhân ở đảo Thanh Dịch từng đến Kiếm Khiếu son trang của Kiếm Hậu Nam làm khách, đối đãi với nàng rất tốt, cho nên nàng lúc nào cũng nhớ kỹ.

“Của Vệ đại ca.” Kiếm Hậu Nam lắng lắng thở dài. Gió nổi lên, những hạt mưa bụi mang theo những cánh hoa rụng bay vào trong đình, rơi trên người hắn. Nha đầu đó quả nhiên đã trốn khỏi đảo Thanh Dịch, Ngẫu thiếu xem ra sắp phát điên rồi, bằng không sẽ không gửi thư đến quấy rầy sự yên tĩnh của hắn.

“Huynh muốn ra ngoài một thời gian.” Hắn nói, không nhìn Lan Chiêu Vân ở đằng sau, tâm tình không biết đã trôi đến phương trời xa xôi nào rồi.

“Nhưng mà, muội cũng muốn đi...” Lan Chiêu Vân thấy hắn có ý không muốn mang nàng theo cùng, khóe miệng đáng yêu không khỏi cong lên, nhìn chằm chằm phía sau lưng cao gầy của hắn mà nhỏ giọng lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 1

Hoa mạn và tuyết thi nhau rơi, ánh trăng trôi trên đầu lòng người.

Tiếng tiêu u uất trong đêm lạnh buốt đột ngột vang lên, da diết tới mức khiến người nào ruột.

Trên hành lang gấp khúc yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một bóng người, váy dài lướt trong bóng đêm, tay áo rủ xuống đất, tóc dài quấn thành búi, dung mạo thanh tú, bước đi không dính bụi trần, giống như thần tiên ở trên trời. Nhưng xuất hiện vào thời điểm như vậy, lại có vẻ vô cùng quý dị, càng giống như từ âm phủ tới.

Mà dưới ánh trăng sáng, một nữ tử trang điểm giống y như vậy cầm ống tiêu ngồi trên nóc nhà cao ngất, tiếng tiêu như khóc như than do nàng thổi ra.

Người trong đại trạch đường như cũng đã nhận ra điểm khác thường, từng gian phòng một lần lượt sáng đèn, người gác đêm nhao nhao lao tới nơi này, cũng có người mở cửa sổ ra xem, rõ ràng là không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

“Người nào lại dám tự tiện xông vào tư trạch?!” Tiếng quát lạnh lùng trầm ổn uy nghiêm vang lên, vài bóng người lao tới, tầng tầng lớp lớp bao vây lấy nữ tử đột nhiên xuất hiện kia. Một nam nhân mặc cẩm bào mặt trắng đến mức không cần thiết, xuất hiện ở hành lang, đứng phía sau những người đang bao vây.

Nữ tử kia đột nhiên dừng bước, ánh mắt như điện giật lạnh lùng nhắm thẳng vào nam nhân trung niên.

“Mạc Sinh Thiên!” Nàng mở miệng, giọng nói như những hạt tuyết lạnh, từng hạt từng hạt rơi vào trong lòng tất cả mọi người, khiến người ta không khỏi run mình.

Thần sắc nam nhân kia ngưng trọng, nhớ đến một nơi nào đó, chỉ cảm thấy toàn thân như chìm vào trong nước lạnh, ngay cả xương cốt cũng lạnh buốt. Cuối cùng cũng tới rồi.... cuối cùng cũng không thể tránh khỏi....

“Không sai, chính là tại hạ.” Hắn dù gì cũng là bá chủ một phương, rất nhanh liền khôi phục sự bình tĩnh. Mặc dù biết chuyện sắp xảy ra không có gì tốt, ông vẫn khách khí giữ lễ, “Không biết cô nương là....”

Nữ tử kia cười lạnh lùng, hắc bào khẽ động, tay áo trượt xuống, lộ ra một bàn tay trắng nõn ăm ắp như ngọc, ngón tay như hoa lan nở ra, trên tay rõ ràng đặt một mũi tên lông vũ tinh xảo màu đen nhuốm chút đỏ rực rỡ. Chỉ thấy tay nàng giương nhẹ, mũi tên lông vũ như sao băng bắn vào trụ gỗ bên cạnh Mạc Sinh Thiên. Mọi người quay lại nhìn, đuôi tên vẫn còn rung nhẹ.

Hắc Vũ Tiễn!

Lần đầu tiên nhìn thấy đồ vật này, tất cả mọi người đều không khỏi ngừng hô hấp. Sao nó có thể xuất hiện tại đất Trung Nguyên này?

Tên bay đến đâu, không còn một gốc cây ngọn cỏ.

Phàm là người từng đi qua quan ngoại* đều biết đến một địa phương gọi là Điện Hắc Vũ, Hắc Vũ Tiễn là vật quyền lực của Điện Hắc Vũ, ở phía bắc Trường thành có sức ảnh hưởng rất lớn. Nơi nào tên bay đến, những người không liên quan đều phải nhượng bộ lui binh để tránh bị vạ lây. Về phần Điện Hắc Vũ, người ở quan nội* kỳ thực cũng không rõ, chỉ biết đó là một tổ chức thần bí hoành hành ngang ngược không ai có thể khống chế. Tộc người Đại mạc lại biết, Điện Hắc Vũ ở gần biên giới có quân đội riêng của mình, có sức mạnh lập quốc nhưng lại không có thể lực chính trị to lớn. Nó khống chế toàn bộ thương phẩm hàng hóa lưu thông ra vào trong biên thành, quân đội của nó gọi là Hắc Giáp Quân, có sức chiến đấu làm cho bất kỳ nước nào cũng phải sợ ba phần.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, chẳng ai lại đồng ý đi gây rối với Điện Hắc Vũ, bao gồm cả Diệt tộc xưng bá thảo nguyên đại mạc và người Địch Nhĩ Đồ. Về phần vì sao người của Điện Hắc Vũ lại xuất hiện ở đây, ngoài người có liên quan ra không ai biết được đang xảy ra chuyện gì.

“Ta đến đây đòi nợ.” Nữ tử lạnh lùng nói. Dứt lời, ngẩng đầu nhìn ánh trăng huyền ảo trong vắt, một con chim nhận đơn độc đứng lúc bay qua. Ánh trăng êm dịu làm cho đường nét khuôn mặt mỹ lệ nhưng lạnh băng của nàng nhẹ nhàng ánh lên một vầng sáng dịu dàng, giống như một pho tượng ngọc được điêu khắc, tất cả mọi người đều chú ý đến cái cằm nhỏ xinh hoàn mỹ thậm chí không chút tí vết của nàng.

“Đến lúc rồi.”

Một tiếng than thở từ miệng nàng thốt ra, không biết là tự nói với mình hay là nói với người khác.

Lúc này, một nam nhân dáng vẻ lo lắng đi đến bên cạnh Mạc Sinh Thiên, thấp giọng ghé vào tai hắn nói. Mạc Sinh Thiên vốn đang có chút nản lòng, sau khi nghe xong tinh thần bỗng tốt lên, khuôn mặt hiện lên ý cười nhỏ khó mà nhận thấy được.

“Nếu chỉ là hai vị cô nương, ta thấy vẫn là mời hai vị quay về, tại hạ nhất định sẽ không làm khó hai người.” Ông nhận được tin báo, xung quanh không hề thấy dấu tích nào khác của kẻ địch, điều này khiến ông vẫn đang kinh hồn bạt vía thở phào nhẹ nhõm. Vì thế tỏ vẻ đại lượng, rõ ràng biết rằng người của Điện Hắc Vũ không đạt được mục đích sẽ không dễ bỏ qua lại nói ra một câu như vậy. Có điều chỉ là muốn làm giảm nhuệ khí của đối phương, tăng cường sĩ khí cùng chung kẻ thù của bên ta mà thôi.

Hiểu rõ tâm tư của ông, trên mặt nữ tử kia không có bất kỳ biến hóa cảm xúc nào.

“Mười bước giết một người, ngàn dặm không thành hàng...” Một tiếng ngâm khê từ miệng nàng cất lên, phảng phất như tiếng vọng từ phía chân trời xa xôi. Cũng không biết động tác nàng làm như thế nào, ánh bạc vừa lóe lên, một thanh nhuyễn kiếm sáng trong đã ở trên tay nàng, mà mặt kiếm rõ ràng chảy xuống một vệt máu đỏ tươi.

Không có ai kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, một tiếng trầm đục đột ngột phá tan nghi hoặc của mọi người, đám hộ vệ đứng sát nàng nhất lặng yên không một tiếng động đều ngã xuống đất.

Kiểm nhanh đến như vậy!

Ai cũng không có thời gian nghĩ lại xem kiếm của nữ tử là từ đâu tới, trước mắt bao nhiêu người cũng có võ công nàng như thế nào đẩy những tên hộ vệ xoàng xĩnh vào chỗ chết. Bởi vì hắc bào của nữ tử kia không có gió mà vẫn tự động bay lên, thuận theo sự lay động của hắc bào, thi triển một hồi máu tanh giết người hàng loạt không có bất kỳ một dấu hiệu nào dừng lại khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Người của Điện Hắc Vũ phải ra trước giờ chưa bao giờ thất thủ, không kể là Hắc Giáp Quân dũng mãnh vô song hay là mỹ nữ tuyệt sắc vô danh vô tính.

“Người.... là ai...” Không thể tin được cơ nghiệp khổng lồ của mình, bao gồm cả tính mạng của bản thân lại bị hủy trong tay một nữ nhân, Mạc Sinh Thiên thân mang trọng thương xuống đất, không cam lòng trừng mắt nhìn nữ tử trên mặt vẫn bình thản như cũ mặc dù tay đã nhiễm vô số máu tươi, như thể muốn nhìn thấu nàng.

Lạnh lùng nhìn hắn, nữ tử lắc đầu, “Long Nhất.” Biết thì sao mà không biết thì thế nào, dù gì kiếp này hắn cũng không còn cơ hội nào.

Mạc Sinh Thiên nghe vậy ngo ngắc, sau đó đột nhiên lại cất tiếng cười lớn, trong nụ cười tràn ngập thâm lương cùng hối hận. Bởi vì cười quá mãnh liệt, làm động đến vết thương, không khỏi ho ra máu.

“Hóa ra..... Nữ Nhi..... Lâu.....” Hắn thở hổn hển, vẫn chưa nói xong, giọng nói bỗng ngưng bật, cũng không thể nói thêm được lời nào nữa. Điều tiếc nuối mà hắn vẫn chưa nói ra chính là, nếu hắn biết được chủ nhân của Nữ Nhi Lâu của Điện Hắc Vũ đích thân tới, hắn nhất định sẽ không khinh suất như vậy, mà sẽ đem nhi tử và nữ nhi của mình giấu đi, có điều bây giờ hối hận thì đã muộn rồi.

Long Nhất hồ hững nhìn thân thể đã mất đi sự sống của Mạc Sinh Thiên, xác định ông đã chết, vì thế đảo mắt nhìn xung quanh, tìm xem còn có con cá nào có khả năng lọt lưới.

Một tiếng nước nổ kim nén theo gió lọt vào tai nàng, nàng chậm rãi như đang tản bộ đi về nơi phát ra âm thanh.

Đó là hai đứa bé vô cùng đáng yêu, một nam một nữ, đều khoảng bảy tám tuổi, co quắp trong khe hở của núi giả, mồm to đôi mắt to vốn dĩ ngây thơ hồn nhiên, hoảng sợ nhìn nàng bước lại gần. Toàn bộ quá trình giết hại cả nhà bọn trẻ, chúng đều nhìn thấy hết. Nhìn thấy nữ tử mỹ lệ mà khoan thai lộng lẫy, bọn trẻ dường như nhìn thấy ác quỷ hút máu điên cuồng, sợ hãi oán hận dồn nén cơ hồ không thể thở được.

Bọn chúng tận mắt nhìn thấy người phụ thân nhất mực yêu thương bọn chúng chết trong tay nàng, bọn chúng tận mắt nhìn thấy những người hộ vệ ngày thường bảo vệ bọn chúng còn bị bọn chúng chế phen chết trong tay nàng, tận mắt nhìn thấy những nô bộc hạ nhân thường ngày chơi cùng bọn chúng chết trong tay nàng.....

Mà bây giờ, bọn chúng cũng phải kết thúc cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu.

Long Nhất không chút thương tiếc, đôi mắt đẹp vô tình nhìn hai đứa trẻ, không chút do dự chém kiếm xuống.

Đing – Một tiếng cực nhỏ khê vang, nàng cảm giác kiếm trong tay bị vật gì ngăn lại, không kiểm soát được bị đẩy sang một bên.

Có chút kinh ngạc, nàng nhìn về phía người đột nhiên xuất hiện kia, người có khả năng đánh vắng kiếm của nàng kia.

Đó là một nam tử trẻ tuổi thân hình gầy yếu cao lớn, gương mặt mang phong độ của người trí thức, dưới ánh trắng búi tóc màu bạc không tương xứng với tuổi tác.

Nhìn thấy hắn, Long Nhất lập tức đoán ra lúc này đánh trúng trường kiếm của nàng là cái gì.

“Không cần quản việc không liên quan tới mình.” Đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, lạnh nhạt nói. Nàng không ngờ đến lại gặp hắn ở đây. Nếu nói trên thế gian này người có thể thay đổi quyết tâm của nàng, vậy nhất định sẽ là hắn. Chỉ là nàng không hi vọng mối quan hệ lạnh nhạt trước giờ với hắn đột nhiên lại ở đây mà tăng thêm một bậc.

Kiểm Hậu Nam chậm rãi bước về phía trước, cúi người nhặt thanh cương châm dài 50 phân từ dưới đất lên, đặt nó vào trong hộp châm, đứng thẳng người lên. Hắn có chút thờ dốt, sắc mặt còn tái nhợt hơn so với ngày thường.

“Tha cho hai đứa trẻ này đi, Thanh tỷ.” Hắn thỉnh cầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào mắt nữ nhân mỹ lệ nhưng lãnh khốc vô tình này. Không sai, Long Nhất chính là đại đồ đệ giỏi nhất của phụ thân hắn, chỉ là ở Điện Hắc Vũ hành sự. Từ trước đến giờ hắn cũng không hiểu lắm, tại sao phụ thân của mình có thể để cho đệ tử của ông giết người tàn nhẫn như vậy mà cũng không ngăn cản.

Hắn cũng không hề muốn quản chuyện của nàng, nhưng lần này vô tình gặp phải, sự tình liên quan đến sự sống chết của hai đứa trẻ, sao hắn lại có thể bỏ mặc được?

Không có cách nào nhìn thẳng vào ánh mắt không tán thành của hắn, nhẹ nhàng né đầu, Long Nhất lạnh lùng quát: “Tránh ra!” Nhưng trường kiếm trong tay lại chân chân không thể đâm ra.

Kiểm Hậu Nam lắc đầu, “Dừng tay lại đi, Thanh tỷ.” Hắn đến chậm rồi, bằng không tuyệt đối sẽ không để nàng giết nhiều người vô tội như vậy.

“Đại tỷ.” Một giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng cất lên, nữ tử cầm tiêu kia lặng lẽ không một tiếng động đi đến bên cạnh Long Nhất, đôi mắt đẹp hiếu kỳ quan sát Kiểm Hậu Nam, vẻ mặt ôn hòa không có ác ý.

Hô hấp của Kiểm Hậu Nam như ngưng lại, cảm giác một cỗ sát khí cường đại nghênh tới trước mặt, biết rằng nữ tử vẫn luôn bàng quan đứng nhìn đối với việc ngăn cản của hắn, đã sinh ra ý định giết người, nhưng hắn không sợ chút nào, đè nén cảm giác phiền muộn trong lòng, ánh mắt nhìn Long Nhất càng thêm kiên định hơn.

Dưới ánh trắng, vẻ mặt trắng bệch của hắn càng làm người hoảng sợ.

Lông mày của Long Nhất nhú nhẹ đến nỗi khó thấy được, chỉ thấy làn váy đen khẽ động, nàng đứng chắn giữa nữ tử cầm tiêu kia và Kiểm Hậu Nam.

Kiểm Hậu Nam chỉ cảm thấy cả người khẽ động, sát khí bao phủ toàn thân đã biến mất không dấu vết.

“A Cừ, muội đi trước đi.” Long Nhất mở miệng, ánh mắt dừng trên người Kiểm Hậu Nam, lại là nói chuyện với nữ tử ở sau lưng. Ngực khí của nàng nhẹ nhàng nhưng trên nét mặt có sự uy nghiêm khiến người khác không thể kháng cự.

“Vâng.” Nữ tử cầm tiêu kia không chút do dự, sau khi lên tiếng trả lời xong liền xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Không có ai biết, chính là sự tín nhiệm và phục tùng tuyệt đối như vậy khiến cho Nữ Nhi Lâu chiếm một vị trí quan trọng ở Điện Hắc Vũ mà các phân bộ khác không thể theo kịp.

“Đệ cũng đi đi, đệ đánh không lại ta đâu.” Long Nhất dời mắt, nhìn xác chết nằm la liệt trong hoa viên, lúc này mới nói với Kiểm Hậu Nam.

Về mặt Kiểm Hậu Nam ngưng trọng, biết lời nàng nói đều là sự thật. Nếu trên người hắn không có bệnh, ai thắng ai còn chưa biết được, nhưng hắn của bây giờ, chỉ cần vận công toàn thân sẽ kéo theo đau đớn, làm sao có thể độ sức với nàng. Nhưng hắn đã sớm nghĩ đến việc này, chỉ hi vọng toàn lực ứng phó, và lại nàng ít nhiều cũng sẽ nể mặt phụ thân, không dám ra tay giết mình, cứ như vậy, chỉ cần hắn kiên trì, nói không chừng có thể cứu được hai đứa trẻ từ trong nguy hiểm.

“Đệ sẽ tận lực.” Hắn trả lời, giọng điệu bình thản ôn hòa, không hề có chút tức giận hay lo lắng gì. Hắn từ nhỏ đã có kịch độc trong người, không cách nào giải được, quanh năm lăn lộn một chỗ trên bờ vực sống chết, vì vậy cảm thấy sinh mệnh hết sức đáng quý, vì thế càng không chịu đựng được hành vi coi mạng người như cỏ rác của Long Nhất.

Nghe vậy, Long Nhất thu ánh nhìn lại, kinh ngạc nhìn gương mặt gầy yếu vẫn tú lại nhợt nhạt do bệnh tật của hắn, thật lâu sau, khe khẽ thở dài, “Đệ hà tất phải như vậy?” Vì người không liên quan, ngay cả sinh mạng của mình cũng không để ý.

“Tỷ cũng hà tất phải như vậy?” Kiểm Hậu Nam trầm tĩnh cười, mà sau đó đột nhiên cảm thấy cười ở đây có chút không thỏa đáng, vì thế về mặt thay đổi hỏi ngược lại. Nàng vì có gì lại không ngừng muốn cướp lấy sinh mạng của người khác, ngay cả trẻ con vô tội cũng không tha.

Nhìn về mặt kiên định không có chút nhượng bộ nào của hắn, tâm tư Long Nhất biến chuyển, biết rằng mình không có cách nào giết người trước mặt hắn, nhưng cũng không thể để hắn đắc ý, bằng không về sau hắn không có việc gì cứ xuất hiện mỗi lần nàng ra ngoài làm nhiệm vụ, thế thì nàng còn có thể làm gì?

Nghĩ ngợi một hồi, nàng đột nhiên nở nụ cười.

“Nếu đã như vậy, lấy mạng của đệ đổi cho hai người bọn chúng đi.”

Đây chẳng qua chỉ là một câu nói đùa.

Ánh ban mai ló dạng, bầu trời một mảng xanh ngắt.

Người đi trên đường không nhiều.

Thành Thanh Trạch nằm ngay nơi giao nhau của Sông Mạc và Hồ Lạc Lan, đặc điểm lớn nhất của nó chính là sông ngòi trong thành rất nhiều, thủy lộ đan xen chằng chịt như lưới, mọi người ra ngoài phần lớn đều dùng thuyền thay vì đi bộ. Có sông tất nhiên có cầu, cầu ở đây bất kể kiểu dáng, kích cỡ, số lượng, hay cả chất liệu, đều nổi tiếng khắp trong thiên hạ, trở thành phong cảnh độc đáo của Thanh Trạch.

Bước trên cây cầu hình vòm bằng đá, một con thuyền nhỏ đang nhẹ nhàng lướt qua phía dưới chân cầu. Một phụ nhân to khỏe đứng trên thuyền, tay cầm một sào trúc đang chống thuyền đi. Dương liễu ven sông là lướt, cảnh trí nhu hòa.

Đứng trên cầu, thần thái Long Nhất nhân nhả thường thức sự thanh lệ dịu dàng hiếm thấy ở vùng biên cương này, dường như đã quên mất Kiếm Hậu Nam đang đứng bên cạnh mình. Nàng vẫn mặc nguyên bộ hắc y như trước, ở giữa cảnh phố phường bình thường gây không ít chú ý, chỉ là đối với ánh mắt kinh ngạc của người qua đường, nàng không thêm đề ý.

Sắc mặt Kiếm Hậu Nam so với ban đêm có vẻ tốt hơn, không trắng nhợt tới mức làm người khiếp sợ như vậy. Hắn là người thích ứng trong mọi hoàn cảnh, lòng dạ độ lượng, đối với sự thay đổi trong mối quan hệ với Long Nhất, hắn cũng không để tâm.

Hắn vốn là người lúc nào cũng cận kề với cái chết, cũng không biết một ngày kia nhắm mắt lại có thể hay không. ... mở ra được nữa, vì thế khi Long Nhất đề nghị lấy mạng hắn đổi cho hai đứa trẻ kia, hắn không chút do dự đã đồng ý. Chỉ vì hắn thực tình không chắc có thể đoạt được người từ trong tay nàng, hơn nữa cho dù thực sự có thể cứu được, cũng không có cách nào bảo đảm an toàn của chúng về sau. Người Điện Hắc Vũ muốn giết, cho đến tận bây giờ cũng không ai may mắn thoát khỏi.

Chỉ là Long Nhất nói muốn mạng của hắn, nhưng xem ra đến tận bây giờ vẫn chưa phát sinh sự việc nào giống vậy. Nàng vẫn còn tâm tình nhân rồi thường thức phong cảnh, hắn không thể làm gì khác hơn là phụng bồi.

Bởi vì biết cái chết đang đến gần, ngược lại hắn trở nên bình tĩnh, chăm chú quan sát mọi thứ xung quanh, không hề có bất kỳ sự nghĩ ngợi hay lo lắng gì. Vào giờ khắc này, hắn thậm chí còn quên mất mục đích xuống núi lần này.

“Đệ đi theo ta làm cái gì?” Thật lâu sau, Long Nhất đột nhiên mở miệng, mắt nàng vẫn chăm chú không dừng nhìn ánh sáng xuất hiện trong nóc nhà ngói xanh, dường như có chút thờ ơ.

Chân mày thanh tú của Kiếm Hậu Nam khẽ nhíu, “Thanh tỷ...” Nàng không phải người thích nói đùa, không phải nhảm chán tới mức đùa vậy chứ.

Khe khẽ thở dài, Long Nhất lúc này mới quay đầu nhìn hắn, ánh mắt ôn hòa, không có một chút sát ý nào, “Nam nhi, đệ cho rằng Long Nhất ta máu lạnh đến mức ngay cả mạng của đệ cũng muốn lấy sao?” Rất lâu rồi không cùng hắn ở chung như vậy, thời gian như trôi đi, giống như một cái chớp mắt, hắn đã trưởng thành. Mấy năm nay, hắn lúc nào cũng hữu ý vô ý trốn tránh mình, nàng làm sao lại không biết, hắn bản tính lương thiện thuần khiết không thích mình tâm ngoan thủ lạt. Thế nhưng có một số chuyện, hắn vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

Hiên ngang tiếp nhận ánh mắt của nàng, gương mặt thanh tú của Kiếm Hậu Nam sau khi nghe xong cũng không vui mừng, “Đệ không biết. Tỷ nên biết mình sớm đã không còn là Chiêu Thanh tỷ tỷ từng giúp đệ thả con chim nhỏ bị thương trở về tổ ngày đó.” Hắn nói một cách thần nhiên không hề sợ sệt, căn bản không hề lo lắng Long Nhất tức giận mà đòi ý.

Ai ngờ Long Nhất cũng không hề tức giận, chỉ là cười nhạt, xoay đầu đi. Ánh sáng chiếu rọi vào đôi mắt đen láy của nàng, không để cho hắn có cơ hội nhìn thấy nỗi chua xót không muốn ai biết trong đó.

“Có phải hay không thì có quan hệ gì?” Nàng chậm rãi nói, ngừng lại một chút, chuyển đề tài, “Tiễn ta ra khỏi thành đi.”

Kiếm Hậu Nam khẽ kinh ngạc, không nghĩ tới là nàng sẽ đưa ra yêu cầu như vậy. Không nói chuyện nàng nể mặt hắn thả hai đứa trẻ kia, mà với mối quan hệ đặc biệt của hai người, hắn cũng không thể từ chối. Vì vậy mặc dù trong lòng không muốn, hắn cũng chỉ có thể lên tiếng đồng ý.

Long Nhất lộ vẻ vui mừng, quay sang nhìn hắn, rất tự nhiên kéo tay hắn giống như hồi nhỏ.

Kiếm Hậu Nam ngẩn ra, cảm giác bàn tay nắm lấy tay mình thật nhỏ nhưng lại mềm mại ấm áp, lúc này mới nhớ ra người đang đối diện với mình đã là một thiếu nữ, không khỏi có chút lúng túng, đang muốn thoát khỏi nàng, ai ngờ Long Nhất đã quay sang cười với hắn.

“Nam nhi thật sự lớn rồi, tay đã to hơn tay tỷ tỷ nhiều như vậy!” Thần sắc của nàng giống như một vị tỷ tỷ cưng chiều đệ đệ, làm người ta không có cách nào nghĩ đến những cái khác.

Kiểm Hậu Nam kỳ thật không quen thân thiết với người khác như vậy, chỉ là nhìn gương mặt cười thân thiết của nàng, thực sự tìm không ra có thể thoát khỏi cái nắm tay của nàng.

Ánh mắt Long Nhất vô cùng sắc bén, có thể nhìn ra được sự quẫn bách của hắn, nhưng nàng coi như không biết, chỉ vì hai bàn tay cùng nắm như vậy, nàng biết sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Mười lăm năm, nàng và hắn đã mười lăm năm không thân thiết như vậy, mà ngày tháng sau này, tin rằng hắn cũng sẽ không để nàng thân thiết với hắn như vậy. Nàng không phải là một nữ tử tham lam, chỉ là một lúc thôi cũng được.

Trong lúc không để ý, hai người đã xuống cầu, đi vào một hẻm nhỏ bằng đá xanh, hai bên là tường bằng gạch nung hình vuông xây thành. Một tiểu thương bán rau dưa tươi ngon từ phía sau họ bước qua, chạy về hướng chợ sáng bên kia đường.

Người trên đường dần dần nhiều hơn, hai người nắm tay nhau đi gây ra không ít ánh mắt tò mò lẫn ngưỡng mộ. Gương mặt Long Nhất tươi như hoa, nụ cười còn có lúm đồng tiền, làm cho người ta biết tâm tình nàng hiện rất tốt, không ai có thể nhìn ra đêm trước nàng từng một tay hủy diệt một đại gia tộc trong vùng. Mà nam tử ở phía sau nàng, mái tóc hoa râm có vẻ không tương xứng với tuổi tác cùng sự bất đắc dĩ trong mắt hắn càng làm người khác chú ý.

Trầm mặc cả đoạn đường.

Ra khỏi cửa thành là san sát những khoang chứa hàng, bến cảng toàn thuyền là thuyền. Mặt trời đã lên cao, trên bến thuyền người đến người đi, dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Đến một con thuyền nhỏ ven bờ, Long Nhất ngừng lại. Một cụ già cầm sào trúc ngồi trên thuyền, vừa phì phò hút thuốc, vừa vô cùng hứng trí ngắm thợ khuôn vác hàng hóa đi qua đi lại trên bờ, nhìn thấy hai người, ông không hề có chút phản ứng nào.

“Ta ngồi thuyền đi.” Long Nhất buông tay, khẽ cười nói lời từ biệt với hắn, không hề để lộ ra bất kỳ sự không nỡ hay lưu luyến gì. Trước đó rất lâu nàng đã học được cách khống chế cảm xúc của bản thân, nàng hiểu rất rõ hình tượng của mình trong mắt hắn, quyết không để nảy sinh bất kỳ ảo tưởng nào không nên có với hắn.

Kiểm Hậu Nam nhìn nàng, hồi lâu sau mới nhàn nhạt nói: “Bảo trọng.” Bởi vì không biết nên nói gì, cho nên mới nghĩ lâu như vậy. Cuối cùng hắn cũng không nói sau này còn gặp lại, bởi vì hắn thực sự cũng không muốn gặp lại nàng. Đối diện với nàng, lúc nào cũng khiến hắn nghĩ tới cái chết và máu tanh, những thứ này hắn không tài nào chịu được.

Rủi mất che lại sự buồn bã trong đó, khoe môi Long Nhất khẽ cong, lộ ra nụ cười không quan tâm. “Ừm.” Nàng gật đầu, sau đó bỗng dưng nhớ đến một chuyện, nâng mắt lên, nhìn gương mặt bình thản thanh tú của Kiểm Hậu Nam, “Đệ cũng sớm rời khỏi chỗ này đi, bằng không sợ là sẽ có phiền phức.”

Nàng ám chỉ là chuyện đêm qua, mặc dù không liên quan gì đến hắn, nhưng khó tránh khỏi bị vạ lây. Dù sao hai đứa trẻ kia cũng đã nhìn thấy hắn, hơn nữa cũng biết hắn với nàng có quen biết.

Kiểm Hậu Nam khẽ mỉm cười, không trả lời. Hắn tới đây để tìm Kính Lăng, vẫn còn chưa bắt đầu, sao có thể cứ như vậy mà rời đi.

Nhìn ra hắn sẽ không nghe lời khuyên bảo của mình, Long Nhất ngậm thở dài, xoay người chuẩn bị nhảy xuống thuyền nhỏ.

Đúng lúc này, một con thuyền xa hoa ba tầng từ từ đi đến, trên mạn thuyền có mấy người đang đứng, sự chú ý của Long Nhất cùng Kiểm Hậu Nam không khỏi bị thu hút. Sau khi nhìn rõ người trên thuyền, sắc mặt Kiểm Hậu Nam vốn đang ôn hòa tao nhã bỗng nhiên biến sắc.

“Nam nhi?” Long Nhất cũng nhìn thấy rồi, có hơi khó hiểu quay đầu dùng ánh mắt hỏi hắn. Đó không phải là tiểu muội Lan Chiêu Vân của mình sao? Sao nàng lại có thể ở đây? Không lẽ sư phụ đến rồi?

Trên mũi thuyền đó, nữ tử tuyệt sắc một thân nho sam được vây quanh bởi mười mấy nữ tử áo trắng như sao vây quanh trăng kia không phải Lan Chiêu Vân thì là ai?

Chân mày thon dài của Kiểm Hậu Nam không khỏi khẽ nhíu lại, không phải hắn không muốn gặp Lan Chiêu Vân mà là thời gian và địa điểm nàng xuất hiện như vậy, lại dùng phương thức quý dị như vậy xuất hiện, khiến trong lòng hắn mơ hồ bất an.

“Nam ca ca!” Lan Chiêu Vân cũng nhìn thấy bọn họ, dáng điệu vốn đang vô tình thờ ơ biến mất, gương mặt mỹ lệ lộ ra nụ cười ngọt ngào vui sướng, một bên quơ quơ chiếc khăn tay, dường như muốn nhảy cẫng lên.

Chiếc thuyền to như thuyền đi biển từ từ cập bến, sau đó từ trên thuyền chia ra một tấm ván gỗ, nhưng Lan Chiêu Vân cũng không vội xuống thuyền, mà vẫn yên lặng đứng yên tại chỗ, chỉ là gương mặt nhỏ nhắn kia bỗng lộ ra biểu tình chực khóc.

Lúc này đây ngay cả Long Nhất cũng cảm thấy có gì đó không đúng, ánh mắt nàng trở nên lạnh lùng, đôi mắt xinh đẹp nhíu lại, đột nhiên phát hiện nàng đã xuất chút nửa xem nhẹ nơi này.

“Cung Tuyết Ngưng!” Nàng thấp giọng lắm bầm, ánh mắt nhìn vào lớp lụa trắng đang tung bay trên thuyền, từng lớp từng lớp, như mây trùng trùng.

Nghe thấy lời của nàng, cả người Kiểm Hậu Nam chấn động, nhớ tới một người. Tay của hắn không khỏi lặng lẽ nắm chặt lại, một tia đau khổ xẹt qua đôi mắt đen tình như hồ sâu.

“Nam ca ca..... Sur ty....” Lan Chiêu Vân lại kêu lên lần nữa, điệu bộ muốn nói nhưng lại thôi, khiến người ta không khỏi đoán rằng nàng đang bị không chế.

“Tiểu sư muội.” Thấy Kiếm Hậu Nam không có chút phản ứng, trong lòng Long Nhất tuy cảm thấy kỳ quái nhưng biết lúc này không phải lúc hỏi ra nguyên nhân, thế là vẫy tay trả lời Lan Chiêu Vân.

Nhìn thấy Nam ca ca trước giờ vẫn yêu thương mình không hề để ý tới mình, ngược lại là vị sư ty trước giờ lúc nào cũng làm nàng sợ hãi đáp lời, Lan Chiêu Vân không khỏi nước mắt lưng tròng, cái miệng nhỏ mếu mếu nhưng lại không dám khóc thành tiếng.

Lông mày thanh tú của Long Nhất hơi nhíu lại, đang muốn quay đầu nói chuyện với Kiếm Hậu Nam. Lúc này, lụa trắng trên cửa sổ của khoang thuyền ba tầng được vén lên, hiện ra khuôn mặt của một nữ nhân che mạng trắng. Mặc dù nhìn không thấy dung mạo của nữ tử này, nhưng chỉ từ phong thái ăn mặc liền có thể thấy nàng chính là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, chỉ là không biết có phải là chủ nhân của Cung Tuyết Ngưng hay không.

“Mời hai vị lên thuyền nói chuyện.” Thiếu nữ kia nói, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng, cực kỳ dễ nghe. Nhưng lời này của nàng không phải là nói với hai người Long Nhất mà là phân phó những vị nữ tử đứng trên mạn thuyền kia.

Chỉ thấy nàng vừa dứt lời, hơn mười nữ tử trên mạn thuyền kia lập tức như một đàn bướm trắng nhanh nhẹn di chuyển, đến hai bên của tấm ván gỗ kia, xếp thành hai hàng song song.

“Lăng Tiêu Các của Cung Tuyết Ngưng cung thỉnh Kiếm tiên sinh cùng chủ nhân Nữ Nhi Lâu!” Thiếu nữ che mạng đứng đầu hướng về phía hai người khụy nhẹ gối thi lễ nói.

Lời mời của nàng nhìn bên ngoài rất giữ thể diện cho hai người, nhưng thực tế lại ẩn hàm sự bắt buộc, căn bản không cho người ta lựa chọn một con đường sống.

Long Nhất cười ngạo nghễ, quay đầu nhìn Kiếm Hậu Nam đã hồi phục lại tinh thần nói, “Nam nhi, đi thôi.” Nàng hiểu kỳ muốn xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Kiếm Hậu Nam không nói lời nào, nhưng cũng không chút do dự đi theo phía sau Long Nhất, chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, trong ánh mắt hắn có chút buồn rầu khiến người không hiểu được.

*Quan ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc

*Quan nội: chỉ miền tây Sơn Hải Quan, Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 2

Vừa bước lên thuyền, Lan Chiêu Vân lập tức chạy vội tới, nhào vào trong lòng Kiếm Hậu Nam, bắt đầu khóc nức nở.

“Không sao rồi, Lan nhi.” Kiếm Hậu Nam rất tự nhiên ôm lấy nàng, vừa vỗ nhẹ lưng nàng vừa dịu dàng dỗ dành. Vào giờ khắc này, dường như hắn đã vứt bỏ tâm sự, chỉ một lòng muốn trấn an tiểu nha đầu lúc nào cũng được hắn cưng chiều này.

Long Nhất ung dung thản nhiên cười xem một màn này, cũng không ai biết được bên trong tay áo đang rủ xuồng kia, bàn tay trắng nõn đã gắt gao nắm chặt lại, cũng không ai biết được nàng đang kìm nén con xúc động muốn đem Lan Chiêu Vân trong lòng Kiếm Hậu Nam ném ra ngoài.

Không sai, là nàng ghen tị, ghen tị tiểu nha đầu lừa đảo này có thể cùng hắn thân thiết như vậy, mà bản thân mình lại mãi mãi không có hi vọng.

“Sao muội lại ở đây?” Đợi Lan Chiêu Vân từ từ ngừng khóc xong, Kiếm Hậu Nam không hiểu hỏi. Hắn nhớ rõ lúc mình rời khỏi sơn trang, sau khi nàng và tiểu bộc đến tiễn xong, hắn tận mắt nhìn thấy bọn họ quay trở về. Không lẽ người của cung Tuyết Ngưng đến núi Kiếm Khiếu? Nhưng có phụ thân ở đó, hắn đoán người của cung Tuyết Ngưng không có gan đến cửa gây sự. Huống chi, gần đây cung Tuyết Ngưng và núi Kiếm Khiếu nước sông không phạm nước giếng, sao có thể gây ra chuyện như vậy?

Nghe thấy câu hỏi của hắn, thân người Lan Chiêu Vân rõ ràng cứng đờ, tiếng khóc hoàn toàn ngưng bật. Một hồi lâu sau, lúc Kiếm Hậu Nam tưởng nàng không nghe thấy câu hỏi của mình đang tính hỏi lại lần nữa, nàng mới lẩm bầm một câu mập mờ không rõ.

Đôi mi thanh tú của Long Nhất khẽ nhíu, không khỏi mỉm cười.

“Muội nói gì?” Kiếm Hậu Nam nghe không rõ, lại hỏi.

Lần này Lan Chiêu Vân không thêm thêm xia liền vùng vẫy ra khỏi lòng Kiếm Hậu Nam, cái miệng nhỏ lẩm bầm, không cam lòng thú nhận: “Người ta

theo huynh xuống núi. Nào biết huynh lại đi nhanh như vậy, làm người ta lạc mất.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Kiếm Hậu Nam, Long Nhất không nhịn được cười, thay hẳn hỏi: “Vậy sao muội lại ở cùng với mấy vị cô nương này?”

Thật nhanh liếc nhìn Long Nhất, trong ánh mắt Lan Chiêu Vân lóe lên tia sợ hãi rồi biến mất. Nàng không dám dùng giọng điệu nói chuyện với Kiếm Hậu Nam khi này để nói với Long Nhất, thần sắc trở nên cung kính hơn rất nhiều, “Bẩm sư tỷ, hôm qua muội đang ở trên đường tìm kiếm Nam ca ca ở chung quanh, sau đó vị tỷ tỷ kia liền đến.” Nói đến đây, nàng chỉ chỉ vào một vị trong đám nữ tử kia. Nữ tử kia nghe nhắc đến mình, thế là hữu lễ khẽ gật đầu với Long Nhất, coi như xác nhận.

“Nàng ta nói sẽ giúp muội tìm Nam ca ca, còn nói sẽ đưa muội đi thuyền...” Lan Chiêu Vân lần đầu tiên xuống núi, chưa hề đi thuyền, nghe người ta nói như vậy, hiển nhiên rất tò mò, “Muội thấy tỷ ấy rất xinh đẹp, không giống người xấu, vì thế mới theo tỷ ấy lên thuyền. Ai ngờ... sau đó bọn họ lại không cho phép muội rời đi.”

Nói đến đây, khóe mắt nàng đỏ lên, bắt đầu hiện lên ánh nước. Ở sơn trang trước giờ chưa có ai lừa gạt nàng như vậy, cho dù các nàng cũng không làm gì nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất ủy khuất.

Trong lòng Long Nhất không khỏi thở dài, ánh mắt nhìn Kiếm Hậu Nam ẩn hàm sự giễu cợt, “Hóa ra người xấu có thể dùng mắt mà nhìn ra được, ta lại không biết điều này.” Nếu không phải có được sự sùng ái cực kỳ, sao lại có người ngây thơ đến khờ khạo như vậy.

Kiếm Hậu Nam im lặng không nói lời nào, thần sắc lúc này có chút xấu hổ.

“Ba vị, mời vào.” Sau khi cho thời gian để ba người nói chuyện, nữ tử dẫn đầu kia lại mở miệng nói.

Thuyền đã nhỏ neo chạy khỏi bờ, Long Nhất không nghĩ ngợi nữa, dẫn đầu bước vào trong thuyền, Kiếm Hậu Nam và Lan Chiêu Vân theo sát sau đó.

Một gian phòng ở lầu ba giống như đại sảnh tiếp đón khách nhân, ba người nhìn thấy thiếu nữ phát ra mệnh lệnh lúc ban đầu kia. Nàng nghiêng người ngồi trên chiếc ghế trải thảm thêu tinh xảo gần cửa sổ, váy dài như tuyết trắng lướt nhẹ trên mặt đất, khiến nàng giống như đứng sừng sững trong mây mờ. Mái tóc đen óng được quấn bằng vòng hoa trắng óng như ngọc ở phía sau, thẳng tắp tới thắt lưng, trong ánh sáng để lộ ra vẻ thanh nhã và cao quý không nói nên lời.

Nhìn thấy ba người bước vào, nàng không hề đứng dậy, chỉ là ánh mắt tinh mịch như nước kia không chút e dè nhìn thẳng vào gương mặt của Kiếm Hậu Nam.

Long Nhất khẽ chau mày, đúng lúc nàng đang suy nghĩ vị thiếu nữ này sao lại lớn mật như vậy lại sắc bén cảm nhận được sự cứng đờ của Kiếm Hậu Nam ở phía sau, trong lòng không khỏi hiểu kỳ. Không lẽ tính cách Nam nhi lại ngại ngùng đến mức bị tiêu mỹ nhân nhìn một cái cũng cảm thấy không được tự nhiên sao?

Quay đầu lại, nàng nhìn Kiếm Hậu Nam, lúc này mới phát giác hẳn đã quay mặt đi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn ra bên ngoài cửa sổ đã bị rèm trắng che đi một nửa. Xuyên qua đó, có thể nhìn thấy thảm cỏ xanh một màu bên bờ sông cùng con đường rộng lớn cách bờ không xa và đoàn người cùng xe ngựa đi trên đường.

Có lẽ do không có được sự phản hồi của Kiếm Hậu Nam, ánh mắt của thiếu nữ kia lộ ra vẻ buồn bã.

“Ta là Từ Tiêu của cung Tuyết Ngưng.” Nàng mở miệng, trực tiếp tự giới thiệu bản thân, “Bởi vì sự tình đêm qua, Cung chủ muốn mời các vị đến làm khách mấy ngày.” Nói đến đây, bàn tay trắng ngần của nàng khẽ giơ lên, vỗ hai tiếng, ngoài cửa xuất hiện một nữ tử áo trắng, theo sau nàng lại là một cặp trai gái song sinh giống như một đôi ngọc chạm khắc trắng ngần.

Nhìn thấy hai đôi mắt vốn dĩ ngây thơ trong sáng phát ra sự hận thù và sợ hãi, Long Nhất không khỏi tự giễu cười một tiếng.

Bảo ứng này đến thật nhanh!

Thuyền ra khỏi cửa sông Mạc, tiến vào hồ Lạc Lan mệnh mông bao la.

Long Nhất và Kiếm Hậu Nam được sắp xếp ở hai gian phòng gần nhau trên lầu hai, mà Lan Chiêu Vân lại ở lầu ba, cùng lầu với thiếu nữ Từ Tiêu hình như có địa vị khá cao ở Cung Tuyết Ngưng. Sắp xếp như vậy, bất kể ai cũng biết đó là bắt Lan Chiêu Vân làm con tin để áp chế hai người bọn họ.

Kiếm Hậu Nam đang ở trong phòng mình ngây người, tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Mời vào.” Hắn mở miệng trả lời, không hao tâm tốn sức đoán xem là người nào.

Cửa bị đẩy ra, là Long Nhất.

“Thanh tỷ.” Hắn đứng dậy, không hề cảm thấy kỳ lạ là nàng sẽ tìm mình. Bây giờ mọi người đều ở chung một thuyền, cũng không thể xa lạ giống như trước đây nữa.

Long Nhất bước vào trong phòng, tùy ý nhìn gian phòng được bố trí không kém phần hoa mỹ so với căn phòng kia của mình, khẽ cười, mở cửa nhìn núi non trùng điệp hỏi: “Nam nhi, đệ biết tiêu mỹ nhân kia phải không?”

Kiểm Hậu Nam không mở mắt, thần sắc lúc này đờm về buồn bã, không đáp lời nàng, “Xin lỗi, Thanh tỷ, liên lụy tỷ rồi.” Hắn ám chỉ là tối qua can thiệp vào chuyện của Long Nhất, nếu không phải do bản thân, hiện tại Long Nhất chắc đã quay về đường xá cửa ải phía Bắc rồi.

Thấy hắn cố tình né tránh vấn đề, trong lòng Long Nhất có chút lạnh lùng, trực giác từ bản năng của người phụ nữ làm nàng cảm thấy bất an, nhưng nàng đã nhìn quen người đời, sẽ không dễ suy đoán không có căn cứ làm ảnh hưởng đến cảm xúc và phán đoán của bản thân. Ngẩng đầu lên, nàng ngạo nghễ hỏi: “Đừng nói liên lụy, nếu ta không muốn ở, không ai có thể bắt ta ở được.”

Hàm ý câu nói này rất sâu xa, Kiểm Hậu Nam căn bản không có cách nào hiểu hết được, không biết phải nói tiếp như thế nào, hắn chỉ trầm mặc không nói gì.

Long Nhất cũng không nghĩ rằng hắn hiểu, cười nhẹ, nàng đi về phía trước, ngồi xuống cái ghế đối diện với hắn, “Ta đến là muốn cùng đệ thương lượng một chuyện.” Nàng nói, đồng thời ra hiệu cho Kiểm Hậu Nam ngồi xuống.

Kiểm Hậu Nam lộ vẻ nghi hoặc nhìn nữ nhân thâm sâu khó lường trước mặt mình, phát hiện rất khó nắm bắt được tâm tư của nàng.

Long Nhất không có tâm tình thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: “Nghĩ cách để bọn họ thả tiểu sư muội.” Nha đầu được mọi người hết mực cưng chiều kia, ở lại sẽ chỉ làm người khác bị trời tay trời chân. Đương nhiên nàng đoán được điểm này thì nữ tử cung Tuyệt Ngưng thông minh thanh khiết kia cũng có thể đoán được như vậy.

“Ừ.” Hiểu rõ ý định của nàng, Kiểm Hậu Nam nhàn nhạt đáp lại, nhưng lại không cùng nàng thảo luận ý kiến, dường như giống như đồng ý làm việc này.

Long Nhất kinh ngạc, đôi mắt tràn đầy sự thông minh chăm chú nhìn gương mặt tĩnh lặng của Kiểm Hậu Nam, rất muốn từ đó nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì. Chỉ là đến tận bây giờ nàng mới phát hiện ra, Nam nhi mà nàng cho rằng rất đơn thuần này không hề đơn thuần như trong ấn tượng của nàng.

“Đệ có cách?” Nàng quyết định hỏi trực tiếp.

“Chắc sẽ không thành vấn đề.” Kiểm Hậu Nam không hề giải thích, giọng nói rất nhẹ, nhưng không ai có thể nghi ngờ năng lực làm việc của hắn.

Lần này, Long Nhất cũng không đuổi cùng hỏi tận, nếu hắn muốn nói sẽ tự động nói, không muốn nói, cố hỏi cũng không có kết quả.

Dừng một chút, nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, nàng nhịn không được hỏi thẳng lo lắng trong lòng mấy năm nay: “Nam nhi, đệ đi đảo Thanh Dịch nhiều năm như vậy, sức khỏe có... tốt lên chút nào không?” Kiểm Hậu Nam từ nhỏ đã trúng kịch độc, lúc nào cũng ở đảo Thanh Dịch để Nhị Thánh y được tìm cách chữa trị, chỉ thỉnh thoảng mới đến núi Kiếm Khiếu. Mỗi đến năm 17 tuổi mới rời khỏi chỗ đó, quay về sơn trang ở lâu dài. Khi đó, Long Nhất sớm đã rời khỏi sơn trang đến Điện Hắc Vũ, vì thế không hề biết tình hình thực sự của hắn.

Kiểm Hậu Nam mỉm cười, giọng nói nhẹ như gió thổi mây bay “Không có trở ngại gì”. Hắn ngày ngày đều cùng Tử thần giành giật lấy sự sống, đương nhiên so với người bình thường càng hiểu được sự trân quý của tính mạng hơn, chỉ là việc như vậy không nhất thiết phải nói bằng lời.

“Vậy thì tốt.” Nghe được câu trả lời của hắn, Long Nhất có chút loạn nhịp, bất an nhìn hắn cùng mái tóc hoa râm không tương xứng với tuổi tác, cùng sắc da tái nhợt do có bệnh, trong lòng mơ hồ đau xót. Nếu không có trở ngại gì, đương nhiên rất tốt....

“Sao đệ lại xuất hiện ở Thanh Trạch?” Nàng tiếp tục tìm đề tài nói chuyện, kỳ thực không phải thấy hứng thú với nguyên nhân thực sự hắn xuất hiện ở đây, nhưng trong lòng có khát khao mãnh liệt được ở riêng với hắn một khoảng thời gian, thế là cố ý đổi làm như không thấy sự xa cách của hắn.

Kiểm Hậu Nam nhìn về phía những con sóng biếc ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi, kiên nhẫn, nhưng cũng không hề nhiệt tình, nhàn nhạt nói: “Đến tìm một vị bằng hữu.” Câu trả lời của hắn từ đầu đến cuối đều rất ngắn gọn dễ hiểu, không hề dư thừa một lời nào.

“Tìm thấy chưa?” Long Nhất tiếp tục hỏi, thực ra trong lòng khá lúng túng, ngoài hắn ra không ai có thể khiến nàng mặt dày như vậy.

Kiểm Hậu Nam chậm rãi lắc đầu, lông mày hiện lên sự lo lắng, không biết Kính Lăng bây giờ đang ở nơi nào. Nàng ngoài việc thông minh hơn Vân nhi ra, mức độ ngây thơ cũng ngang nhau, căn bản không biết giang hồ hiểm ác. Bây giờ hắn không thể tiếp tục đi tìm nàng, chỉ mong Ngẫu thiếu sớm tìm ra nàng.

Thấy hắn sầu lo, Long Nhất cũng cảm thấy trong lòng khó chịu, nhịn không được buột miệng nói: “Hay là ta cho người đi tìm giúp đệ.” Lời của nàng cũng không phải nói đùa, bởi vì nàng có rất nhiều cách có thể liên hệ với thuộc hạ của mình, cho dù là ở trên mặt hồ mê mông bát ngát này.

Kiểm Hậu Nam ngẩn người, hơi suy tư, sau đó lắc đầu từ chối: “Không cần, đệ không muốn người của Điện Hắc Vũ liên quan đến chuyện này.” Bởi vì sự tàn nhẫn của Long Nhất, hắn đối với tổ chức thần bí mà thế lực to lớn Điện Hắc Vũ này không có chút hảo cảm nào, cũng không muốn vô duyên vô cớ thiếu nợ ân tình của bọn họ. Hơn nữa hắn tin rằng hắn ít nhiều cũng đủ năng lực tìm Kính Lăng.

Về mặt Long Nhất hơi chững lại, sự chua xót trong đáy lòng lặng lẽ tràn ra. Thái độ của hắn rất rõ ràng, ngoài mặt chỉ là cự tuyệt Điện Hắc Vũ, nhưng sự thật là hắn cũng cự tuyệt luôn cả nàng.

Lúc ăn cơm, Long Nhất và Kiểm Hậu Nam lại gặp Tử Tiêu tiểu thư kia cùng Lan Chiêu Vân mặt buồn rười rượi. Chỉ là lần này Tử Tiêu lấy xuống mạng che mặt, để lộ ra dung nhan thanh lệ vô song. Bất chợt nhìn qua, vóc dáng mềm mại yếu đuối mong manh, thần thái mê người như muốn nói lại xấu hổ kia, khiến nàng càng giống như tiểu thư khuê các, mà không phải là một người trong võ lâm có địa vị quan trọng ở cung Tuyệt Ngưng. Nhưng ánh mắt

sắc bén của Long Nhất, lại có thể nhìn ra được từ tinh quang trong đôi mắt đẹp kia giữa hai người có sự khác biệt.

Long Nhất nhạy cảm cảm thấy Kiếm Hậu Nam bên cạnh lúc nhìn thấy gương mặt của Từ Tiêu có chút chấn động, trong lòng đại thể có phỏng đoán, nhưng không hề rõ ràng.

Thức ăn rất phong phú, dụng cụ đựng đồ ăn cũng rất hoa mỹ tinh xảo, thị nữ hầu hạ bên cạnh diện mạo trẻ trung xinh đẹp, đãi ngộ ưu ái như vậy sao có thể giống đối đãi với người bị giam cầm, ngược lại càng giống như đối đãi với khách quý.

“Mời.” Đầu tiên Từ Tiêu dùng kim thử thức ăn, thấy đồ ăn không có độc, “Đồ ở trên thuyền có hạn, chiều dài có không chu đáo, vẫn mong ba vị khách quý thứ lỗi.”

Khi nói lời này, nữ tử hầu hạ một bên đã rót rượu ngon cho mọi người.

Long Nhất mỉm cười, thần thái ung dung, “Từ Tiêu tiểu thư không cần phải khách khí.” Dứt lời, nâng đũa gấp một miếng măng tươi trước mặt bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai, “Rất ngon.” Nàng nói, sau đó ngoài dự liệu của mọi người cũng gấp một ít cho Kiếm Hậu Nam sắc mặt không chút thay đổi ở bên cạnh. “Nam nhi, đệ cũng thử xem, không nên phụ lòng của Từ Tiêu tiểu thư.” Kiếm Hậu Nam nghe vậy liền cứng đờ, lời nói vô tình của Long Nhất lại đụng đến nỗi khổ sở trong lòng hắn. Mà thần sắc của Từ Tiêu cũng tự nhiên thay đổi. Chỉ là lần này Long Nhất lại không chú ý đến, tiếp tục ăn những món khác, cũng tiếp tục gấp cho Kiếm Hậu Nam những món mình đã thử qua. Không lâu sau, trong chén của Kiếm Hậu Nam đã đầy một đồng đồ ăn cao như cái núi nhỏ, Long Nhất lúc này mới bỏ đũa xuống.

“Thân thể đệ không được tốt, rượu này chắc không cần phải uống đâu.” Nàng nói, bản thân cũng không đụng đến rượu.

Đến giờ phút này, ngay cả Lan Chiêu Vân ngây thơ cũng có thể nhìn ra Long Nhất yêu quý Kiếm Hậu Nam, chỉ là ngoài Từ Tiêu ra, không ai nghĩ khác hơn, chỉ cho rằng đó là tỷ tỷ yêu mến đệ đệ mà thôi.

“Sư tỷ, tỷ đối với Nam ca ca thật tốt.” Lan Chiêu Vân lòng dạ vô tư nói, nàng trước giờ vẫn nghĩ rằng sư tỷ rất đáng sợ, bây giờ xem ra hình như cũng không đến mức như vậy.

Lời vừa nói ra, trong lòng Kiếm Hậu Nam khẽ động, ánh mắt không khỏi tự chủ nhìn về một bên mặt mỹ lệ của Long Nhất. Nghe Lan Chiêu Vân nói như vậy, hắn mới phát hiện Long Nhất đối với hắn dường như thực sự rất không bình thường, chỉ là không biết đây có phải hay không là vì phụ thân hắn--

Đào qua vẻ mặt ẩn hàm sự phòng bị xa cách của Kiếm Hậu Nam và ánh mắt ghen tị không kìm nén của Từ Tiêu, ánh mắt Long Nhất dừng lại trên gương mặt hồn nhiên của Lan Chiêu Vân không biết lời nói của mình đã gây ra ảnh hưởng gì, nàng khẽ cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nam nhi cũng xem là đệ đệ của tỷ, sao tỷ có thể không tốt với hắn.” Loại lý do này không hề gượng ép chút nào, cũng không phải nàng thích, chỉ là nàng không hi vọng hắn sẽ đề phòng nàng. Nàng cũng không làm gì hắn, hắn không cần phải đề phòng nàng.

Nghe vậy, sắc mặt Kiếm Hậu Nam giãn ra, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Hắn không ngờ Long Nhất mà hắn trước giờ vẫn không thích lắm lại coi mỗi quan hệ của hai người như vậy, điều này khiến hắn đối với suy nghĩ trước đây của mình có chút hồ thẹn. Mặc dù không đồng tình với hành vi coi mạng người như cỏ rác của nàng, nhưng cũng không phủ nhận, nàng đối với mình thật sự rất tốt.

“Thanh tỷ.” Hắn nhìn không được kêu một tiếng, trên gương mặt thanh tú lần đầu lộ ra nụ cười chân thành.

Long Nhất ngẩn ra, không ngờ lý do nàng tùy tiện bịa ra lại có thể khiến hắn không đẩy nàng ra xa ngàn dặm nữa, đầu lưỡi không khỏi chua xót, nhưng trên gương mặt lại là nụ cười yếu ớt cung chiêu của tỷ tỷ đối với đệ đệ. Trừ lần đó ra, nàng không biết ở trước mặt hắn có thể bày ra cảm xúc thế nào nữa.

Lan Chiêu Vân không khỏi có chút ghen tị với Kiếm Hậu Nam, ghen tị hắn có thể có được sự đối đãi không bình thường của vị sư tỷ lúc nào cũng lãnh khốc vô tình, “Nhưng mà, sư tỷ, muội cũng là sư muội của tỷ mà, sao tỷ lại hung dữ với muội như vậy? Không công bằng mà!” Nàng gần như nùng nịu nói.

Không công bằng? Long Nhất kiểm hãm nét mặt lại, sau đó cười, “Tỷ đâu có hung dữ với muội đâu?” Nàng nói cho có lệ, không muốn tiết lộ ra suy nghĩ trong lòng mình. Công bằng? Ai từng cho nàng công bằng? Ai từng cho nàng một chút thương yêu và sủng ái mà nữ tử nên có? Khẽ nhếch cằm lên, nàng quật cường xua đi sự oán giận không nên có này, cũng không muốn đối diện với gương mặt cười ôn hòa của Kiếm Hậu Nam. Trong ngực khẽ nhói, đột nhiên xúc động muốn rơi lệ, nhưng đó cũng chỉ giới hạn trong suy nghĩ mà thôi. Chỉ vì, nàng không phải nữ tử thông thường, nàng là chủ nhân của Nữ Nhi Lầu của Điện Hắc Vũ.

Lan Chiêu Vân ngây thơ không nghe ra được Long Nhất nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ cho rằng lời nàng nói là thật lòng, gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ không khỏi lộ ra nụ cười vui sướng, “Vậy sư tỷ đối với muội cũng tốt giống như đối với sư huynh được không?” Người xung quanh lúc nào cũng sùng ái nàng, vì thế nàng nghĩ rằng Long Nhất thân là sư tỷ sủng ái nàng cũng là chuyện hiển nhiên.

Long Nhất ngạc nhiên, sau đó trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, “Muội có nhiều người cưng chiều muội như vậy vẫn chưa đủ sao?” Nàng không phải là nữ tử có thể dễ dàng đối xử tốt với người khác, cũng không phải nữ tử dễ dàng hứa hẹn với người khác, vì thế lẳng lặng đánh lạc hướng sự chú ý của tiểu cô nương.

Lan Chiêu Vân bị nói trúng như vậy có chút ngượng ngùng, phía bên trái miệng hiện ra một lúm đồng tiền đáng yêu, không nghe theo nũng nịu nói: “Sao mà đủ được, với lại cũng không có ai cưng chiều muội hết.”

Nghe thấy nàng nói đôi không chớp mắt như vậy, Kiếm Hậu Nam không khỏi bật cười, khề quờ: “Nha đầu không có lương tâm này!” Trong giọng nói khó nén sự cung chiêu.

Long Nhất nghe thấy trong lòng tràn ngập ghen tuông, lại không thể làm gì được. Nhưng Từ Tiêu đang bị cố ý lạnh nhạt kia về mặt bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, dường như không có chút vì bị ba người kia làm lơ mà thấy bức mình. Chỉ là ăn một bữa cơm, ngoài Lan Chiêu Vân gây thơ hồn nhiên ra, còn lại ba người trong lòng đều có tâm trạng, không hề gió êm sóng lặng như thể hiện ngoài mặt.

“Huynh trách ta?”

Trong thư phòng lâu ba, Từ Tiêu một thân áo trắng như tuyết đứng bên cửa sổ. Nàng xoay lưng về phía Kiếm Hậu Nam, ánh mắt u oán nhìn trên mặt hồ lấp lánh ánh nắng.

Nhìn bóng lưng duyên dáng mỹ lệ của nàng, Kiếm Hậu Nam không tự chủ được hơi nhếch môi, muốn nói lại phát hiện ra bản thân cũng không nói nên lời. Kể từ ngày nàng quyết tuyệt rời khỏi hắn, hắn đã không biết nên nói gì với nàng.

“Sao không nói gì?” Không đợi câu trả lời của hắn, Từ Tiêu xoay người, gương mặt mỹ lệ có vẻ giận dữ nhàn nhạt, “Huynh lúc nào cũng như vậy, trong lòng muốn gì cũng không nói ra.... huynh không nói, không ai biết được rốt cuộc huynh muốn thế nào...” Rồi khỏi hắn, nguyên nhân chủ yếu chính là vì như vậy.

Cuối cùng, dưới ánh nhìn chăm chú chờ mong của nàng, Kiếm Hậu Nam mở miệng: “Thả Vân nhi đi.”

Lời nói ngoài dự tính làm Từ Tiêu vô cùng ngạc nhiên, nhưng nàng không phải nữ tử thông thường, rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, “Lâu ngày không gặp như vậy, huynh và ta đã không còn chuyện gì để nói sao?” Nàng cười khổ, không biết có nên vì quyết định lúc trước mà cảm thấy hối hận.

Hít sâu một hơi, Kiếm Hậu Nam nhìn dung nhan của người từng khiến mình thần hồn điên đảo, cảm xúc trong lòng lẫn lộn, “Hắn đối với muội tốt không?” Vẫn là kim nén không được mà hỏi! Ý thức được điều này, trong ánh mắt hắn lóe lên ý giễu cợt bản thân.

“Không cần nhắc đến hắn!” Chợt nghe lời đó, Từ Tiêu như bị kim châm, cơ hồ theo phản xạ lớn tiếng đáp lại, âm điệu cao lên rất nhiều, nghe có chút chói tai.

Nhìn ra sau khi chia tay nàng cũng không đạt được điều mình muốn, đôi mắt ôn hòa của Kiếm Hậu Nam có vẻ thương xót, lắc đầu một cái, hắn quyết định không quan tâm gì đến nàng nữa, “Nếu như muội vẫn còn nhớ ta đã từng cứu muội thì thả Vân nhi ra đi.” Đây là lần thứ hai mở miệng thỉnh cầu, hắn chỉ định nói một lần này nữa thôi.

Sự lạnh lùng xa cách của hắn làm Từ Tiêu nhói đau, nàng không mở mắt, che giấu vẻ mất mát trên gương mặt, buồn bã nói: “Đây là lần đầu tiên huynh chủ động mở miệng yêu cầu ta....” Nguyên nhân chỉ vì một nữ tử khác. Ngừng một chút, nàng mới nói tiếp: “Cho dù không có ơn cứu mạng đó, ta cũng không có cách nào cự tuyệt được huynh. Huynh nên biết.... ta trước giờ không thể cự tuyệt huynh.” Chỉ là trước giờ hắn chưa hề mở miệng yêu cầu nàng làm gì, cứ cho là nàng nói với hắn lúc nàng muốn rời đi, hắn cũng trầm mặc không nói một câu. Nàng thường nghĩ, nếu lần đó hắn mở miệng nói muốn nàng ở lại, nàng chỉ sợ thật sự sẽ vì hắn mà ở lại, vì thế có thể trốn thoát nanh vuốt của tên nam nhân gian ác kia. Chỉ là, hắn không nói gì hết.

“Ta sẽ an bài cho Vân nhi của huynh rời đi.” Nói đến đây, Từ Tiêu cảm thấy cơn đau khổ chưa xót quặn thắt trong lòng, lại không thể làm gì, “Nhưng mà, huynh và Long cô nương nhất định phải ở lại. Nếu không ta không có cách nào giải thích được với Cung chủ.”

Kiếm Hậu Nam gật đầu xem như nói lời cảm ơn, rồi sau đó xoay người liền rời đi. Hắn không có cách nào nhìn mặt nàng mà vẫn giữ được bình tĩnh, hắn sợ thời gian càng lâu sẽ không khống chế được nói ra lời làm bản thân hối hận. Chỉ vì, với tính cách ôn hòa của hắn rất khó trách cứ một nữ tử trong thời gian dài như vậy, huống hồ nữ tử kia từng là người trong lòng hắn.

“Nam đại ca.” Đột nhiên, Từ Tiêu xúc động gọi tên mà chỉ hai người vốn rất quen thuộc, ngay cả bản thân nàng cũng không kịp chuẩn bị.

Kiếm Hậu Nam toàn thân cứng đờ, còn hai chân kia lại không thể bước ra khỏi phòng.

Từ Tiêu lặng lẽ bước tới phía sau hắn, sau đó không để ý gì giang hai cánh tay mảnh khảnh ôm lấy hắn, “Đừng bỏ muội, Nam đại ca.” Trong giờ khắc ấy, nàng buông hết sự dè dặt của một thiếu nữ, muốn vặn vẹo tất cả những thứ đã mất đi.

Tầm lưng cảm nhận được thân mình mềm mại kề sát chính mình kia, trong tai nghe tiếng cầu xin ngượng ngùng cùng sợ hãi của thiếu nữ, Kiếm Hậu Nam cảm giác bức tường hân hân và dựng ở trong lòng trong khoảnh khắc đó âm âm sụp xuống. Việc nàng đã làm cũng không phải tội ác tày trời tới mức không thể tha thứ, nàng chỉ là....

Nỗi phiền muộn đột nhiên dâng lên trong lòng, sắc mặt Kiếm Hậu Nam trắng nhợt, bỗng nhiên kéo cánh tay mềm mại đang ôm chặt mình ra, dưới ánh mắt đầy đau khổ cùng mất mát của Từ Tiêu, tuyệt tình bỏ đi.

Có một số chuyện không thể sai được, chỉ cần bước sai một bước, liền không có khả năng quay đầu lại.

Hiểu rõ được điều này, vẻ mặt yếu đuối của Từ Tiêu tại thời khắc này đã biến mất, thay bằng vẻ mặt lạnh nhạt thanh nhã, trầm mặc nhìn phía Kiếm Hậu Nam vừa biến mất, rồi sau đó kiên cường ép buộc bản thân quay người đi, không nhìn nữa không nghĩ nữa.

Nàng không nói cho hắn biết, nàng vĩnh viễn sẽ không nói cho hắn biết, nam nhân đó, Âm Cực Hoàng uy danh hiển hách kia đã vứt bỏ nàng. Giống như giang hồ đồn đại, Âm Cực Hoàng là một tên ác ma chuyên đùa giỡn nữ nhân, phạm là nữ nhân bị hắn nhìn trúng, đến nay vẫn chưa có ai thoát được bàn tay ác ma của hắn. Mà phạm là nữ nhân đã từng phát sinh quan hệ thể xác với hắn, cho dù sau khi bị hắn vứt bỏ cũng không có cách nào quên được hắn, càng không có cách nào tiếp nhận được nam nhân khác.

Kiểm Hậu Nam đã từng khuyên bảo nàng, thế nhưng nàng lúc đó đã không kiểm soát được trái tim mình nữa, mãi đến khi vận mệnh bị vứt bỏ một cách vô tình rơi xuống nàng.

Nàng, chủ nhân Lăng Tiêu Hoa của cung Tuyết Ngưng, có mỹ mạo khiến người kiều ngạo và khí chất thanh tú đặc biệt, nàng hiểu rất rõ bản thân rất dễ gọi lên ý muốn bảo hộ của nam nhân. Nàng cho rằng sẽ không có nam nhân nào nhẫn tâm làm tổn thương mình, nhưng sự thật chứng minh---

Trước khi gặp Âm Cực Hoàng đích thực là như vậy. Nhưng mà Âm Cực Hoàng không phải là nam nhân bình thường, hắn chỉ là một tên ác ma tùy tiện đùa giỡn nữ nhân, sự nồng nhiệt của hắn đối với nàng kéo dài không quá một tháng. ...

Đúng, nam nhân đó thực sự đáng hận, nhưng nàng lại giống như lời đồn đại kia không cách nào quên được hắn, không cách nào quên đi sự thống khổ. Mà đối với Kiểm Hậu Nam, nàng thực sự từng có tình cảm, vì thế mới vọng tưởng dùng tình cảm đối với hắn mà quên đi nam nhân kia. Nhưng nàng rõ ràng đã quên mất, là nàng chủ động vứt bỏ tâm chân tình cùng sự dịu dàng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: CHƯƠNG 3

Mùa xuân năm đó, hoa mạn rừng khắp núi khắp thung lũng đều thi nhau nở, một màu trắng phau phau từng mảng từng mảng, giống như từng mảng tuyết đọng lại từ mùa đông mới đi qua không lâu.

Trải qua gần một tháng âm u không thấy ánh mặt trời, thoáng thấy cảnh sắc tràn đầy sức sống đẹp đẽ như vậy, khiến người ta không khỏi nảy sinh ảo giác muốn được tiếp tục làm người ở kiếp sau.

Gió lạnh thổi nhẹ mang theo một mùi máu tanh, nàng chớp mắt, nhìn hoa mạn trang nhã trong veo nhưng lạnh lùng trước mắt, đột nhiên cảm thấy chướng mắt.

Đây là một cửa hang động nằm giữa vách đá cheo leo, cửa huyệt tối đen giống như cái miệng há to của con quái thú đang nhắm vào người mà cắn. Nàng đứng trong con gió núi lạnh buốt, y phục mặc trên thân thể nhỏ gầy chưa đầy thì rách rưới dính vết máu đen như bị lũng lổ, bị gió thổi bay bay về phía trước, đầu tóc rối bù cũng dính máu đen như trên y phục.

Nàng cứ như vậy đứng ở nơi đó, hai tay nắm chặt bụng ở hai bên người, khuôn mặt nhỏ nhắn loang lổ vết bẩn, một đôi mắt mờ lệ trên gương mặt gầy nhom lộ vẻ sáng ngời và to khác thường. Chỉ là trong đôi mắt đẹp chỉ khiến người sợ hãi này, lộ ra không phải vẻ ngây thơ hồn nhiên nên có của một nữ hài tử mà là sự lạnh giá của việc thiếu thốn tình cảm.

Dừng trong chốc lát, trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện một sợi dây thừng dài, ngay cả do dự cũng không có, nàng vươn người nhảy lên, một phát liền bắt được đoạn dây thừng, men theo dây thừng leo lên, thậm chí không quay đầu lại nhìn thi thể những đứa trẻ trương đương tuổi nàng đang nằm trong hang lay một lần.

Trèo lên đỉnh núi, trước mặt là một ngôi đình lợp bằng cỏ tranh, một hán tử cầm theo hộp cơm chuẩn bị đi xuống, nhìn thấy nàng, hắn rõ ràng lấp bắp kinh hãi.

Lạnh lùng nhìn hắn một cái, nàng vượt qua người hắn mà đi, “Không cần phải đưa đến nữa.” Ngoài việc gào thét như dã thú, đã rất lâu rồi không nói chuyện với con người, trong giọng nói non nớt của nàng mang theo tiếng khàn khàn. Nói xong câu này, nàng nghênh ngang rời đi, chỉ để lại nam nhân đang sững sờ nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của nàng, gương mặt lộ ra sự sợ hãi cực độ.

Đúng, không cần phải đưa đến nữa, bởi vì rốt cuộc không còn ai có thể tranh đấu với nàng.

Phía trước là một mảng rừng mạn, hoa mạn trắng như tuyết giống như một mảng mây tụ vắt ngang trước mặt. Nàng có chút lưỡng lự, chuẩn bị theo đường vòng mà đi.

“Này!” Một giọng nam hài tử ngây thơ trong rừng đột nhiên vang lên, nàng bỗng cứng đờ. Không lẽ vẫn còn khảo nghiệm?

Một nam hài trước giờ chưa từng gặp mặt từ sau góc mạn nhô đầu ra, gương mặt nhỏ thanh tú mang vẻ ngượng ngùng xấu hổ cười cười, “Tỷ tỷ....” Hắn gọi thử, không để ý đến vẻ lạnh nhạt của nàng.

Trong mắt nàng lóe lên vẻ kỳ lạ, “Đi ra!”

Nam hài né né tránh tránh từ phía sau cây chui ra, “Tỷ tỷ.” Hắn lại gọi, trên gương mặt nhợt nhạt có chút ửng đỏ, hai tay chấp ở sau lưng, lộ vẻ hơi bất an.

Hắn mặc một bộ y phục trắng, thân hình rất nhỏ, chỉ mới đến ngang tai của nàng, gầy còm ốm yếu, dường như chỉ cần một con gió liền có thể thổi bay mất. Sự phòng bị trong mắt nàng có hơi thu lại.

“Có việc gì?” Nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn của hắn, nàng thử suy đoán hắn từ đâu tới.

“Ta muốn nhờ tỷ....” Hắn sợ hãi mở miệng, dường như có chút ngại ngùng. Sau đó, hắn đưa tay đang giấu ở phía sau ra, phía trên rõ ràng là một con chim nhỏ đang nằm.

Nàng nhìn hắn, không sốt ruột, cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ chờ hắn thỉnh cầu.

“Nó rớt từ trên cây xuống, không có cách nào trở lại, nếu mặc kệ, nó sẽ bị lạnh chết mất.” Hắn nhẹ giọng nói, nói một hồi liền không nhút nhát như ban đầu nữa.

Nó bị cồng chết hay không liên quan gì đến nàng. Nàng cúi xuống, đã biết rõ ý đồ của nam hài này, nhưng lại không có ý định giúp hắn. Đây vốn không phải mùa chim sinh nở, phụ mẫu nó không quan tâm ấp nó nở ra, thì nên gánh chịu hậu quả báo ứng thôi.

“Đệ là Nam nhi.” Nam hài đột nhiên đổi đề tài, không hề đưa ra lời thỉnh cầu như nàng dự đoán. “Tỷ tỷ tên gì, tỷ có phải là người của sơn trang không?” Quay lại nơi này hơn mười ngày, ngay cả một đứa trẻ cũng không gặp được, hắn thực sự thấy cô đơn.

Nàng liền ngưng trọng, sau đó lại ngoài dự tính của mình trả lời hắn: “Chiêu Thanh.”

“Chiêu Thanh tỷ tỷ.” Hắn gọi, khuôn mặt nổi lên nụ cười vui vẻ, hiển nhiên vui sướng vì tìm được bạn cùng lứa, “Chúng mình cùng đi giúp chim nhỏ trở về nhà đi.”

Nói xong, hắn chìa cánh tay nhỏ gầy tong teo cho nàng.

Nàng nhìn bàn tay nhỏ sạch sẽ, lại cúi xuống nhìn bàn tay dính máu của mình, không hề nhúc nhích.

Thấy nàng không trả lời, nụ cười trên gương mặt nhỏ của nam hài từ từ biến mất, đem theo sự mất mát khiến người ta không thể xem nhẹ. Có lẽ nàng không hề muốn làm bằng hữu với hắn.

Một trận gió lạnh nổi lên, làm hoa mạn rơi là tả như tuyết. Sắc mặt nam hài trong nháy mắt càng trở nên tái nhợt, hô hấp dần dần dồn dập hơn, kèm theo tiếng ho khan nhỏ đang nín lại.

Nàng cứng đờ, bỗng nhiên đưa tay ra nắm lấy bàn tay hoảng sợ luống cuống đang chuẩn bị thu về của hắn.

Trên mặt nam hài lộ vẻ ngạc nhiên, “Chiêu Thanh tỷ tỷ.” Hóa ra là hắn hiểu lầm rồi, nàng đồng ý kết bằng hữu với hắn. Nghĩ đến đây, trên mặt hắn lại hiện lên nụ cười khiến người ta cảm thấy ấm áp.

“Đi thôi.” Nàng nói, tiến lên phía trước một bước, vì hắn chắn đi phần lớn gió lạnh.

Sau đó, ở phía dưới cây đại thụ, chỉ thấy một tiểu cô nương toàn thân dính máu, giống như một con khỉ nhỏ treo lên trên cây, khuôn mặt nhỏ lạnh lùng thật cẩn thận đem con chim non đặt vào trong tổ. Nghe thấy tiếng cười vui sướng của nam hài đang vỗ tay phía dưới, vẻ mặt nữ hài trong giây phút đó đột nhiên nhu hòa rất nhiều. Nàng biết nàng vĩnh viễn sẽ không quên ngày này, sẽ không quên tiểu nam hài ốm yếu tên Nam nhi này.

Năm đó, nàng 12 tuổi, hắn 10 tuổi.

Lúc Kiếm Hậu Nam bước vào gian phòng của Long Nhất, nàng đang lười biếng cầm ly rượu trong tay ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, ánh mắt lạnh nhạt nhìn từng đám mây bồng bềnh phía chân trời bên ngoài cửa sổ. Gương mặt lúc nào cũng trong trẻo mà lạnh lùng có hơi ửng đỏ, rõ ràng hơi say rượu.

“Thanh tỷ.” Hắn gọi, do dự không biết có nên quấy rầy nàng lúc này.

Cả người Long Nhất chấn động, không quay đầu lại, “Đệ uống thuốc chưa?” Nàng đột ngột hỏi.

Kiếm Hậu Nam rũ mắt xuống, biết cuộc đối thoại giữa mình và Từ Tiêu đều đã bị nàng nghe thấy, nhưng trong lòng lại không hề tức giận. Tại thời điểm này nàng vận công nghe lén mọi thứ xung quanh là điều rất bình thường.

Bước chân vào trong phòng, hắn đến phía đối diện nàng ngồi xuống. Nhìn nàng vì chén choáng say mà khuôn mặt thanh tú càng thêm kiều diễm, sự quan tâm của nàng khiến trong lòng hắn dâng lên sự ấm áp không thể xem nhẹ, vì thế trả lời cũng không lạnh nhạt như trước đây, chỉ chậm rãi đáp: “Uống rồi.”

Quay đầu lại, Long Nhất nhìn ánh mắt ôn hòa của hắn một lát, rồi sau đó nhẹ nhàng thở dài, đặt ly rượu trong tay xuống, “Cực tuyệt nàng, là bởi vì sức khỏe của bản thân sao.” Không phải hỏi dò, nàng quá hiểu hắn, mặc dù số lần gặp nhau không nhiều, nàng cũng biết sự khoan dung trong lòng hắn, tuyệt

không phải là người ghi hận, nhất là đối với người mà mình yêu. Đúng vậy, nàng biết hấn yêu Từ Tiêu.

Không ngờ nữ tử ngày thường không phải rất thân thiết với hấn lại có thể hiểu rõ chính xác tâm ý của mình như vậy, Kiếm Hậu Nam có chút giật mình, nhưng cũng không phủ nhận. Đối với hấn mà nói, loại chuyện này vì biện bạch cho bản thân không hề có chút ý nghĩa nào. Hấn đích thực vì sức khỏe bản thân mà cự tuyệt Từ Tiêu, thời điểm bên cạnh nàng trước đây, sức khỏe của hấn không giống như hiện tại, nhưng trong năm này, độc tố trong cơ thể hấn đã dần dần phát tác, nếu không nhanh chóng tìm được phương thức giải độc, có lẽ không lâu sau, hấn sẽ rời khỏi thế gian. Chỉ là tìm được cách giải độc không phải chuyện dễ dàng, sao hấn có thể trong một thời gian ngắn như vậy mà tìm được. Hấn cũng không hi vọng Từ Tiêu về sau lúc nào cũng phải đối mặt với người gần đất xa trời như hấn, sống mà cả ngày phải nom nớp lo sợ, lo sợ hấn bất kỳ lúc nào cũng có thể ra đi.

“Đồ ngốc.” Long Nhất thấp giọng mắng, ánh mắt dừng trên mái tóc muối tiêu của hấn, trong tim nhói lên nỗi đau đớn kịch liệt. Còn nhớ rõ lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy hấn còn trẻ mà tóc đã trắng xám, trong lòng nàng dâng lên sự đau xót cùng không đành lòng. Chỉ là những điều này trước giờ hấn không hề biết, nàng cũng vĩnh viễn sẽ không đề hấn biết.

Nghe thấy lời của nàng, trong lòng Kiếm Hậu Nam khẽ động, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên hai người gặp nhau. Nàng đột nhiên nắm chặt tay hấn, giúp hấn che chắn gió lạnh, giúp hấn đặt chim nhỏ trở về tổ. Nàng lúc đó, không biết từ đâu xuất hiện, bản thủ, khắp cả người đều là vết máu, vẻ mặt lãnh băng khiến lòng người lạnh ngắt, nhưng hấn cũng không hề sợ nàng, chỉ muốn tìm nàng làm bạn cùng chơi đùa với mình. Chỉ là sau đó lại làm hại nàng....

“Không cần lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác.... đôi khi cũng nên nghĩ cho bản thân.” Long Nhất kim lòng không được nói, bị ánh mắt như đang nghĩ tới cái gì của hấn nhìn có vẻ không được tự nhiên, bất giác lại cầm bầu rượu lên rót, tiếp đó nâng chén uống một hơi cạn sạch. Nàng không phải người thích uống rượu, chỉ là vô tình nghe thấy cuộc đối thoại của Kiếm Hậu Nam và Từ Tiêu, trong lòng chua xót, liền nói nữ tử cung Tuyệt Ngưng là nàng muốn rượu.

Nhìn thấy gương mặt nàng càng thêm đỏ, Kiếm Hậu Nam đột nhiên có một loại cảm giác, đó chính là nữ tử mà hấn luôn cho là tàn nhẫn lãnh khốc có lẽ cũng có mặt nữ tính nhu mì của mình.

“Thanh tỷ,” Hấn đột nhiên muốn hỏi rõ một chuyện đã canh cánh trong lòng hấn suốt bao nhiêu năm, “Hôm đó tại sao phụ thân lại trừng phạt tỷ? Có phải do đệ không?” Hấn trước giờ chưa bao giờ thấy phụ thân lãnh khốc tàn nhẫn đến như vậy, việc đó làm hấn cảm thấy vừa xa lạ vừa sợ hãi. Đem một tiểu cô nương chỉ mới 12 tuổi trói chặt trong hang động nóng hừng hực suốt hai ngày liền mà không cho uống một giọt nước nào, làm hấn không khỏi hồ nghi phụ thân có phải muốn nướng sống nàng hay không.

Long Nhất khẽ mỉm cười, lắc đầu, “Không phải, là ta làm sai.” Nàng nói như gió thổi mây bay, dường như sớm đã không để chuyện đó ở trong lòng. Nàng sao có thể nói cho hấn biết, đó là bởi vì nàng giúp hấn cứu con chim non kia. Sư phụ đã từng nói, người cứu nó, như vậy muốn xem nó có phải sẽ đến cứu người hay không. Sư phụ không cho phép nàng có một chút mềm lòng nào. Nhưng từ trước đến giờ nàng không hề hối hận.

Nàng còn nhớ rõ hấn vì nàng bị trách phạt mà van xin khổ sở, sau khi không có kết quả, đau lòng khóc lóc tới mức phát bệnh. Sau khi nàng rơi vào hôn mê hấn len lén mang nước đến cho nàng uống. Lúc đó tất cả mọi chuyện xảy ra nàng đều nhớ rõ ràng, sau đó nàng tránh né hấn, không phải vì sợ sư phụ, mà là không muốn khiến hấn vì nàng mà khóc, không muốn thân thể gầy gò của hấn lại chịu sự giày vò của bệnh tật.

Mặc dù trong lòng vẫn hoài nghi, Kiếm Hậu Nam lại biết không thể dây dưa vướng mắc với chuyện cũ năm xưa quá nhiều, hơn nữa sự tình vốn đã qua đi, có truy vấn cũng không được ích lợi gì.

“Nàng đồng ý thả Vân Nhi rồi.” Lúc này hấn mới nhớ tới mục đích đến tìm Long Nhất, nói cho nàng biết kết quả việc này, mặc dù biết nàng đại khái đã nghe thấy rồi, hấn vẫn quyết định trực tiếp nói với nàng một tiếng.

Long Nhất khẽ gật đầu, ánh mắt như mặt nước lướt trên gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ trí thức nồng đậm, cuối cùng dừng ở ly rượu đang cầm trong tay mình.

“Ta sẽ cho thuộc hạ đưa muối ấy trở về núi Kiếm Khiếu.” Nàng nói yếu ớt, nghĩ tới trong lòng hấn đã có nữ nhân khác liền cảm thấy lồng ngực đau nhói khó chịu, nhưng mặc kệ hấn có hay không có nữ tử hấn yêu thích, nàng cũng đều không có cơ hội. Từ khi năng được sư phụ nhật về từ đám khát nhl, nàng đã không có cơ hội rồi. Ngừng một chút, nàng lắc đầu dứt bỏ sự nuối tiếc trong lòng, ngẩng mắt nhìn ánh mắt không hiểu của Kiếm Hậu Nam, đột nhiên hỏi,

“Lần đi cung Tuyệt Ngưng này, đệ có sợ không?” Biết rõ hấn sẽ không nói ra câu trả lời khẳng định, nàng vẫn muốn hỏi. Chỉ bởi vì nàng rất sợ, không phải sợ cung Tuyệt Ngưng, mà là sợ ở cùng với hấn một thời gian quá dài, sẽ khiến nàng không khống chế được mình mà nghĩ ngợi lung tung.

Kiếm Hậu Nam khẽ kinh ngạc, không biết có phải hay không đã nhìn ra sự sợ hãi trong lòng Long Nhất, gương mặt hấn lộ ra nụ cười dịu dàng trấn an. “Không có gì đáng sợ. Thanh tỷ, đệ sẽ cùng tỷ đối mặt với bọn họ.” Nói ra lời như vậy, kỳ thực chính là biểu lộ rõ hấn sẽ cùng nàng đồng sinh cộng tử. Chỉ vì Long Nhất rơi vào tình cảnh hiện tại này, hấn phải chịu phần lớn trách nhiệm.

Nghe vậy, đôi chân mày dài thanh tú của Long Nhất khẽ chau lại.

“Không cần phải quá tốt với ta.” Nàng lạnh lùng, cảnh cáo sự lương thiện thuần khiết của hấn.

Nhưng hấn chỉ khẽ cười, không để bụng.

Nhìn Lan Chiêu Vân không cam lòng bước xuống chiếc thuyền bằng gỗ của lão nhân đang ngồi chồm hổm phì phèo hút thuốc, Kiếm Hậu Nam không ngờ ông lão không chớp mắt này lại là thuộc hạ của Long Nhất, hơn nữa vẫn bám đuôi theo sau bọn họ mà không ai phát hiện. Xem ra thế lực Long Nhất quả thật khủng khiếp. Nghĩ đến đây, hấn không khỏi nhìn về phía đôi mắt đen kịt lãnh mạc ẩn hàm sự cơ trí của Long Nhất, một lần nữa cảm thấy

nàng thâm sâu khó lường.

Tiền Lan Chiêu Vân xong, trong lòng Long Nhất và Kiếm Hậu Nam như dờ đi được một tảng đá lớn. Lúc trời gần tối, thuyền đến một đảo lớn cây cối um tùm nằm trong chỗ sâu nhất của hồ Lạc Lan. Trong rừng cây thấp thoáng từng dãy phòng liên tiếp, nhìn thấy một đình đài gác cao, mái cong ngói xanh.

Hóa ra đây chính là cung Tuyết Ngưng!

Đôi mắt đẹp của Long Nhất khẽ nheo lại, cũng không tỏ vẻ gì đánh giá tiểu đảo chiếm diện tích cực lớn trước mắt và kiến trúc trên đảo. So với khí thế hùng hồn của Điện Hắc Vũ, ở đây giống như dinh thự của nhà giàu phú quý, không khỏi lộ ra chút vẻ không phóng khoáng, so với tưởng tượng của nàng thực tế còn kém rất nhiều.

“Thanh tỷ.” Giọng nói của Kiếm Hậu Nam từ một bên thuyền tới, cắt ngang sự so sánh của nàng. Nàng nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của hắn.

Hơi gật đầu, trên mặt nàng hiện lên nụ cười nhạo nhẽ, rồi sau đó vươn bàn tay nhỏ trắng thuần ra.

Kiếm Hậu Nam có chút lưỡng lự, đột nhiên nhớ lại lúc còn rất nhỏ, bản thân cũng từng đưa tay ra với nàng như vậy, thế là không tự chủ được đưa tay lên nắm lấy tay nàng.

Cố ý bỏ qua ánh mắt sắc bén của Từ Tiêu ở phía sau, Long Nhất kéo Kiếm Hậu Nam ngồi lên chiếc xe ngựa hoa lệ có màn che cửa màu trắng sớm đã chờ đợi bên bờ hồ. Đạo tiếp đãi khách của cung Tuyết Ngưng cũng xem như không tệ.

Tốc độ chạy của xe ngựa không hề nhanh, khiến hai người có đủ thời gian để thưởng thức tỉ mỉ cảnh sắc trên đảo. Long Nhất lúc này mới phát hiện, trên đảo cũng có đường lớn rộng rãi người qua lại, cũng có cả tửu lầu, khách điểm cùng kỹ viện, sông bạc, giống như một thành trấn phồn hoa.

Hóa ra nữ tử trong cung Tuyết Ngưng cũng không phải là một đám tiên nữ không ăn thức ăn của người phàm trần.

Nghĩ tới điều này, khoe môi Long nhất giãn ra, lộ ra ý cười hứng thú. Quay lại nhìn Kiếm Hậu Nam bên cạnh, lại phát hiện hắn đang nhắm mắt giả vờ ngủ, trên sắc mặt tái nhợt có chút mệt mỏi nhàn nhạt. Trong lòng không kìm được có chút lo lắng, thân thể của hắn dường như mỗi một năm một yếu đi.

Mấy năm nay kỳ thực nàng vẫn không ngừng sử dụng nhân lực cùng vật lực của Điện Hắc Vũ tìm kiếm khắp nơi phương thức giải độc có thể giúp hắn, chỉ là không thu hoạch được gì. Ngoài hắn ra, không có người nào việc nào làm nàng cảm thấy bất lực như vậy.

Trong lòng khẽ thờ dài, nàng thu ánh mắt lại, nhìn vào ngón tay dài mảnh của mình.

Ước chừng thời gian khoảng một nén nhang, xe ngựa đi qua một con đường hầm nhỏ nằm xuyên núi, phía trước lập tức rộng mở sáng sủa, một thung lũng to lớn bát ngát bằng phẳng xuất hiện trước mắt, phòng xá tinh xảo kéo dài liên tiếp không ngừng cơ hồ chiếm cứ toàn bộ thung lũng.

Xe ngựa đi qua một vùng cỏ xanh rộng lớn, trực tiếp chạy vào con đường bằng đá phiến, hai bên toàn phòng là phòng. Vó ngựa gõ trên đá, tiếng “lóc cóc” thanh thúy vang lên.

Kiếm Hậu Nam mở mắt ra, chứng kiến tất cả trong mắt làm hắn cảm thấy kinh ngạc. Cung Tuyết Ngưng là nơi thần bí nhất trong chốn giang hồ, không ai biết nó lại bình thường như vậy.

Sau khi được mời lên thuyền, hai người không hề cảm thấy có chút địch ý nào, điều này khiến người ta không khỏi nảy sinh ảo giác thực sự đến cung Tuyết Ngưng làm khách, chỉ là không ai cho rằng sự tình lại đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Mà tại sao cung Tuyết Ngưng lại nhúng tay can thiệp vào chuyện này, Kiếm Hậu Nam hoàn toàn không hiểu, hơn nữa Long Nhất cũng chưa từng mở miệng hỏi qua, nhìn vẻ mặt của nàng dường như không hề để chuyện này ở trong lòng.

“Thuốc mang theo có thể dùng trong bao lâu?” Long Nhất đột ngột hỏi, giọng nói cùng biểu tình đều không có chút biến hoá, chẳng qua chỉ là một câu nói liền khiến mọi thứ trầm mặc xuống, làm người ta cơ hồ hoài nghi có phải vừa rồi là nàng mở miệng hay không.

Kiếm Hậu Nam lại nghe rất rõ ý tứ của nàng, biết nàng đang lo lắng cho sức khỏe của mình, thế là lắc đầu không để ý nói: “Đủ rồi.” Hắn không nói là đủ cái gì, chỉ là biểu đạt ý bản thân sẽ không có chuyện gì. Hắn không cho rằng tình hình sức khỏe của mình có thể gây ảnh hưởng đến quyết định của nàng.

Long Nhất hơi nghiêm mặt, nghe ra ý qua loa của hắn, lại cũng không thể nói gì nữa.

Tốc độ của xe ngựa chậm dần.

Long Nhất vén rèm lên, phát hiện trước mắt là tiểu viện hướng Bắc tinh xảo, xe ngựa dừng ở máng đất trống trước cửa lớn của tiểu viện.

Lúc này nhóm nữ tử ở xe ngựa phía sau đã nâng váy đi đến hai bên xe ngựa của hai người, cung nghênh hai người xuống xe. Mà cửa lớn của tiểu viện cũng đồng thời mở ra, hai thiếu nữ diễm lệ ăn vận giống nhau bước ra ngoài, khụy gối nhẹ nhàng thi lễ với hai người vừa xuống xe, giọng nói véo von vang anh: “Minh cô nương đã ở Viện Tiểu Tinh đợi Lâu chủ và Kiếm tiên sinh đã lâu.”

Minh cô nương? Lòng mảy thanh tú của Long Nhất khẽ nhướng, không phải cung Tuyết Ngưng? Người của cung Tuyết Ngưng thật nể mặt nàng!

Nàng quay mặt nhìn Kiếm Hậu Nam, phát hiện trên gương mặt hắn nở nụ cười hữu lễ đơn giản, nhưng hiển nhiên hoàn toàn không biết người muốn gặp

bọn họ. Hẳn ít khi hành tẩu giang hồ, sao lại biết chuyện mà ngay cả người giang hồ cũng không rõ.

Là Minh Nguyệt Hề sao.

Minh Nguyệt Hề, một nữ tử mà bên ngoài không hề hay biết. Nhưng đối với các thế lực lớn đang nắm giữ thiên hạ Long Nhất lại biết, không có Minh Nguyệt Hề, cung Tuyết Ngưng chẳng qua chỉ là một bang phái đơn thuần chỉ dựa vào nhan sắc mà kéo dài hơi tàn không thể gia nhập vào chốn võ lâm. Từ mười năm trước sau khi Minh Nguyệt Hề mười lăm tuổi xuất hiện ở cung Tuyết Ngưng, với tốc độ khiến người khác không hiểu được, chỉ vòn vẹn trong vòng một năm cung Tuyết Ngưng đã nổi lên trong giang hồ, hoàn toàn thoát khỏi địa vị bị người khác xem thường, một bước trở thành một trong những thế lực cường đại và thần bí nhất trong chốn võ lâm Trung Nguyên.

Ở cung Tuyết Ngưng, Minh Nguyệt Hề có một địa vị cách biệt, nàng cũng không thể xem là người của cung Tuyết Ngưng nhưng lại vì cung Tuyết Ngưng mà dốc hết sức lực làm hết thấy.

Minh Nguyệt Hề!

Ánh mắt Long Nhất sắc bén nhìn nữ tử trước mặt một thân y phục xanh, trang điểm mộc mạc, dung mạo quyền lệ, trong lòng âm thầm đánh giá sức mạnh của nàng. Không có mỹ lệ thoát tục xuất thần, cũng không có trang phục xa hoa, động tác lúc đó không hề toát ra vẻ kiêu căng vì quyền lực cao nhất, mà là một kiểu thân hòa và biết điều bình dị gần gũi. Chỉ bằng ánh mắt, không ai có thể nhìn ra năng lực xuất sắc của nữ tử này, nhưng Long Nhất lại có vẻ không dám khinh thường nàng chút nào, chỉ bởi vì Minh Nguyệt Hề trong giang hồ lật mặt như cắt, một tay làm mưa làm gió, nàng biết vô cùng rõ ràng. Tất cả mọi người đều cho rằng cung Tuyết Ngưng rất có năng lực, chỉ có Điện Hắc Vũ là không bị mê hoặc.

Sau khi gặp mặt thi lễ qua lại, phân chỗ ngồi giữa chủ và khách, thị nữ dâng trà lên.

“Lần nay mời chủ nhân Nữ Nhi Lâu, nguyên nhân thực sự là ngưỡng mộ thái độ đối nhân xử thế của lâu chủ đã lâu, muốn mời lâu chủ đến đây ở lâu dài, để cho chư nữ thấp hèn lúc nào cũng có thể tiếp nhận lãnh giáo.” Minh Nguyệt Hề mở miệng khéo léo nói ra mục đích của cung Tuyết Ngưng, giọng nói của nàng trầm tĩnh như nước, khiến lòng người không khỏi tự chủ bình tĩnh trở lại.

Ở lâu dài? Long Nhất cười mà không nói, trong đôi mắt đen lánh không hề che dấu vẻ trào phúng hiện lên, hóa ra bọn họ là muốn giam lỏng bản thân suốt đời.

Kiểm Hậu Nam lại vô cùng kinh ngạc, không khỏi buột miệng hỏi: “Tại sao?” Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu ra sao, không rõ tại sao cung Tuyết Ngưng lại muốn can thiệp vào chuyện của Điện Hắc Vũ.

Minh Nguyệt Hề đối với Kiểm Hậu Nam dường như rất tôn kính, nghe xong nhìn Long Nhất thật sâu, mỉm cười trả lời: “Có lẽ lâu chủ đã biết nữ chủ nhân của Mạc Trạch là chủ nhân trước của Lãnh Mai Hoa trong cung Tuyết Ngưng... Chuyện này trong chốn võ lâm, e là không có gì có thể giấu diếm Nữ Nhi Lâu của Điện Hắc Vũ chứ.” Nàng nhẹ nhàng băng qua nói ra sự thật làm người khác phải khiếp sợ, mà sau đó chuyển hướng về Kiểm Hậu Nam.

“Nguyệt Hề thay mặt chư nữ cung Tuyết Ngưng cảm tạ Kiểm tiên sinh đã bảo trợ được hải tử song sinh của chủ nhân Lãnh Mai Hoa.”

Kiểm Hậu Nam có chút lúng túng nhìn gương mặt không chút để ý của Long Nhất, nhướng mày trả lời: “Cô nương không cần cảm ơn ta, Hậu Nam cũng chưa làm qua việc gì.” Hắn không nói nhiều, nhưng thần sắc trong ánh mắt đã biểu lộ rõ hắn sẽ cùng Long Nhất quyết tâm cùng tiến cùng lùi.

Long Nhất nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu vì sự ngu ngốc của hắn, nhưng cũng không có cách nào xem nhẹ tình cảm ám áp dâng lên trong lòng vì thái độ của hắn.

Nghe thấy câu trả lời của hắn, Minh Nguyệt Hề cũng không thấy bất ngờ, vẫn ôn hòa nói: “Kỳ thực chúng ta sớm lấy được thông tin Lâu chủ sẽ đến tìm Mạc Sinh Thiên, chỉ là vẫn chậm một bước. Cuối cùng đã mở mang tâm mắt biết được bản lĩnh xử lý sự việc mạnh mẽ vang dội của Lâu chủ.” Nói đến đây, nàng không khỏi khẽ thở dài, không biết do buồn vì mất đi chủ nhân của Lãnh Mai Hoa hay là vì thương tiếc vì không kịp thời cứu lấy tỷ muội của mình.

Long Nhất không để ý cười, nâng chum trà lên nhấp một ngụm, trong nháy mắt chỉ cảm thấy mùi trà thơm ngát đầy miệng, khiến người nói không hết được sự dễ chịu, “Trà ngon!” Nàng thốt lên.

Nghe thấy lời khen ngợi phát ra từ đáy lòng nàng, Minh Nguyệt Hề không khỏi mỉm cười, “Hiếm khi lâu chủ thích, bốn cung ngoài trà này ra, còn có rất nhiều đồ tốt đẹp, ngày tháng sau này lâu chủ ở cung Tuyết Ngưng sẽ không buồn đâu.” Thần thái nói chuyện của nàng giống như cùng hảo bằng hữu nói chuyện, mà không phải đối mặt với kinh địch.

“Ngươi tin chắc ta nhất định sẽ ở lại đây sao?” Long Nhất nghe xong lời nàng nói, cũng không nổi nóng, chỉ buồn cười hỏi lại.

Minh Nguyệt Hề đột nhiên trầm mặc. Bên cạnh nàng là một chậu hoa nhỏ nở rộ trắng lấp lánh như ngọc, bởi vì đóa hoa khá nhỏ, cũng không phải đó nó quá mức mỹ lệ, thế nhưng mùi lại cực thơm, tỏa khắp cả tiểu sảnh. Loại hoa này trong cung Tuyết Ngưng chỗ nào cũng có thể thấy được, hiển nhiên là do mùi hương xuất chúng mà hầu hết mỹ nhân yêu thích.

“Cung Tuyết Ngưng vốn không có bản lĩnh lưu lại lâu chủ.” Minh Nguyệt Hề dùng một hồi lâu mới mở miệng, thần sắc có chút u oán, nhưng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh nàng liền khôi phục lại vẻ mặt ôn hòa, “Nhưng mà theo lời dặn dò của chủ nhân Lãnh Mai Hoa, chúng ta phải lưu lại được lâu chủ, bất kể là dùng phương pháp gì.”

Khỏe môi Long Nhất giương lên, ý cười lại không hiện lên trong đôi mắt đen sâu thẳm, “Long Nhất cũng không phải kiểu thích ở lâu một chỗ.” Miệng nàng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng nàng sẽ không khinh thường lời nói của Minh Nguyệt Hề.

Minh Nguyệt Hề cũng không cùng nàng đối chọi gay gắt chuyện này, chuyển chủ đề nói: “Lầu chủ và Kiếm tiên sinh đường xa tới đây, cung Tuyết Ngưng đã chuẩn bị rượu ngon ở Lục Y Các tiếp đãi hai vị. Hay là chúng ta tới bên đó lại nói tiếp.”

Nàng thỉnh mời như vậy, khách khí mà hữu lễ, không có bất kỳ ý tứ ép buộc nào.

Long Nhất và Kiếm Hậu Nam vừa mới đến, còn chưa thăm dò rõ ràng tình hình cụ thể của cung Tuyết Ngưng, sao có thể cự tuyệt. Thế là đi theo một thị nữ, ba người dọc theo hành lang dưới mái hiên đi về phía Lục Y Các cách đó không xa.

Dọc đường đi cứ một đoạn ngắn lại thấy một gốc hoa trắng nhỏ, trừ cái đó ra, không hề nhìn thấy hoa cỏ khác, chỉ có những gốc cây đang đâm chồi non.

Kiếm Hậu Nam có chút trầm mặc này giờ hiển nhiên đối với loại hoa này vô cùng hứng thú, nhin không được mở miệng hỏi, “Minh cô nương, đây chính là loài chi cung Tuyết Ngưng mới có - Thanh Nha Nhi hay sao.”

Minh Nguyệt Hề cười nói: “Không sai, không biết Kiếm tiên sinh từ đâu biết được? Thanh Nha Nhi này của chúng tôi không nổi danh như vậy đâu.” Sự thực là, ngoài người của cung Tuyết Ngưng ra, rất ít người ngoài biết được loại hoa này.

Không nghe thấy câu trả lời của Kiếm Hậu Nam, khỏe mắt dư quang của Long Nhất liếc nhìn nụ cười miễn cưỡng của hắn, đột nhiên chợt hiểu, nhất định là Từ Tiêu nói cho hắn biết. Biết hắn đối với Từ Tiêu nhớ mãi không quên, trong lòng nàng không khỏi có chút khó chịu, lại cũng chỉ có thể một mình im lặng chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 4

Thanh Nha Nhi. Đó thật sự là một loại hoa tốt!

Long Nhất vẻ mặt yên lặng nhìn gương mặt cười ôn hòa của Minh Nguyệt Hề, cảm nhận được bàn tay Kiếm Hậu Nam đưa ra nắm lấy tay nàng. Nhìn lại ánh mắt bao hàm áy náy của hắn, nàng khẽ mỉm cười, trở tay nắm chặt bàn tay to lớn của hắn.

Trải qua cuộc nói chuyện lúc đầu, ngược lại nàng không thấy lo lắng cho hắn. Nghĩ đến mấy nữ tử từ cung Tuyết Ngưng này ân oán phân minh, sẽ không làm hại người vô tội, huống hồ Nam nhi còn có ơn với bọn họ.

Nàng luôn luôn kiêu ngạo tự phụ, không cho rằng thiên hạ còn có ai có thể giữ chân nàng. Không ngờ từ lúc quyết định bước lên thuyền của cung Tuyết Ngưng lần này đã định trước thất bại của nàng. Thất bại chính là thất bại, không có gì mà không cam tâm, ai bảo tình báo của thuộc hạ nàng còn chưa đạt được trình độ không có gì không biết.

Thanh Nha Nhi, bởi vì cung Tuyết Ngưng chỗ nào cũng có, ngược lại làm nàng xem nhẹ sự nguy hiểm của nó. Thứ làm người ta không chú ý nhất chính là thứ nguy hiểm nhất, cũng giống như nữ nhân trước mặt này, rõ ràng không phải nữ tử bất mắt nhất trong cung Tuyết Ngưng nhưng lại là người lợi hại nhất. Nàng đã sớm hiểu được đạo lý này, bây giờ nghĩ đến tựa hồ đã muộn, trong lòng không khỏi cười khổ.

Vùng đan điền trống rỗng, dưới tình huống không có chút dự liệu nào, nội lực của nàng không biết từ lúc nào đã tiêu tán không còn. Kiếm Hậu Nam hiển nhiên cũng nhận ra điểm này, bằng không cũng sẽ không ám chỉ với nàng là vấn đề ở Thanh Nha Nhi.

Không có nội lực, không ngoan ngoãn ở lại đây còn có thể làm gì nữa?

Thờ dài, Long Nhất nâng ly rượu lên đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, nhìn Minh Nguyệt Hề sắc mặt vẫn như bình thường, khẽ cười nói: “Long Nhất lúc ở biên cương thường nghe giang hồ Trung Nguyên nói về ba vị chủ, một là Long Nguyên chủ, một vị Âm Cực chủ, một vị Trần Ngoại chủ.” Nói đến Trần Ngoại chủ, nàng không chút dấu vết nhấn mạnh ngữ điệu, lúc dừng lại ánh mắt sáng như được nhìn chăm chăm thân sắc Minh Nguyệt Hề.

Chỉ thấy thân sắc Minh Nguyệt Hề ngưng trọng, không hề nói xen vào.

Kiếm Hậu Nam không biết vì sao Long Nhất lại nói đến đề tài này, đối với việc trong giang hồ hắn không hiểu nhiều lắm, mặc dù dưới tình huống thế này nghe thấy vẫn tràn đầy hứng thú, nhin không được hỏi: “Không biết bọn họ đều là người thế nào?”

Long Nhất đang cần một người cùng nàng kẻ xướng người họa, nghe vậy rất vui vẻ, dịu dàng nhìn ánh mắt khó nén sự hiếu kỳ của Kiếm Hậu Nam, nói: “Long Nguyên chủ là một nhân vật thần bí có dòng máu hoàng gia, Sở viên do Long Nguyên quản lý là nơi tập trung những nhân vật kiệt xuất trong triều đình và võ lâm, bất kỳ người nào trong đó xuất hiện đậm chân một cái, mặt đất liền bị chấn động ba phần. Mà Âm Cực chủ cũng chính là Âm Cực

Hoàng trong lời thiên hạ, là đương gia của Hoàng triều Âm Cực, là nam nhân tà ác lại đáng sợ....” Nói đến đây, nàng bỗng nhiên phát hiện thần sắc Kiếm Hậu Nam khẽ biến chuyển, ánh mắt âm u. Không khỏi ngẩn người, không biết bản thân đã nói sai điều gì, nhưng phỏng đoán hẳn cùng Âm Cực Hoàng có chút quan hệ, thế là nhanh chóng chuyển đề tài. Dù sao thì trọng điểm của nàng cũng không phải hai người này.

“Trần Ngoại chủ kia...” Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, phát hiện gương mặt cười của Minh Nguyệt Hề có chút tái nhợt, biết được tình báo có được trước đây của mình tám chín phần là chuẩn xác, “Trần Ngoại chủ, nghe nói là một vị đại hòa thượng xuất gia, đã hơn 100 tuổi. ... Minh cô nương, cô chắc là biết nhiều về người này?” Nàng cực kỳ hữu lễ hỏi.

Kiếm Hậu Nam không hề nghe thấy lời nói sau đó của nàng, tâm tư vẫn dừng ở trên người Âm Cực Hoàng, tinh thần có chút u ám. Sao hắn có thể quên được Âm Cực Hoàng, nam nhân đã cướp mất nữ tử mà hắn thương yêu. Từ Tiêu, Từ Tiêu nàng. ...

Sắc mặt Minh Nguyệt Hề không còn ung dung như lúc mới đầu nữa, rõ ràng Long Nhất đã chạm vào nỗi đau thầm kín của nàng. Ho nhẹ một tiếng, nàng lạnh lùng nghiêm túc nói: “Xem ra tình báo của lâu chủ thật đầy đủ, ngay cả việc Nguyệt Hề tìm Trần cũng biết. Có đôi khi, biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt.” Trong giọng điệu của nàng đã ẩn hàm sự uy hiếp, hiển nhiên không thích nói nhiều về vấn đề này.

Chỉ là Long Nhất sao có thể là người dễ dàng chịu uy hiếp, nụ cười của nàng đột nhiên trở nên cực kỳ dịu dàng, “Hóa ra Trần Ngoại chủ gọi là Trần. Nghe nói là một vị hòa thượng cực kỳ anh tuấn, nhìn qua giống như chỉ mới ba mươi mấy tuổi. Có người nói hắn là lão yêu quái bắt từ...” Miệng nàng nói ra lời nói khắc nghiệt của một người trong giang hồ, trong lòng lại nghĩ tới Vũ chủ tử, không khỏi âm thầm chặc lưỡi. Nếu nói hắn ta là lão yêu nghiệt bắt từ, e là chủ tử còn ghê gớm hơn. Một gương mặt tuấn mỹ lạnh như băng, phảng phất như hàn băng đóng lại tuổi tác, không ai biết được hắn đã sống tới bao nhiêu tuổi, không ai nhìn ra được hắn bao nhiêu tuổi. Chỉ là nghĩ vậy thôi, trong lòng ngầm lại cũng có thể, lại trăm ngàn lần không để người khác biết.

“Câm miệng, không cho phép người si nhục hắn!” Minh Nguyệt Hề rốt cục cũng mất đi sự trấn định khiến nàng kiêu ngạo, hùng hổ đứng lên, lớn tiếng quát.

Nàng luôn luôn như vậy, phàm tất cả mọi chuyện liên quan đến nam nhân đó, nàng đều không có cách nào xử trí bình tĩnh.

Kiếm Hậu Nam bị chuyển biến đột ngột của nàng làm cho hoàn hồn trở lại, có chút mờ mịt nhìn Long Nhất, không biết nàng đã nói gì khiến Minh Nguyệt Hề giận dữ như vậy.

Đôi mắt mỹ lệ của Long Nhất khẽ nheo lại, không đồng ý lắc đầu, thờ dãi nói: “Không ngờ tới nha, Minh cô nương, chúng ta vì một vị đại hòa thượng mà trở mặt với nhau. Xem ra người này trong lòng cô nương quả nhiên so với người khác không giống.” Nàng tiếp tục khiêu khích tâm tình của nữ tử đối diện. Nàng bây giờ đã lâm vào tình thế bất lợi, nếu không nghĩ cách làm cho đối thủ mất bình tĩnh, e rằng nàng thực sự sẽ phải ở đây suốt cuộc đời.

Không biết có phải bị nói trúng tâm sự hay không, gương mặt cười của Minh Nguyệt Hề lúc trắng lúc đỏ, biết rõ đối phương cô tình chọc giận bản thân, nhưng nàng lại không khống chế nổi tâm trạng hoang mang của mình.

Đột nhiên, nàng bỗng dừng giương tay áo, trút hết khí lực đánh một chuông về phía đỉnh đầu Long Nhất.

Sắc mặt Kiếm Hậu Nam đại biến.

--- ---

Ánh đuốc lò mờ chiếu rọi vách động âm trầm tối đen như mực, Long Nhất dường như lại trở về những ngày tháng năm 12 tuổi bị giam cầm trong thạch động.

Không có ai có thể lại làm như thế với nàng!

Ngồi trên mặt đất sát vách động lạnh như băng, nàng ngắm nhìn bốn phía, trong đôi mắt đen lóe lên vẻ khát máu của dã thú.

Đây là một huyệt động bị bịt kín bốn phía, không một tia sáng nào lọt vào được, nhưng không khí không hề vẩn đục, rõ ràng nơi không thể nhìn rõ này hẳn có chỗ thông khí.

Bốn phía thực yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy hơi thở của nàng. Chỉ có tiếng hô hấp của một người, cũng có thể nói, trong đây chỉ có một mình nàng, Nam nhi không ở đây. Phát hiện ra điểm này, nàng cảm thấy trong lòng thoải mái một chút.

Không ngờ rằng tại cung Tuyết Ngưng, nơi chỉ có son phấn này cũng sẽ có chỗ giam cầm tăm tối như vậy, trên gương mặt Long Nhất lộ ra nụ cười khinh thường, sau đó đột nhiên đứng dậy. Kéo làn váy, thân thể nàng tạo nhả khoan thai bước từng bước chậm trong cái lồng giam này, cũng giống như đêm đó ở Mạc Trạch.

Đi dạo gần một canh giờ, từ mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện con đường ẩm ướt cùng với giọt nước lạnh ngắt ngưng tụ lại giống như mồ hôi trên vách động, nàng đã có thể đoán ra đây là địa huyệt. Đem nàng nhốt tại nơi này có lẽ không phải dự tính ban đầu của Minh Nguyệt Hề, chỉ là nàng biết quá nhiều bí mật mà e là ngay cả người trong cung Tuyết Ngưng cũng không biết, vì thế mới có kết cục này.

Mà nàng, Long Nhất, chính là cần sự đãi ngộ như vậy, bằng không cũng sẽ không trong tình huống như vậy chọc giận Minh Nguyệt Hề lúc nào cũng điềm tĩnh.

Đúng như nàng nghĩ, cung Tuyết Ngưng cũng sẽ có chỗ không có Thanh Nha Nhi. Ở nơi âm u tối tăm này, loại hoa đó không cách nào sinh tồn được.

Loại hoa đó kỳ thực không có độc, chỉ là mùi hương có tác dụng phân tán nội lực. Đây là lúc nàng tỉnh lại, sau khi phát hiện nội lực toàn thân đã khôi phục, đưa ra kết luận như vậy.

Lần này, cách làm của nàng kỳ thực có chút mạo hiểm, mặc dù nàng biết bởi vì quan hệ với điện Hắc Vũ, cung Tuyết Ngưng không dám lấy đi tính mạng của bản thân, nhưng nàng không dám khẳng định Minh Nguyệt Hề sẽ như nàng dự định đưa nàng đến nơi không có Thanh Nha Nhi này. Nàng cũng không dám khẳng định không còn Thanh Nha Nhi, nội lực của nàng sẽ khôi phục. Tất cả những việc này đều phải nhờ vào một ít vận may mới được, mà nàng, chỉ là đánh cược ‘đập nồi đim thuyền’ một lần. Như vậy, đến tận bây giờ chứng minh nàng vẫn còn một chút vận may.

Lạnh lùng cười một tiếng, nàng quay lại chỗ ban đầu ngồi xuống. Sau khi tra xét một lượt rõ ràng, nàng đã có thể khẳng định ngoài cửa huyết đưa nàng vào đây ra, địa huyết này không có cửa ra khác. Mà cửa vào duy nhất đó cũng chính là cửa ra, chỉ có chờ người đưa com cho nàng đến, nàng mới có thể nhìn thấy. Hiện tại, nàng không cần phải phí quá nhiều sức lực.

Vừa ngồi xuống, ánh đèn u ám lập tức nuốt chửng lấy nàng, đối với sự ẩm ướt trong hang động nàng làm như không thấy, ngửa đầu dựa vào thạch bích. Không biết bên ngoài có phải đã là nửa đêm hay không, nàng cảm thấy con buồn ngủ ập đến, thế là không kháng cự nhắm mắt lại dự tính nghỉ ngơi một chút.

Không biết qua bao lâu, Long Nhất phát hiện mặc dù rất buồn ngủ, nhưng lại không có cách nào đi vào giấc ngủ, một loại tâm lý cảnh giác không hề xa lạ khiến tinh thần nàng theo bản năng luôn ở trong trạng thái khẩn trương cao độ.

Mặc dù lý trí nói với nàng, Minh Nguyệt Hề sẽ không ngu ngốc tới mức dưới tình huống này lại cho người đến gây sự với nàng, muốn giết nàng, hay tra tấn nàng, bọn họ có nhiều cơ hội tốt hơn thế này. Chỉ là con thú điên cuồng khát máu ngủ sâu một thời gian trong lòng đã quay trở lại địa bàn của nó, đột nhiên tỉnh lại ở nơi này khiến nàng có chút trở tay không kịp.

Nhiu mày, nàng nghiêng người, muốn ép bản thân mình thả lỏng một chút.

Hốt hoảng, một mùi máu tươi nồng nặc bay tới phía nàng. Nàng khó chịu hừ một tiếng, muốn tỉnh táo lại, lại phát hiện tay chân cứng đờ, không cách nào cử động, thậm chí cả mí mắt cũng không cách nào mở lên.

Cây đuốc duy nhất trên vách động lẳng lặng cháy, địa huyết yên tĩnh giống như cái thời Bàn Cổ khai thiên lập địa.

“Đó là của muội.... Đừng lấy!”

“Long Chiêu Thanh, này, cho tỷ.”

“Haha, hai người chúng ta đều sống sót.....”

Bên tai loáng thoáng có một hài tử ngây thơ đang nói chuyện, giống như nói với nàng, lại giống như nói với một người khác. Mi mắt nàng nhú chặt lại, cơ hồ như chìm vào giấc mộng không hiểu vì sao, sau đó xung quanh yên tĩnh lại, đột ngột giống như lúc giọng nói lúc trước vang lên.

Ngay lúc nàng thở phào nhẹ nhõm, lại rơi vào bóng tối nặng nề, tiếng dã thú gào thét thê lương bỗng nhiên vang lên ở nơi sâu nhất trong ý thức của nàng, khiến toàn thân nàng trong phút chốc co rúm lại.

Mùi máu người tanh nồng tỏa khắp trong không khí, càng ngày càng nồng.

“Aaaaaa” Tiếng gào thét bị thấm chói tai vang dội trong động, kích động đầu dây thần kinh nhạy cảm của con người. Long Nhất chỉ cảm thấy tóc gáy dựng ngược, một cơn run sợ như sét đánh chạy từ tim tới thẳng tứ chi. Nàng giãy dụa muốn tỉnh lại, lại tổn công vô ích.

“Long Chiêu Thanh, muội đang chảy máu..... muội sắp chết rồi.....”

“.....Long Chiêu Thanh, muội sợ bóng tối..... muội không muốn chết..... muội nhớ phụ thân mẫu thân.....”

Tiếng khóc bi thương của tiểu hài tử yếu ớt vang lên trong động, phảng phất như du hồn quẩn quanh bên tai nàng, không dừng không nghỉ.

“Đừng..... đừng khóc.....” Long Nhất bắt lực lắc đầu, muốn mở mắt ôm lấy hài tử vẫn cứ khóc thút thít bên cạnh nàng, “Đừng....”

Vàng trắng lạnh buốt, nàng bị kích động, rốt cuộc tỉnh lại mới phát hiện địa huyết yên tĩnh như ban đầu, cây đuốc vẫn lẳng lặng cháy, không hề phát sinh bất cứ chuyện gì, mà trong mũi cũng không còn ngửi thấy mùi máu tươi quen thuộc.

Tất cả mới vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng!

Về phần nàng, đã không còn đáng ngồi ngay ngắn trước khi ngủ mà là nằm sấp chặt vật trên mặt đất, cái trán dầm trong vũng nước đọng nho nhỏ. Rõ ràng là giãy dụa kịch liệt trong giấc mộng, mái tóc đen vẫn thành một búi đã rối tung tán loạn.

Ngồi thẳng dậy, nàng dùng tay áo lau đi vết nước trên trán, thần sắc khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, cũng không cố ngủ lại.

--- ---

Từ Tiêu cùng bốn thị nữ thiếp thân của nàng xuất hiện trong động. Nàng không nên tới, Minh Nguyệt Hề đã ra lệnh, ngoài việc đưa com ra, không cho

phép bất kỳ người nào tiếp cận Long Nhất. Nhưng nàng nhìn không được, nhất là sau khi Kiếm Hậu Nam về mặt cô đơn đến tìm nàng, thỉnh cầu nàng nhốt hẳn và Long Nhất chung một chỗ.

Nàng ghen tị, đúng vậy, nàng cực kỳ ghen tị Kiếm Hậu Nam lại quan tâm Long Nhất như vậy.

Vì thế ý vào sự sùng ái của Cung chủ đối với mình, nàng làm ngơ mệnh lệnh của Minh Nguyệt Hề, đến lồng giam có vào mà không có ra trong Cung này. Nơi này là nơi chuyên giam giữ phạm nhân phạm phải trọng tội nhưng lại không thể xử tử, cũng đã mười mấy năm không sử dụng tới. Kỳ thực nàng cũng không hiểu vì sao Minh Nguyệt Hề lại đem Long Nhất đưa đến nơi này.

Tiếng cự thạch di chuyển vang lên, mặt đất trước mặt nàng chậm rãi xuất hiện một khe hở, càng lúc càng lớn, mãi đến khi có thể cho hai người song song tiến vào được mới ngừng lại, một thông đạo xiêu vẹo kéo dài xuống phía dưới xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Hoa chủ...” Người trông coi là một lão bà nhan sắc đã tiều tụy, nhiều năm canh giữ ở nơi này lại là lần đầu tiên nhìn thấy Hoa chủ, không khỏi có chút kinh sợ. Mặc dù có chút băn khoăn mệnh lệnh Minh Nguyệt Hề hạ xuống, nhưng trong lòng bà, Lăng Tiêu Hoa chủ so với Minh cô nương không có bất kỳ danh hiệu địa vị thì uy nghiêm hơn nhiều, cho nên lúc Từ Tiêu yêu cầu cho vào gặp người, bà không dám cự tuyệt.

Thần sắc Từ Tiêu lạnh nhạt gặt đầu, sau đó dẫn đầu bước lên thềm đá thông đến địa lao. Bởi vì không khí ẩm ướt dưới mặt đất rất nặng, càng đi xuống, thềm đá lại càng trơn trượt.

Hai thị nữ đốt đèn lồng sớm đã chuẩn bị trước, chiếu sáng thông đạo tối tăm mờ mịt.

Đi gần nửa nén hương đã xuống đến bậc thang cuối cùng, phía trước là một thông đạo bằng phẳng rộng lớn, hai bên là thạch bích bóng loáng lạnh lẽo.

Từ Tiêu lần đầu tiên tới đây, thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi chau đôi mày thanh tú, “Dài như vậy, rốt cuộc đi mất bao lâu mới tới được?” Không quay đầu lại, nhưng ai cũng biết nàng đang hỏi lão bà đi sát theo sau năm người bọn họ.

Lão bà kia có chút nom nớp lo sợ bước nhanh về phía trước, giọng nói gần như nín thở: “Hoa chủ không cần lo lắng, kỳ thực nơi này đã là phòng giam rồi, chỉ là nữ nhân vừa mới đưa vào đây bị nhốt ở một gian, đi thêm vài bước nữa sẽ tới.”

Từ Tiêu cả kinh, lúc này mới cẩn thận đánh giá thạch bích hai bên, nhưng lại không nhìn ra được gì, trong lòng không khỏi rung mình ớn lạnh. Khó trách nơi này chỉ có vào mà không có ra, bị giam ở nơi như vậy, cho dù võ công cao cường, đối với những tảng đá vừa cứng vừa nặng này cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

“Dẫn đường.” Lần này nàng không muốn đi trước nữa, thế là thần nhiên phân phó.

Ngược lại lão bà đó lại thần nhiên, đi lại chỗ này cũng giống như đi lại trong nhà mình vậy, khiến người ta không khỏi phỏng đoán ngày thường lúc bà không có việc gì làm, sợ là lại đi dạo ở địa lao này giết thời gian.

“Đến rồi.” Lão bà dừng lại ở một thạch bích so với những chỗ khác cũng không có mấy khác biệt.

Từ Tiêu nhìn một chút, vẫn không tìm được cửa, không khỏi mất kiên nhẫn phát phát tay, “Mở ra.”

Lần này, lão bà có chút lưỡng lự, “Hoa chủ, bên trên có lệnh, cánh cửa này tuyệt đối không được mở. Người..... nếu muốn nhìn phạm nhân, thì có thể mở cái lỗ nhỏ đưa cơm kia.” Lần này bà cũng không dám mạo hiểm, địa lao này từ lúc đưa người vào chưa từng cho phép mở ra, đây là quy tắc từ trước đến giờ của cung Tuyết Ngưng, nếu bị hủy trong tay bà, bên trên trách tội, bà chỉ là ngục tốt nhỏ bé sao có thể gánh vác nổi.

Thần sắc Từ Tiêu cứng đờ, nàng cũng biết quy tắc này của cung Tuyết Ngưng, vì thế cũng không miễn cưỡng.

Lão bà kia thờ phào nhẹ nhõm, tiến lên phía trước một bước, từ trên người lấy ra một xâu chìa khóa, dưới ánh sáng mờ ảo của đèn lồng chọn ra một chiếc, sau đó lần mò một hồi trên thạch bích bóng loáng.

Từ Tiêu không hề bỏ sót một động tác nào của bà, chỉ thấy tay bà đang dao động bỗng dừng lại, đột nhiên nhấn một cái, phía dưới thạch bích lập tức không một tiếng động hiện ra một bóng đen hình vuông. Lão bà kia có chút run rẩy khom người, cắm chìa khóa trong tay vào giữa bóng đen kia. Bởi vì chỉ đứng nhìn, đám người Từ Tiêu chỉ có thể phỏng đoán được chỗ đó có một ổ khóa.

Một tiếng “cạch” rất nhỏ vang lên, ai cũng biết khóa đã được mở. “Ken két” một tiếng, lão bà nhanh nhẹn mở lỗ cửa vuông bên dưới ra, bên trong lập tức hiện ra ánh sáng yếu ớt.

Không thấy người, Từ Tiêu có chút tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

“Lão chủ có đó không?” Đội lão bà lùi lại phía sau, nàng mới cúi người, đối diện lỗ hổng nói. Mặc dù nàng đã cất cao giọng, nhưng nghe có vẻ vẫn dẹt dàng dễ nghe.

Bên trong lặng ngắt như tờ, rất lâu, lúc nàng cho rằng không ai quan tâm đến nàng, bên trong vang lên tiếng y phục cọ sát rất nhỏ, lại gần rồi dừng lại.

“Là Hoa chủ Từ Tiêu sao?” Giọng nói lạnh băng của Long Nhất yếu ớt truyền lại khiến người không nghe ra được tâm tình của nàng.

“Không sai, chính là bản chủ.” Lúc này lời nói của Từ Tiêu không còn khách khí hữu lễ như ở trên thuyền nữa, ngược lại thêm phần kiêu ngạo khiến

người không thể xem nhẹ, “Lâu chủ ở nơi này đã thấy quen chưa?”

Bên trong khe lạng, sau đó truyền đến tiếng cười nhẹ của Long Nhất, “Nếu muốn biết, Hoa chủ vào đây thử sẽ biết liền. Nghĩ đến Hoa chủ đến đây hỏi thăm Long Nhất, chắc không phải hứng trí nhất thời chứ.” Nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Long Nhất, Từ Tiêu có thể tưởng tượng thấy thần thái cao quý tao nhã của nàng, không khỏi giận dữ, “Đương nhiên không phải.” Nàng trả lời, trong lòng có chút tức giận khiến nàng muốn tìm nơi trút giận, “Chỉ là Nam đại ca muốn ta đến thăm ngươi, aiiii. ... Nam đại ca lúc nào cũng quá mềm lòng, đối với ai cũng tốt như vậy...”

Nhắc tới Kiếm Hậu Nam, Long Nhất lập tức mất đi vẻ bình tĩnh, vội vàng hỏi, “Nam nhi hân bây giờ vẫn tốt chứ?”

Từ Tiêu nhảy bén nhận thấy được sự thay đổi cảm xúc của Long Nhất, nụ cười châm biếm lặng lẽ hiện lên khóe môi, “Nam đại ca? Nam đại ca huynh ấy đương nhiên rất tốt, huynh ấy... ta đến thăm ngươi vì việc khác, chính là báo cho ngươi biết Nam đại ca dự định ngày mai sẽ đưa ta trở về Kiếm Khiếu sơn trang. Huynh ấy nói ta báo cho ngươi, ngươi hãy tự bảo trọng, không cần phải lo lắng cho huynh ấy.”

Lời nói dối thuận miệng bịa ra của nàng hiển nhiên tạo thành một đả kích không nhỏ đối với Long Nhất, phía bên trong hồi lâu cũng không thấy lời đáp lại. Đúng lúc trên khuôn mặt nàng hiện lên nụ cười đắc thắng, tâm tình khoan khoái chuẩn bị mở đường hồi phủ, bên trong truyền ra tiếng thở dài khe khẽ của Long Nhất----

“Đừng nằm mơ nữa, tiểu nha đầu, sao Nam nhi lại chấp nhận loại đàn bà hư hỏng được.”

Cửa lao từ từ mở ra, dưới ánh sáng mờ ảo, Long Nhất đứng ở bên trong, bởi vì đối diện với ánh đèn, lại xoa tóc, gương mặt nàng giấu trong bóng tối, nhìn không rõ.

Tức giận đến nổi sắc mặt trắng xanh, cả người Từ Tiêu run lên liền cho thị nữ đá lão bà sang bên rồi mở cửa, nhanh như chớp xông vào địa lao âm thấp trông trái. Mà bốn người thị nữ cũng theo sau xông vào, bao vây Long Nhất.

“Bỏ chủ ra lệnh cho ngươi thu lại lời nói vừa rồi!” Trường kiếm của Từ Tiêu rút ra khỏi vỏ, chỉ vào ngực Long Nhất, lạnh lùng nói. Không có ai có thể sỉ nhục nàng như vậy, không có ai sau khi sỉ nhục nàng lại có thể còn đứng yên ở đó.

Cùng lúc đó, kiếm của bốn thị nữ khác cũng chỉ về hướng Long Nhất.

Long Nhất lẳng lặng đứng, không hề động đậy, mặc cho kiếm khí rét lạnh bao vây nàng dày đặc.

“Thật là ngây thơ!” Nàng thở dài, trên mặt hiện ra nụ cười cổ quái, nhưng đôi mắt sáng nấp trong bóng tối lóe lên vẻ khát máu của dã thú, “Ngươi cho rằng... ta thu hồi lại, ngươi sẽ làm như không nghe thấy sao? Tiểu cô nương của cung Tuyết Ngưng thật đáng yêu mà...”

“Câm miệng!” Từ Tiêu 18 tuổi sao có thể đấu lại Long Nhất 27 tuổi đã nhìn quen sóng gió, nghe như vậy tất nhiên là cực kỳ tức giận, cũng không cần phải nhiều lời nữa, mũi kiếm đâm về phía trước, chuẩn bị khiến cho đối phương không còn cơ hội nói tiếp. Thị nữ của nàng theo tiếng mà hành động, bốn thanh kiếm nhất tề giáng xuống người Long Nhất.

Trong thời khắc nguy cấp như vậy, Long Nhất vẫn không chút hoang mang, cúi đầu xuống thương tiếc thở dài nói, “Ngốc thật...”

Lời còn chưa dứt, người nàng đã như liễu bay trong gió, vòng eo mềm mại ngã về phía sau, tay áo trượt xuống, bàn tay như ngọc trắng ngần mỗi bên kẹp lấy song kiếm đang đánh úp ở phía sau, lại nhanh nhẹn như gió thuận thế hướng về lưỡi kiếm đang lao đến từ hai bên, khó khăn lắm mới ngăn chặn được. Mà đồng thời, tà váy khẽ động, một chân dưới hắc bào khẽ giơ lên, đá vào lưỡi kiếm Từ Tiêu đâm tới, hóa giải toàn bộ sát chiêu.

Chỉ nghe “Leng keng” hai tiếng, Long Nhất vận công chặt đứt song kiếm đang kẹp lấy. Hai thị nữ mất đi binh khí vội vàng lui ra, để cho hai thị nữ kia tiến vào tấn công.

Không ngờ rằng Long Nhất lại dễ dàng hóa giải sự tấn công liên hợp của năm người như vậy, trong lòng Từ Tiêu run lên, đường kiếm khẽ biến, sát ý lập tức như con gió không chút kềm hờ bao vây lấy Long Nhất. Chỉ trong nháy mắt đó, nàng đã đoán được, nếu không tận lực giết chết Long Nhất, hậu quả không phải là thứ bản thân nàng có thể gánh được.

Gương mặt mỹ lệ của Long Nhất hiện lên nụ cười lạnh băng, khinh thường thể tiến công tăng nhiều uy lực của Từ Tiêu, hai tay như tùy ý vờ về hai bên một cái, chỉ nghe thấy tiếng xương gãy ở trong động yên tĩnh đột ngột vang lên, đã có hai thị nữ lặng yên không một tiếng động ngã xuống đất, mất đi hơi thở.

Lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy sự vô tình tàn nhẫn của Long Nhất, sự sợ hãi tột độ trong nháy mắt vồ lấy Từ Tiêu và hai thị nữ còn lại.

Một tiếng thét chói tai, Từ Tiêu cực kỳ phản nộ triển khai thể kiếm, từ một góc nghiêng xảo quyết thẳng vào cổ họng Long Nhất, hai thị nữ khác lập tức nhặt lên thanh kiếm của đồng môn đã chết phối hợp trái phải tấn công vào hai mắt của Long Nhất, muốn khiến nàng không ứng phó nổi.

Ba nữ tử này căn bản Long Nhất không để vào mắt, hắc bào vung lên, vô cùng nhanh chóng che đi hai thanh kiếm đang đâm vào mắt nàng, lại hai tiếng thanh thúy, trường kiếm trong tay hai thị nữ lại một lần nữa bị bẻ gãy. Hai người kinh hãi muốn thối lui nhưng lại không kịp, chỉ nhìn thấy hai tay Long Nhất giương lên, ánh bạc lóe sáng, mũi kiếm bị bẻ gãy trong tay bắn phụt ra, xuyên qua thân thể mềm mại muốn trốn đi mà không kịp của bọn họ, mang theo hai dòng huyết vũ, một tiếng “Keng” va vào thạch bích, sau đó rớt xuống đất, thi thể của hai thị nữ đã mất đi sinh mạng lúc này mới rơi xuống không tiếng động.

Lúc này kiếm của Từ Tiêu chỉ còn cách yết hầu của Long Nhất chưa tới một tấc, thanh kiếm lạnh lẽo muốn đã thương cần cổ trắng ngần như tuyết kia,

bên trên lưu lại một vết máu nhỏ, nhưng do một màn thể lương vừa nãy làm bàn tay cầm kiếm của nàng không khống chế được khẽ run, chỉ một cái chớp mắt như điện quang hóa thạch, đã đủ cho Long Nhất xoay chuyển cục diện.

Nhanh chóng khẽ nghiêng người, né qua chỗ hiểm, Long Nhất trở tay giương lên, muốn bắt lấy tay phải đang cầm kiếm của Tử Tiêu. Tử Tiêu vốn định thuận thế đuôi tới, trường kiếm cắm chặt vào cổ họng Long Nhất, lại nhìn thấy nàng muốn gỡ trò cũ, cho rằng nàng muốn bẻ gãy kiếm của mình, mũi kiếm vội vàng đưa xuống, chuyển hướng sang bàn tay đang tiến gần đoạt kiếm. Trường kiếm này nếu muốn đoạt đi, năm ngón tay của Long Nhất cũng đừng mong còn.

Chỉ là Tử Tiêu thay đổi nhanh, Long Nhất lại càng nhanh hơn, bàn tay trắng nõn của nàng giống như phụ cốt chi thư(1) theo sát bàn tay phải đối chiêu của Tử Tiêu. Một khắc sau, trước khi kiếm của Tử Tiêu đâm trúng nàng, nàng đã nắm chặt cổ tay dùng kiếm linh động tinh tế kia.

Toàn thân Tử Tiêu lập tức bị khống chế, không thể nhúc nhích. Nàng không cách nào tin nổi tròng mắt nhìn, không thể tin rằng với thực lực của Hoa chủ cung Tuyết Ngưng như nàng, thế nhưng dưới tay Long Nhất lại không ra nổi mười chiêu. Đồng thời nàng cũng hiểu rõ tại sao Minh Nguyệt Hề lại không cho ai đến gần Long Nhất, chỉ là đã quá muộn rồi.

Long Nhất không có tâm tình cùng nàng nói lời vô nghĩa, muốn xuống tay giết chết thiếu nữ diễm đam đáng yêu trước mắt này. Sau khi giết chết nữ tử này, nàng sẽ huyết tẩy cung Tuyết Ngưng.

“Dừng tay! Thanh tỷ.” Kiếm Hậu Nam hoảng hốt, mặt tái nhợt xuất hiện ngoài cửa lao, đứng bên cạnh hắn là một nha đầu tóc quăn thành hai búi nhỏ cũng bị sợ đến mặt trắng bệch. Hắn đi khắp nơi tìm Long Nhất không thấy, sau cùng liền bắt lấy một nha hoàn thiếp thân của Minh Nguyệt Hề, ép buộc nàng dẫn mình đến đây. Không ngờ vừa mới đến đã nhìn thấy một màn làm hắn ngụy lạnh trái tim.

Chậm rãi nhìn hắn, lần này Long Nhất không có ý định nghe lời hắn, “Kiếm Hậu Nam.” Lần đầu tiên nàng gọi cả họ lẫn tên của hắn, đôi mắt đen sâu tồn tại nỗi thống khổ và thể lãnh không ai hiểu được.

Dừng một chút, nàng mới từ từ nói tiếp, “Muốn cứu nàng ta, trừ phi giết ta...”

“Thanh tỷ?” Kiếm Hậu Nam không hiểu nhìn ánh mắt Long Nhất, nhưng giây phút sau thần sắc đại biến, “Dừng—”

Long Nhất không đợi hắn nói hết, không chút do dự đánh một chưởng vào đỉnh đầu thiếu nữ đang bị mình khống chế.

Kiếm Hậu Nam ngay cả suy nghĩ cũng không thể, thuận tay rút ra trường kiếm ngang hông nha hoàn bên cạnh, ánh kiếm trắng bạc bay thẳng đến trái tim Long Nhất.

(1) Phụ cốt chi thư: như gòii bọ bám vào xương cốt. Gòii bọ bám víu trên xương cốt, dẫu chỉ ở mu bàn chân cũng chính là một mối hiểm họa ngầm. Tựa như vẻ bề ngoài bản thân đã nắm chắc hết thảy, rằng kẻ địch sẽ vô phương tấn công nhưng lại quên kẻ đó có thể hay không tồn tại ngay bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 5

Long Nhất từ từ tỉnh dậy, chỉ cảm thấy lồng ngực vô cùng đau đớn. Nhất kiếm đó vậy mà lại không lấy mạng nàng?! Là mạng của nàng rẻ mạt quá sao?

Thở sâu ra một hơi, nàng mờ mịt nhìn trần nhà, đột nhiên cảm thấy rất mệt, mệt đến nỗi không muốn nghĩ ngợi gì nữa.

Kiếm Hậu Nam vào phòng nhìn thấy cảnh Long Nhất mở to mắt nhìn trần nhà. Thấy nàng tỉnh lại, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, phát hiện trong lòng mình lại có thể dâng lên niềm vui sướng sâu sắc.

“Thanh tỷ.” Hắn gọi, đến gần bên giường.

Long Nhất dường như không nghe thấy, ngay cả tròng mắt cũng không động đậy, chỉ là cứ mãi nhìn phía trên xa xăm vô tận.

Nghĩ nàng chắc chắn là hận mình, trong lòng Kiếm Hậu Nam áy náy, lại biết bản thân đâm nàng một nhát kiếm kia không thể chỉ một tiếng xin lỗi là xong. Vì thế hắn sẽ không dùng bất kỳ lời nói nào bào chữa cho bản thân.

“Thanh tỷ, phải thay thuốc rồi.” Hắn nói, không hề hi vọng nàng sẽ trả lời mình.

Đúng như hắn nghĩ, Long Nhất không có bất kỳ phản ứng nào, ngay cả suy nghĩ cự tuyệt cũng không có.

Khe khẽ thở dài, Kiếm Hậu Nam cũng không nhiều lời, cúi xuống giờ tắm chắn trên người Long Nhất, có chút do dự, tay phải hướng về phía vạt áo nội y trắng thuần của nàng. Kỳ thực Long Nhất hôn mê mấy ngày nay đều là hắn thay nàng thay thuốc và xử lý vết thương, hơn nữa thay y phục, lau thân thể, cũng đều do hắn tự tay làm. Chỉ là đối diện nàng đã thanh tỉnh, muốn làm những việc này, dường như cũng có chút lúng túng.

Mở rộng vạt áo làm lộ ra da thịt trắng ngần như ngọc cùng miếng vải băng chặt vết thương. Kiếm Hậu Nam hít sâu một hơi, lần đầu tiên phát hiện bàn tay gỡ vải băng của bản thân không khổng chế được run run.

Lúc gỡ vải băng xuống, ngoài vết thương đã từ từ liền miệng ra, còn có đôi ngực xinh đẹp cũng đồng thời lộ ra. Kiếm Hậu Nam rốt cuộc nhìn không được cả khuôn mặt tuần tú đều ửng đỏ, không quay đầu đi. Ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu rõ, cũng không phải là lần đầu nhìn thấy thân thể trần trụi của nàng, vì sao hôm nay tâm trí cứ hỗn loạn như vậy.

Biết rằng bản thân lúc này không nên suy nghĩ lung tung, hắn hít sâu một hơi, nén xuống sự xao động trong lòng, bắt toàn bộ tâm tư của mình đặt vào vết thương của Long Nhất.

Rửa sạch thuốc cũ, thay thuốc mới, lại giúp nàng băng lại miệng vết thương. ...

Hắn muốn nhanh chóng hoàn thành mọi việc, lại phát hiện ngón tay mình hôm nay lại trở nên mẫn cảm khác thường, cũng vụng về khác thường. Đợi đến khi làm xong hết thấy, trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi.

Cũng may là Long Nhất không hề có bất kỳ phản ứng gì, nếu không hắn sẽ càng lúng túng hơn.

“Thanh tỷ, tỷ nghỉ ngơi cho tốt nhé.” Giúp Long Nhất mặc lại y phục, Kiếm Hậu Nam bỏ lại một câu như vậy, rồi sau đó cơ hồ như đang chạy trốn, bụng chậu nước dơ rồi khỏi phòng.

Ánh mắt Long Nhất trước sau vẫn không hề động đậy, tựa hồ như không hề biết mọi việc xảy ra xung quanh.

Kiếm Hậu Nam chạy ra khỏi phòng, đứng ở trong sân hít lấy hít để từng hơi để hóa giải sự ngột thở bất thường trong lòng. Trên tay hắn tựa hồ vẫn còn lưu lại cảm xúc khi chạm vào da thịt tinh tế trơn nhẵn của Long Nhất, trong mũi tựa hồ vẫn có thể ngửi thấy mùi thảo dược xen lẫn với mùi thơm cơ thể nữ nhi tàn mát trên người nàng.

Rốt cuộc là hắn bị sao vậy? Mở ra lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, Kiếm Hậu Nam như nghĩ đến cái gì, ánh mắt cứ nhìn về phía trước, vì cảm giác đột ngột xuất hiện mà cảm thấy lo sợ nghi hoặc không thôi.

Hôm đó vì cứu Từ Tiêu, hắn cơ hồ khiến Long Nhất chết dưới kiếm của mình, mà hắn cũng thực sự khiến người của cung Tuyết Ngưng nghĩ rằng Long Nhất chết dưới kiếm của hắn. Hắn dùng thuốc tự điều chế khiến tim Long Nhất tạm thời ngừng đập, thân thể trở nên lạnh ngắt, đồng thời lại dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của nàng mãi cho đến khi Minh Nguyệt Hề cho phép hắn mang “thi thể” của Long Nhất đi. Do hắn có ơn với cung Tuyết Ngưng, Minh Nguyệt Hề cũng không nhỏ mọn đến nỗi ngay cả một cỗ thi thể cũng không cho hắn mang về sơn trang mai táng.

Đưa Long Nhất ra khỏi hồ Lạc Lan, hắn không hề quay về núi Kiếm Khiếu ngay lập tức, mà là ở gần đây tìm một căn nhà của tiểu phu trong núi để ở, cứu chữa cho Long Nhất chỉ còn một chút hơi thở.

Mặc dù biết rõ cứu sống Long Nhất, lại sẽ có rất nhiều người vô tội chết dưới tay nàng, nhưng hắn thực sự không có cách nào thấy chết mà không cứu, huống hồ người này còn là đồ đệ của phụ thân hắn.

Hắn không biết cứu sống nàng xong phải làm thế nào, hắn có nên nhân cơ hội này phế đi võ công của nàng, như vậy đợi nàng khỏi lại sau này cũng không thể lạm sát kẻ vô tội, chỉ là. ...

Hắn nhớ tới ánh mắt hôm đó của Long Nhất, thống khổ, đau thương, lạnh lùng, chán nản. ... Hắn nói không nên lời đó là cái gì, chỉ cảm thấy rất phức tạp, phức tạp đến mức khiến trái tim hắn loáng thoáng có chút đau nhói. Lại nhớ đến ánh mắt lúc mới tỉnh dậy của nàng, như vậy trống rỗng, cơ hồ cái gì cũng không có, chân mày hắn không khỏi nhíu chặt, bỗng nhiên xoay người đi vào nhà tranh.

Ngoài dự đoán, mắt Long Nhất lại nhắm lại, dường như vẫn chưa ngủ đủ, chỉ là hai hàng lông mi thanh tú thon dài như chiếc lông rừ xuống từng tầng, nhẹ nhàng khép lại.

Ánh mắt Kiếm Hậu Nam không cách nào khổng chế được nhìn gương mặt đang ngủ say của Long Nhất, mấy ngày qua đây là lần đầu tiên hắn cẩn thận tỉ mỉ đánh giá diện mạo của nàng.

Đó thực sự là một khuôn mặt rất mỹ lệ, lúc đôi mắt đó nhắm lại, là dung mạo dịu dàng của một nữ tử bình thường, chân thật đến làm cho lòng người sinh ra cảm giác muốn gần gũi.

Tay hắn bất giác sờ sờ vào hàng mi dài cong như cánh quạt rừ xuống, nhẹ nhàng như một con gió, trên mặt dường như đang nghĩ ngợi điều gì.

Một khi cái hồ đen sâu dưới hàng mi này lộ ra, gương mặt này lại biến thành một chiếc mặt nạ lừa người, khiến lòng người lạnh lẽo không cách nào nắm bắt được.

Chỉ là---

Nếu thật sự phế đi võ công của nàng, với những hậu quả do tất cả việc làm trước đây của nàng gây ra, có phải chẳng khác nào gián tiếp lấy mạng của nàng? Kẻ thù của nàng nghĩ thôi đã thấy ở khắp thiên hạ.

Một ngày này, Long Nhất tỉnh dậy từ cơn mê man, Kiếm Hậu Nam không có ở đây, nàng gắng sức xuống giường, chậm chậm mà vô thức bước ra khỏi

căn phòng đã nằm thời gian dài.

Không phải cung Tuyết Ngưng.

Cánh tay nàng vịn vào khung cửa bên cạnh, đứng nhìn căn nhà tranh giữa sườn núi dường như đã qua mấy đời.

Ở giữa sườn núi, trước mặt là khoảng đất trống dùng hàng rào trúc nhỏ vây lại, ngoài hai gốc cây mận xoắn vào nhau mà sống ra, không còn vật gì khác. Có lẽ là giáp với phương Bắc, mùa xuân đến núi Kiếm Khiếu cũng muộn hơn một chút, lúc hoa mận trên núi Kiếm Khiếu rụng hết, hai gốc cây này lại sum xuê cành lá như cũ.

Nhấc chân bước ra khỏi bậc cửa, Long Nhất gần như mê man nhìn màu trắng mảnh mai đầy khắp cây, kim lòng không dặng bước tới gốc cây, nhấc tay khẽ vuốt thân cây xù xì thô ráp, nàng quyền luyện áp mặt vào thân cây.

Con gió lạnh khẽ thổi qua thân thể chỉ mặc một lớp áo mỏng trên người, đem hàn ý thấm thấu vào thân thể nàng, lại không thể ngấm vào trong lòng nàng. Lòng nàng rất mờ mịt trống rỗng, sự trống rỗng trước giờ chưa từng có, cái gì cũng không có. Nàng thực sự tham luyện cảm giác này, thậm chí không muốn suy nghĩ bất kỳ chuyện gì.

Gió núi len qua mái tóc dài buông rũ của nàng, giống như bàn tay yêu thương của mẫu thân.

Đối diện là dãy núi xanh biếc chập chùng kéo dài, được cây rừng xanh um bao phủ, pha thêm chút sắc trắng đơn thuần hay sắc hồng phấn, là hoa mận, không thì là hoa đào, giống như áng mây nhẹ.

Long Nhất trượt người ngồi xuống dưới gốc cây, ánh mắt hướng về bầu trời mờ sương, sau đó dời sang phía núi có hoa mây đan xen.

Là hần cứu nàng! Hần đâm nàng bị thương, rồi lại cứu nàng.

Hần không nên cứu nàng.

Nhắm mắt lại, nàng cảm thấy hơi mệt, nhưng gió núi thổi vào người làm nàng cảm giác được sự lạnh lùng trong trẻo của cuộc sống. Nhíu mày, lại mở mắt ra, cảnh xuân sắc tràn đầy trước mắt.

Đó là lựa chọn không cách nào tránh được, lựa chọn không thể không làm ----- lấy sinh mạng của người khác đổi lấy sự sinh tồn cho chính mình.

Nhưng đến khi người bắt đầu đem việc giết người trở thành một thói quen, người đối với sinh mạng cũng chắc chắn không còn thấy quan trọng. Có đôi khi nàng nghĩ, nếu máu của mình cũng bắn tung tóe ra như vậy, không biết sẽ chói lọi như thế nào, nàng nhất định sẽ mỉm cười nhìn cho kỹ.

Cho nên, cho nên lúc nàng bị kiếm của hần đâm trúng, nàng cũng không có hận ý, chỉ là cảm giác thư thái trống rỗng vô cùng. Cuộc sống như thế này nàng thực sự chán ngán rồi.

Nhưng chung quy hần vẫn cứu nàng. Hần không nên cứu nàng, lần cứu này, hai người liên viên dây dưa không rõ ràng.

Khẽ thở dài một hơi, vàng trán nàng nhẹ cọ trên thân cây, nhớ đến ánh mắt ôn hòa của hần, tim bỗng nhiên lại mơ hồ đau đớn.

Một trận gió mạnh thổi hoa mận rơi như mưa, rơi là tả đầy trên mái tóc dài đen nhánh và y phục trắng thuần của nàng. Nàng nhìn không được khẽ ho nhẹ, động tới vết thương mới lành, càng khiến người ta cảm nhận rõ ràng sự đau đớn của việc tồn tại.

Sớm đã không nhớ rõ, vào thời khắc nào cảnh xuân dạt dào sức sống trước mắt lại chân chính lọt vào tầm mắt này. Mặc dù trong trí nhớ hoa mận và nụ cười ấm áp so với lúc này thì thực rõ hơn nhiều, chỉ là trong lòng nàng hiểu rõ, sẽ không còn xuất hiện nữa. Mà đối với nàng, hết thảy những thứ trước mắt nàng lúc này đều là xa xỉ. Vì thế, nàng dung túng bản thân không chút băn khoăn hưởng thụ tất cả mọi thứ này, nhưng lại không dám tham luyện. Nàng thậm chí không dám nghĩ tới ngày tháng thế này sẽ kéo dài bao lâu.

Kiếm Hậu Nam hái thuốc trở về, không ngờ lại nhìn thấy Long Nhất cứ mặc áo phong phanh đơn bạc như vậy ngồi trong gió xuân se lạnh, trong lòng không khỏi căng thẳng. Không biết có phải do so với dĩ vãng hình ảnh giản dị dưới làn mưa hoa lộng lẫ toát ra vẻ đẹp đặc biệt hay là bởi lo lắng thân thể vẫn chưa hết bệnh của nàng không chịu nổi tiết trời se lạnh. Long Nhất sau khi bị thương dường như không còn là nữ tử tâm ngoan thủ lạt mà hần quen thuộc, từ sau khi tỉnh dậy nàng chẳng nói một lời nào, ngược lại khiến hần rất muốn hiểu được tâm tư của nàng.

Đặt gói thuốc xuống, hần bước nhanh đến bên Long Nhất, không nghĩ ngợi gì cúi rạp người xuống ôm nàng từ dưới đất lên, sau đó xoay người chuẩn bị quay về phòng.

“Lạnh như vậy, với thân thể tỷ như lúc này sao có thể chịu được?” Giọng nói hần ôn nhu trách cứ, không hề phát hiện sự đương nhiên trong hành vi của bản thân. Mấy ngày gần đây, chiều cổ nàng có lẽ cũng đã trở thành thói quen.

Long Nhất từ từ lấy lại tinh thần, gương mặt nhìn gương mặt của nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Chân mày thon dài, thanh nhả lại mang theo sự kiên cường không thể bỏ qua; đôi mắt đen sâu trong suốt như hồ nước trong vắt, tràn đầy sự ấm áp như mùa xuân khiến tim nàng xao động nhớ nhung; còn có sóng mũi cao thẳng chỉ thuộc về nam nhân đó, đôi môi cong duyên dáng và cái cảm cương nghị.

Hóa ra, Nam nhi nhỏ bé ốm yếu trong lòng nàng đã trở thành một nam nhân làm cho nữ nhi rung động.

Nhìn gương mặt trước mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ này, Long Nhất có thể cảm nhận được hô hấp phập phồng nhỏ nhẹ trong lồng ngực hắn. Về đau lòng và tuyệt vọng bất thành linh nổi lên bao phủ lấy nàng, ngay cả bản thân nàng cũng không biết vì sao.

Cảm nhận được sự chăm chú của nàng, Kiếm Hậu Nam lại nhìn nàng một cái, trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa. Có thể thấy được nụ cười này từ nội tâm phát ra, so với nụ cười xa cách trước giờ có chút không giống.

Nhưng vết thương trên ngực lại vì nụ cười này của hắn mà trở nên dữ dội hơn, Long Nhất nhắm mắt, hít thật sâu, muốn kiềm chế gì đó, nhưng cuối cùng lại buông tha. Mở to mắt, dưới vẻ mặt kinh ngạc của Kiếm Hậu Nam, vươn tay ôm lấy cổ hắn, môi mềm nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Lòng ngực Kiếm Hậu Nam chấn động, cứng đờ, dừng chân lại.

Bị phong hàn, Long Nhất lại lâm vào hôn mê, còn bị sốt cao. Kiếm Hậu Nam vẫn một mực không nghỉ ngơi ở bên giường chăm sóc nàng, thân thể của hắn vốn cũng không phải khỏe mạnh, mấy ngày liền như vậy, cơ hồ như không chống đỡ nổi.

Một ngày, trời xanh nhẹ, mây phủ đầy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển mưa. Sau một đêm ra mồ hôi, Long Nhất rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Bởi vì miệng vết thương đã hoàn toàn khép lại, vì thế ngoài việc cảm thấy có chút mệt mỏi ra, nàng so với người bình thường đã không mấy khác biệt, tin rằng lúc này nếu có cường địch đột kích, nàng cũng có đủ năng lực ứng phó.

“Nam nhi.” Khoanh tay đi đến phía sau Kiếm Hậu Nam đang sắc thuốc, gương mặt Long Nhất lại hiện lên nụ cười dịu dàng sùng ái đệ đệ. Thân thể đã bình phục, sự yếu đuối tự nhiên sẽ biến mất không thấy nữa. Không phải nàng không biết trong lúc dưỡng thương, thân thể của mình đã bị nam nhân trước mặt này nhìn thấy hết, cũng không phải không nhớ những việc mà nàng đã làm với hắn ngày hôm đó. Chỉ là, đối với những việc này quên đi là tốt nhất, chẳng qua khiến người ta xấu hổ mà thôi.

Kiếm Hậu Nam quay đầu lại, ánh mắt dò xét dừng trên mặt Long Nhất. Lại là nữ nhân mang mặt nạ khiến người ta không nhìn thấu tâm tư kia sao?

Tóc dài rối tung vắn thành búi, mặc dù mặc trên người bộ quần áo vải thô hần tìm thấy, mặc dù nở nụ cười, lại không thể che dấu sự ung dung cao ngạo phát ra từ trong xương cốt. Đây thực sự là nữ nhân ngày hôm đó ngồi dưới gốc cây mận, mềm yếu ngơ ngàng, rồi lại chủ động hôn hắn sao?

Bị Kiếm Hậu Nam nhìn có chút không tự nhiên, sau đó đột nhiên chú ý tới gương mặt tái nhợt lộ ra sự mệt mỏi của hắn, Long Nhất tiến lên một bước, hạ siêu thuốc vẫn chưa sắc xong từ bếp lửa xuống, “Ta đã khỏi rồi, không cần sắc nữa.” Không muốn nhìn thấy hắn vì nàng mà hao tâm tổn trí nữa, nàng chịu không được.

“Không được, tỷ vẫn còn...” Khuôn mặt ôn hòa của Kiếm Hậu Nam lần đầu tiên lộ ra vẻ bức mình, không thích nàng tự ý làm chủ như vậy, đang muốn đặt thuốc lên bếp lửa lại bị Long Nhất ngăn lại, sau đó bị kéo vào phòng một cách cương quyết.

Muốn hắn nghỉ ngơi một chút, Long Nhất lúc này mới phát hiện ra ngôi nhà tranh đơn sơ này chỉ có một cái giường, nói như vậy từ lúc nàng bị thương mãi đến tận bây giờ, hắn đều chưa nằm lên giường. Kia rốt cuộc là bao nhiêu ngày vậy? Long Nhất cảm thấy trong lồng ngực nhói đau không thể xem nhẹ.

“Đệ nghỉ ngơi một lúc cho ta.” Cứng rắn ấn Kiếm Hậu Nam lên giường, không để ý tới sự kháng nghị của hắn, nàng ra lệnh nói. Rồi sau đó thân nhiên cười cười, nghiêng người sát vào hắn đang nhíu mày giãy dụa muốn ngồi dậy, có chút dọa dẫm rồi nói tiếp: “Nếu đệ không thích ngủ một mình, ta không ngại ngủ cùng đệ.” Ánh mắt nàng lóe lên quyết tâm nói được làm được, không ai dám hoài nghi sự chân thật trong lời nói của nàng.

Kiếm Hậu Nam cứng đờ, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống, để nàng tháo giày cho mình, lại đắp chăn bông lên. Không phải kiêng dè thân thủ của nàng, chỉ là lo lắng cơ thể nàng vẫn chưa bình phục, nếu ngay lúc này lại ra tay với nàng vì việc này, sợ là lại làm tái phát vết thương, đó không phải cái hắn muốn thấy.

Nhìn hắn nhắm mắt lại, ánh mắt Long Nhất lập tức trở nên dịu dàng vô cùng, trong lúc hắn không phòng bị nhanh chóng vung ngón tay nhẹ như lông vũ điểm vào huyệt ngũ bèn gáy.

Chỉ có như vậy hắn mới nghỉ ngơi tốt được.

Hô hấp của Kiếm Hậu Nam dần dần trở nên trầm ổn, ánh mắt Long Nhất dừng trên gương mặt ngủ yên bình an nhiên của hắn. Bao năm qua lần đầu tiên nàng có thể không chút kiêng dè hoàn toàn biểu lộ tình cảm trong lòng trên mặt.

“Nam nhi.” Nàng khẽ gọi, trong giọng nói mang theo tình cảm dịu dàng sâu đậm. Ngón tay dịu dàng yêu thương khẽ vuốt khuôn mặt hắn, mũi cao, đôi môi tái nhợt không còn sắc máu...

“Nam nhi...” Lại khẽ gọi, đè nén không được khát khao trong lòng, nàng cúi người, môi mềm hôn lên cánh môi ấm áp của hắn.

Cứ để nàng làm càn lần này thôi. Nếu không phải buổi gặp gỡ bất ngờ năm 12 tuổi đó, nàng có lẽ chỉ là công cụ giết người không có tình cảm mà Kiếm Vô Cực bồi dưỡng ra. Bao nhiêu lần lưỡng lự giữa ranh giới sống chết, nếu không phải trong lòng lúc nào cũng khắc khoải nhớ nhung hắn, nàng sớm đã thỏa hiệp với vận mệnh đầy máu tanh và lạnh khốc đó rồi. Kỳ thực nàng sớm đã chán ghét, mệt mỏi, chỉ là mãi không nở rời bỏ thân thể yếu ớt này, chỉ vì hắn. Thế nhưng hắn rõ ràng không thích tất cả những việc nàng làm, trong đôi mắt hắn nàng thậm chí từng thấy sự chán ghét.

Hít sâu một hơi, nàng lại cảm thấy sự vô vọng cơ hồ có thể cắn nuốt nàng. Đúng vậy, nàng không phải tuyệt vọng mà là vô vọng, trước giờ chưa từng có

hi vọng

“Tại sao.....” Nàng lại lầm bầm trên môi hần, vì bản thân không cách nào lựa chọn vận mệnh cho riêng mình. Chỉ là sự gài gút như vậy cũng không cách nào trấn an được cảm xúc hỗn loạn của nàng, sẽ chỉ làm nàng thêm trống rỗng.

Một tiếng thờ trầm gần như nghẹn ngào, Long Nhất đột nhiên lùi lại, chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú khiến nàng lo lắng như muốn tan nát cõi lòng, sau đó dứt khoát xoay người bước ra khỏi phòng. Không thể lún sâu vào nữa, bằng không sợ rằng nàng sẽ không khống chế được mà tổn thương tới hần, là điều nàng không hy vọng nhìn thấy nhất.

Long Nhất vĩnh viễn cũng không biết, sau khi nàng rời đi, nam tử vốn phải đang ngủ say kia lại kỳ lạ mở mắt ra. Nàng cũng vĩnh viễn không biết được, Kiếm Hậu Nam tử nhỏ đã phải chịu đựng đủ loại trị liệu, kinh mạch huyết vị của hần sớm đã khác với người thường.

Nhìn vào chỗ nàng từng đứng, khuôn mặt tuấn tú nhả nhận lịch sự của Kiếm Hậu Nam không tự nhiên mà từ từ đỏ ửng lên, mà đôi mắt kia lại như nghĩ tới điều gì.

Đêm khuya, nhà tranh, ánh đèn leo lắt.

Long Nhất và Kiếm Hậu Nam ngồi ở hai bên bàn gỗ.

“Ta nằm trên giường lâu ngày như vậy, không muốn nằm nữa rồi.” Long Nhất lấy tay chỉ chỉ vào cảm, nhìn nam tử đối diện cười miễn cưỡng.

Kiếm Hậu Nam nhìn lại nàng, trong ánh mắt có tia sáng khiến người không hiểu, lại không hề tranh cãi với nàng.

“Thanh..... tỷ,” Giọng hần có hơi trầm thấp, không biết có phải là do tối hôm đó không, “Tỷ không hận đệ?” Vì Từ Tiêu, hần gần như đã giết nàng. Nàng tại sao cũng không để ý chút nào.

“Hận đệ?” Long Nhất khẽ giật mình, rồi sau đó nghĩ ra hần là nhắc tới chuyện kia, không khỏi bật cười, “.....Hiểu rồi, đệ cảm thấy ta hận đệ sẽ thấy tốt hơn sao?” Không trực tiếp trả lời, nàng quăng trả lại vấn đề cho hần.

Kiếm Hậu Nam cũng không nghĩ là nàng sẽ trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: “Tỷ hận đệ.... đệ sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút.” Nếu không sẽ cảm thấy thiếu nàng cái gì đó, lương tâm lúc nào cũng bất an.

Long Nhất hiểu ý tứ của hần, biết rằng nếu mình hỏi hột cho qua chuyện này, sợ rằng hần sẽ cả đời không buông được sự áy náy đối với nàng. Hơi trầm ngâm, nàng khẽ cười nói: “Mặc dù đệ làm ta bị thương, nhưng cũng đã cứu ta, coi như bù trừ. Đương nhiên, nếu đệ vẫn muốn bồi thường cho ta cái gì, ta cũng không từ chối đâu.” Câu sau chỉ là trêu đùa.

Nghe thấy lời của nàng, Kiếm Hậu Nam im lặng, đôi mắt đen rừ xuống, vẻ mặt giống như đang chuyên chú lắng nghe tiếng gió rít qua nóc nhà. Long Nhất cũng không thúc giục hần, rất hưởng thụ cùng hần nghe tiếng gió thổi.

Một cơn gió lạnh từ khe cửa thổi vào, ánh đèn nhỏ leo lắt khẽ động, sau một thoáng yên lặng, chỉ nghe tách tách một tiếng, bắc đèn đã làm bùng sáng ngọn lửa mỹ lệ, ánh đèn mờ ảo trong nháy mắt trở nên sáng trưng.

“Hôm đó sau khi tỷ bị Minh cô nương đánh ngã, đệ.....” Kiếm Hậu Nam đột nhiên bắt đầu kể rõ cảnh ngộ bản thân gặp phải trong cung Tuyết Ngưng, chỉ là lúc nói đến Minh Nguyệt Hê đã thương Long Nhất, hần sốt ruột cùng lúc lại phát bệnh, không khỏi dừng một chút, sau đó lại nói ra mấy câu này, “Bọn họ muốn đưa đệ ra khỏi cung Tuyết Ngưng, nhưng đệ đã hứa sẽ cùng tỷ đối mặt, sao có thể bỏ mặc tỷ không lo.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hần, trong lòng Long Nhất gọn lên từng cơn sóng nhỏ, nếu hần đối đãi với nàng như vậy không phải vì sự áy náy thì tốt biết bao. Chỉ là nàng hiểu hơn ai hết, đó chỉ là si tâm vọng tưởng.

“Bọn họ không chịu nói cho đệ biết tỷ ở đâu, lại cũng không ngăn đệ đi lại chung quanh, đối đãi với đệ giống như khách nhân.” Nghĩ đến bản thân ở cung Tuyết Ngưng được an bài một gian phòng thoải mái còn nàng lại phải ngủ ở nhà giam ẩm ướt tăm tối, hần liền cảm thấy khổ sở cùng áy náy không nói nên lời. Càng về sau hần càng – “Đệ liền tận dụng sự dễ dãi của bọn họ dành cho đệ đi tìm tỷ, hôm đó thực sự không còn cách nào, liền bắt lấy nha hoàn của Minh cô nương bức nàng ta đưa đệ đi tìm tỷ, không ngờ rằng.....” Nói đến đây, hần ngừng lại, vẫn không cách nào quên được việc mình đâm nàng một kiếm.

Long Nhất không nghĩ tới hần sẽ để mình ở trong lòng, trái tim ấm áp, mỉm cười nói: “Đệ đã dùng thủ đoạn gì mới có thể khiến nha đầu đó đưa đệ tới địa lao?” Với tính cách ôn hòa của hần, rất khó khiến người khác tưởng tượng được đáng vẻ nghiêm túc uy hiếp người của hần.

Nghe nàng hỏi, Kiếm Hậu Nam nghĩ tới chuyện ngày hôm đó, tạm thời vứt bỏ sự bất an trong lòng, cũng nở nụ cười, “Đệ cũng không làm gì, chỉ là lạnh lùng nói nàng ta là đệ muốn “về” lên mặt nàng ta, nàng ta liền đưa đệ đi.” Hần chỉ là uy hiếp bằng lời, cũng không thực sự làm, nhưng nữ hài tử yêu quý dung mạo, cũng không dám mạo hiểm như vậy, vì thế liền trúng kế của hần.

Long Nhất không khỏi mỉm cười, “Nếu là ta, sẽ không để đệ thực hiện được.” Nói đến đây, nàng từ trên đầu gối trâm gài tóc xuống, nhẹ nhàng gẩy gẩy bắc đèn, chỉ một lúc, trong phòng liền sáng lên rất nhiều.

Nhìn bàn tay trắng thuần của nàng tao nhã gẩy bắc đèn, Kiếm Hậu Nam có chút loạn nhịp, “Tỷ.... đương nhiên sẽ không bị người khác uy hiếp.” Hần

nhớ lại thời điểm lúc mới biết nàng, nàng từng bị phụ thân trừng phạt nghiêm khắc, lúc ấy chỉ là một tiểu cô nương mới 12 tuổi, phải thừa nhận tra tấn ngay cả người lớn cũng không cách nào chịu đựng được như vậy. Nàng chẳng qua chỉ quật cường mím chặt môi, cũng không cầu xin tha thứ, cũng không rơi lệ, mãi cho đến khi chịu không nổi ngất đi.

Nghe như hẳn còn có ý khác, Long Nhất ngừng động tác trên tay, nghi hoặc nhìn khuôn mặt tuấn tú của Kiếm Hậu Nam sau khi nghỉ ngơi đã không còn tái nhợt khiến người khác lo lắng nữa, “Cái gì?”

Kiếm Hậu Nam lắc đầu một cái, bỏ đi trí nhớ lúc còn nhỏ, khẽ chuyển đề tài: “Hôm đó, tỷ... vì sao không tránh?” Hẳn lúc nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng, với thân thủ của Long Nhất sao có thể dễ dàng bị hắn đâm trúng như vậy, huống hồ - hẳn không dùng hết lực.

Nghe vậy, Long Nhất rũ mi xuống, không trả lời ngay.

Vì sao nàng không tránh? Nàng chỉ là, chỉ là muốn biết Tử Tiêu trong lòng hắn quan trọng thế nào... Chỉ là muốn biết bản thân trong lòng hắn có một chút địa vị nào không, cho dù chỉ là một vị tỷ tỷ. Huống hồ, lúc đó nàng đích thực muốn giết Tử Tiêu. Nàng cảm hận Tử Tiêu không quý trọng hắn, lại còn ghê tởm không chịu buông bỏ hắn. Về việc vì sao trước khi bị hắn đâm trúng lại không giết Tử Tiêu, cũng không phải nàng không có cơ hội, mà là.... không hi vọng hắn đau lòng.

Kiếm Hậu Nam lần này cũng không dễ dàng bỏ qua đề tài này, ngược lại chăm chú nhìn Long Nhất, chờ nàng cho mình một đáp án.

Thật lâu sau, Long Nhất ngược mắt, đôi mắt đen láy trong suốt lấp lánh như thủy tinh đối diện đôi mắt cố chấp của hắn, tiếng lòng run lên, “Thật sự muốn biết?” Trong lòng nàng như có cỗ nhiệt lưu thiêu đốt tán loạn, giãy dụa muốn phát tán ra. Có lẽ mấy ngày này nàng cách xa cuộc sống trước đây, khiến sự tự chủ của nàng suy yếu đi. Mà hắn, không còn sự xa cách trước đây, khiến cho lòng nàng không cách nào ngăn chặn hi vọng dâng lên.

Kiếm Hậu Nam thân nhiên đối diện với nàng, biết rõ câu trả lời của nàng có khả năng sẽ khiến cho mối quan hệ của hai người trở nên không rõ ràng, lại vẫn kiên định như cũ gặt đầu.

Long Nhất nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, bên trong đã trần trụi không thể che dấu tình ý nóng bỏng.

“Bởi vì – ta muốn chàng vĩnh viễn nhớ tới ta!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: CHƯƠNG 6

Gỡ bụi tóc, xóa đi lớp trang điểm, nấu canh.

Một đĩa rau xào, một đĩa trứng xào lá hương thung, hai chén cơm. Trên bàn gỗ cũ kỹ bày đầy cơm canh không có gì đặc biệt, cũng không cố ý, chẳng qua là giản dị, giống như nữ nhân xuống bếp mà thôi.

Nàng rửa tay, đi vào trong sân, mắt hướng về phía đường mòn uốn lượn chiết khúc bị cỏ dại và núi đá che khuất, chờ đợi Nam nhi đi ra ngoài vẫn chưa quay về.

Chờ đợi...

Đôi môi mỏng không son phấn của nàng bắt giác cong lên, ngay cả đôi mắt đen trong veo cũng là ý cười nhàn nhạt. Chờ đợi, đối với nàng, kỳ thực là một loại hạnh phúc.

Cuối cùng khi ráng chiều tan hết, lúc chỉ còn lại khoảng không xanh trắng, bóng người gầy yếu thon dài kia xuất hiện trong tầm mắt nàng. Nàng nhìn không được đôi mắt đẹp khẽ cong, bàn tay trắng nõn đặt trên ngực, lòng bàn tay ấm mồ hôi cảm giác được nhịp tim đang đập loạn, hai chân tựa hồ như hiểu được ý muốn bản thân mà bước dồn dập về phía đường mòn nhỏ.

Nhìn thấy bóng nữ tử áo trắng xuất hiện ở cuối đường mòn, Kiếm Hậu Nam sau khi sững sờ trong giây lát lại lộ ra nụ cười âm áp như ánh nắng mùa xuân, “Đợi đã lâu rồi?” Hắn dịu dàng hỏi.

“Ừm.” Long Nhất thấp giọng trả lời, khuôn mặt trắng mịn xinh đẹp tuyệt trần không kiềm chế được đỏ bừng lên, phảng phất như ráng đỏ vừa tan ra.

Phát hiện nàng chân tay luống cuống như thiếu nữ mới yêu lần đầu, Kiếm Hậu Nam chỉ cười nhàn nhạt, cũng không nói thêm gì, đến gần nàng, sau đó cùng nàng sánh vai trở về nhà tranh.

Kiếm Hậu Nam xuống núi vào trong thành nghe ngóng tin tức của Sở Kính Lăng, mặc dù không thu hoạch được gì, nhưng lại mua được một số vật dụng sử dụng hằng ngày. Kỳ thực cơ thể Long Nhất đã bình phục hẳn, cũng không nhất thiết phải ở lại đây, chỉ là ai cũng không muốn rời khỏi nơi tránh xa sự huyền ảo này. Có lẽ một phần là do sự thanh tĩnh ở nơi đây, một phần là sự chờ mong trong lòng, vì thế hai người hiếm khi ăn ý đối với việc rời khỏi đây

không hề mở miệng đề cập tới.

“Hoa mạn ngoài sân sắp rụng rồi.” Đang ăn cơm, Long Nhất đột nhiên không đầu không đuôi nói ra một câu, sau đó lại trầm mặc.

Kiểm Hậu Nam nghe vậy, tay cầm đũa thoảng dừng lại, đưa mắt nhìn về phía nữ nhân đối diện. Không thể giải thích được, nhưng hắn lại mơ hồ hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng.

Vị trí Thanh Trạch nằm thiên về phía Bắc, nơi này lại nằm ở trên cao, nhiệt độ so với những nơi khác thấp hơn rất nhiều. Lúc hoa mạn rụng, đã bước vào đầu hạ. Bệnh tình của hắn mỗi khi đến mùa hạ đều phát tác thường xuyên hơn, thường thường ngay cả thuốc cũng không cách nào khống chế, vì thế hàng năm vào tháng thứ hai của mùa hạ, lúc nào cũng có hai vị sư phụ ở bên cạnh hắn. Lần này đi tìm Kính Lăng, hắn vốn nghĩ thời gian hơn một tháng đã đủ rồi, ai biết được lại phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến chậm trễ. Nếu bây giờ khởi hành quay về núi Kiếm Khiếu, có thể trở về trước giữa mùa hạ. Chẳng qua là...

Hắn nhìn thấy Long Nhất biến hóa thật lớn, đột nhiên phát hiện nàng đối với chuyện của mình dường như hết sức rõ ràng, nhưng hơn mười năm nay hai người thậm chí chưa từng tiếp xúc nhau.

“Sao tỷ lại biết?” Hắn hỏi, câu hỏi cũng như câu nói của Long Nhất vô duyên vô cớ giống như nhau, chính là cũng không ai giả vờ nghe không hiểu.

Long Nhất nhìn hắn, không trả lời, nhưng đáy mắt toát ra sự dịu dàng lại đủ làm hắn hiểu rõ hết thảy. Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên lời nàng nói với hắn đêm qua, mặc dù lúc đó hắn không hề có bất kỳ phản ứng nào, sau đó cũng chỉ làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng không thể phủ nhận, thời điểm nghe thấy chính nàng thừa nhận tình cảm với hắn, trong lòng hắn đích thực bị chấn động không ít.

Hắn từ đầu đến cuối không nghĩ ra, hắn với nàng trước giờ không hề thân thiết, tại sao nàng lại chung tình với hắn. Huống hồ, hắn căn bản không có gì có thể cho nàng.

“Đệ muốn ở lại đây thêm vài ngày.” Hắn bỏ qua vấn đề làm người ta đau đầu, chậm rãi nói, “Tỷ.... nếu muốn rời đi, có thể đi trước.” Từ sau khi hiểu tâm ý của nàng, hắn phát hiện không cách nào xưng hô như trước với nàng được nữa.

“Ta ở cùng đệ.” Long Nhất không nghĩ ngợi gì liền trả lời, không cần phải đè nén tình cảm đối với hắn, nàng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Hơn nữa hắn ở lại một mình, nàng không yên tâm.

“Ừm.” Kiểm Hậu Nam chỉ là nhàn nhạt đồng ý, liền tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Không ngờ hắn không cự tuyệt, Long Nhất khó nén niềm vui trong lòng, ngay cả đôi mắt cũng cười. Nàng cho rằng sau khi hắn biết được tâm ý của mình, sẽ xa lánh thậm chí không đề ý tới nàng nữa, nhưng mà hắn không hề làm vậy, ngược lại thân thiết âm áp hơn trước. Mặc dù không hề cho nàng bất kỳ câu trả lời nào, nhưng chỉ cần như vậy nàng cũng đã rất thỏa mãn, chỉ vì hắn không hề ghét bỏ tình yêu của nàng.

Nhìn nàng cười giống như tiểu hài tử, Kiểm Hậu Nam có chút ngạc nhiên, “Có chuyện gì sao lại vui như vậy?” Hắn không nhớ mình đã nói gì mà lại khiến người vui vẻ.

Long Nhất hé miệng lắc đầu, ý cười vẫn tràn đầy trong mắt, cũng không tính nói thật cho hắn biết, để tránh hắn cười nàng ngớ ngẩn, “Đệ có nhớ, lúc còn nhỏ đệ thấp hơn ta rất nhiều, không ngờ bây giờ lớn lên lại cao như vậy.” Nhớ đến lần đầu gặp nam hài tử gầy gò nhỏ xíu đó, thân sắc trên gương mặt nàng trở nên vô cùng dịu dàng.

“Không có thấp nhiều vậy chứ.” Kiểm Hậu Nam thuận miệng trả lời, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy biểu tình của nàng, trong lòng chấn động, một cảm giác khác thường từ đáy lòng lặng lẽ dâng lên. Có chút khó khăn tránh mắt đi, hắn không nói thêm gì nữa. Sự thật là, lúc hắn 17 tuổi chính thức quay về núi Kiếm Khiếu ở, hai người chỉ gặp nhau một lần. Ngoại trừ ánh mắt quật cường của nàng ra, những ký ức khác về nàng hắn đã có chút mơ hồ.

Không phát hiện ra vẻ khác thường của hắn, Long Nhất lại tự mình rơi vào hồi ức, dịu dàng nói: “Đệ từ nhỏ đã lương thiện, ngay cả chim nhỏ cũng không muốn tổn thương, không giống ta....” Nói đến đây, nàng đột nhiên im miệng, không muốn quá khứ kinh khủng của mình phá hoại sự thuần khiết ở nơi này.

Nghe lời tự thuật của nàng, Kiểm Hậu Nam nhin không được đưa mắt về phía nàng lần nữa.

“Đệ có biết hay không, Nam nhi....” Vẻ mặt Long Nhất phảng phất như hài tử đang cùng bạn chia sẻ bí mật vừa thần bí vừa hưng phấn, tâm trạng Kiểm Hậu Nam không khỏi bị thu hút, lặng lẽ chờ đợi câu nói phía sau của nàng.

“Đệ là người duy nhất sẽ rơi lệ vì ta.”

Gió núi thổi mạnh, thổi rơi đầy màu sắc trong sân vườn, khiến mắt người mê đắm.

“Tóc của tỷ rối rồi.” Kiểm Hậu Nam đang ngồi trên thềm đá xem y thư mang theo bên người, vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện Long Nhất đang hong y phục bị gió núi thổi làm rối loạn sợi tóc, nhin không được mở miệng nhắc nhở.

Long Nhất vươn tay vuốt vuốt mái tóc dài, nhưng bàn tay ngày thường sử dụng kiếm linh hoạt lại đầu không lại gió núi điên cuồng, không cách nào làm cho mái tóc đang tung bay gọn lại, ngược lại còn bị tóc che trước mắt.

“Lại đây.” Kiếm Hậu Nam nhìn thấy lác đầu, rốt cuộc nhịn không được mỉm cười.

Tim Long Nhất đập mạnh, sau đó theo lời đi đến bên cạnh hắn. Trái tim vì giọng nói thân thiết hiếm thấy của hắn mà nóng dần lên.

Kiếm Hậu Nam đặt sách lên trên thềm đá, kéo nàng nửa quỳ phía trước mặt mình, rồi sau đó ngoài dự liệu đưa tay ra sửa sang lại mái tóc rối cho nàng.

Long Nhất vì động tác của hắn mà thiếu chút nữa thì ngừng thở, trái tim lại đập “thình thịch” dồn dập, sợ mình thoáng phát ra chút âm thanh, phá hỏng sự dịu dàng bất ngờ của hắn khiến hắn lại trở lại về lạnh nhạt như xưa.

Kiếm Hậu Nam gỡ dây buộc tóc trên đầu nàng ra, sau đó lấy tay vén lại mái tóc đang rối bời, lúc này mới dùng dây buộc lại.

“Xong rồi.” Hắn cười, hết sức hài lòng nhìn thành quả của mình. Mái tóc của nàng mềm mượt như tơ tằm, khiến người có chút quyền uy không muốn buông tay.

Long Nhất hít sâu một hơi, không đứng dậy ngay, mà nhắm mắt để khôi phục lại tâm tình, lúc này mới quay người đối mặt với Kiếm Hậu Nam. Ai biết được trên mặt hắn vẫn còn nụ cười dịu dàng, khiến lồng ngực nàng đồng cứng lại.

“Đệ....” Ngực nàng bị đè nén lại, không biết nên nói gì.

“Chuyện gì?” Kiếm Hậu Nam vẫn không ý thức được những chuyện hắn làm đã gây ra ảnh hưởng thế nào với người khác, vẻ mặt vẫn tràn đầy nụ cười vô tội.

Chỉ có nàng bị ảnh hưởng thôi! Long Nhất hơi cong khoe miệng, hàng mi thanh tú khẽ chau lại.

“Sao thế....” Lúc này mới nhận thấy vẻ khác thường của Long Nhất, Kiếm Hậu Nam hỏi lại lần nữa, giọng nói lúc gương mặt Long Nhất đột nhiên ghé sát vào hắn thì ngừng lại.

Không cho Kiếm Hậu Nam một cơ hội cự tuyệt hay chạy trốn nào, nửa người trên của Long Nhất nghiêng về phía hắn, bàn tay thon dài thanh tú nhẹ nhàng nhưng cố chấp ôm lấy gương mặt tuần tú cứng đờ trong nháy mắt của hắn, ngay trong ánh mắt kinh ngạc kia, cánh môi non mềm không chút do dự áp lên đôi môi ấm áp của hắn.

Kiếm Hậu Nam hiển nhiên là bị tình huống đột ngột này làm cho گیât mình, nhất thời không kịp phản ứng, đến nỗi quên đây cơ thể mềm mại thom mát trong lòng ra.

“Ta nói rồi đừng đối xử quá tốt với ta.” Long Nhất khề rì rầm trên môi hắn, trong giọng nói còn mang theo đau khổ không thể che giấu. Nàng hiện tại đã cảm thấy rất thỏa mãn, không muốn để những hành động vô ý của hắn phá hỏng quyết tâm của mình. Hắn nên biết, mỗi câu nói mỗi hành động tùy ý của hắn đều có thể lay động tâm tình nàng, làm cho nàng biến thành nữ nhân tham lam không biết đủ, mà đó, đối với nàng và hắn, đều chỉ là tai họa.

Nghe được lời của nàng, Kiếm Hậu Nam muốn biết rõ ý tứ trong đó, nhưng mũi nữ nhi phảng phất trong cánh mũi cùng đôi môi mềm mại làm đầu óc hắn rối loạn, cái gì cũng không nghĩ được.

“Nam Nhi....” Long Nhất gần như bắt lực ní non, nghĩ tới mình vì sinh tồn mà phải trả giá cao, nghĩ tới gương mặt lãnh khốc của sư phụ, một cơn rét lạnh dâng lên từ đáy lòng, giống như điện xẹt qua người, làm cho nàng cấp bách muốn hấp thụ sự ấm áp trên cơ thể hắn.

Kiếm Hậu Nam nắm lấy một chút lý trí còn sót lại, gờ tay lên muốn ngăn cản tình huống ngoài ý muốn này, nhưng cả người đột nhiên chấn động, đầu óc trong phút chốc trở nên trống rỗng.

Nàng lại dùng đầu lưỡi ẩm ướt linh hoạt liếm lấy đôi môi hắn!

Một tiếng thở hỗn hển, hắn rốt cuộc từ bỏ sự phản kháng, thuận theo phản ứng của cơ thể hé miệng nhận lấy sự ngọt ngào của nàng. Bàn tay giờ lên không trung đã đặt vào sau gáy nàng, đem nàng nhẹ nhàng kéo sát vào mình.

Thời gian trên núi, chim hót hoa nở lặng lẽ trôi qua.

Sau đó, rời môi, nữ nhân lập tức lùi lại phía sau, để tránh mình lại giống như sói đói nhào về phía hắn.

Tiếng hít thở hỗn loạn trong lúc hai người yên lặng đối mặt nhau càng trở nên rõ ràng, cũng không ai biết sau khi thân mật như vậy, nên phản ứng như thế nào, xấu hổ, ngượng ngùng hay là vô cùng thân thiết? Có thể khẳng định một điều, thế nào cũng không thể quay về lúc ban đầu. Kể từ sau khi Long Nhất bộc lộ tình cảm của nàng, đã không thể quay lại rồi.

Chỉ là, trước đây thì có gì tốt chứ?

Cuối cùng, vẫn là Kiếm Hậu Nam phá vỡ sự im lặng mà không phải là Long Nhất, người khôi xướng lớn mật làm vậy.

Hắn nở nụ cười, mặc dù trên mặt vẫn còn lưu lại sắc đỏ của tình dục khiến hắn nhìn qua có chút ngượng ngùng, nhưng lại thản nhiên. Phản ứng như thế so với ảo não tự trách càng khiến cho nữ nhân an tâm.

“Ừm... tóc của tỷ lại bị rối rồi.” Hấn nói, biết đó là kiệt tác của mình, vì thế hơi nghiêng người, vươn tay vén mấy sợi tóc rối trên gò má qua bên mang tai cho nàng.

Long Nhất nhìn hấn, cũng không khỏi nở nụ cười, đôi mắt lại ánh lệ quang. Mãi đến bây giờ nàng mới biết, trong lòng nàng kỳ thực sợ nhìn thấy vẻ lãnh mạc cùng khinh thường của hấn, nếu là như vậy, nàng không biết bản thân có phát điên hay không.

“Y phục của đệ vẫn chưa hong xong, ta giúp đệ.” Thu hết vào tầm mắt sự nhẹ nhõm và chua xót của nàng, Kiếm Hậu Nam chỉ cười dịu dàng, đứng dậy, vươn tay về phía nàng.

Long Nhất không cự tuyệt, nắm lấy tay hấn, mặc hấn kéo mình dậy, sau đó đột nhiên giang cánh tay ôm lấy thắt lưng hấn, gắt gao, giống như sợ hấn sẽ vô cớ biến mất.

Hạnh phúc đến như vậy khiến người ta không kịp trở tay, khiến người ta hoài nghi đó chỉ là một cơn ảo mộng sinh ra vì quán quýt sớm chiều, là trời xanh ác ý trêu đùa.

Cảm nhận được sự sợ hãi cùng quyến luyến trong lòng nàng, trên mặt Kiếm Hậu Nam hiện lên nụ cười cung chiều, đưa tay đặt lên vai nàng, dường như muốn để mặc cho nàng ôm đến thiên trường địa cửu.

--- ----

Ban đêm đột nhiên trời đổ mưa, tí ta tí tách, trong chốn thâm sơn nơi này lại càng vô cùng quạnh quẽ.

Dưới ngọn đèn lờ mờ, Kiếm Hậu Nam đang bận rộn trải mấy bụi cỏ khô trên mặt đất ra làm giường ngủ tạm. Long Nhất đứng bên cạnh nhìn, không có ý giúp đỡ.

Cỏ khô không đủ, Kiếm Hậu Nam chuẩn bị ra ngoài tới phòng củi ôm thêm một ít. Không ngờ Long Nhất trầm mặc không nói nửa giờ bỗng nhiên từ phía sau giang tay ôm lấy hông hấn, ngăn cản hấn.

“Nam Nhi.” Tiếng gọi trầm thấp như những giọt từ sau lưng truyền đến.

Kiếm Hậu Nam dừng lại, phát hiện hai ngày nay Long Nhất trở nên hết sức thích bám người, không biết có phải nữ nhân đang động lòng đều có bộ dạng này của nàng hay không. Nhưng không thể phủ nhận, Long Nhất thế này so với nàng lãnh mạc vô tình trước đây đáng yêu hơn nhiều.

“Sao thế?” Hấn nghiêng mặt, nhẹ nhàng cười. Hấn hi vọng nàng có thể giữ mãi biểu tình như bây giờ.

“Ta không ngủ trên cỏ.” Vui mặt vào tấm lưng hấn, Long Nhất vừa hít lấy mùi hương ấm áp dễ chịu trên người hấn, vừa rầu rĩ nói.

Thì ra là vậy. Trên mặt Kiếm Hậu Nam nở nụ cười, bàn tay lớn muốn gỡ cánh tay đang ôm mình ra, “Ừm, đệ biết rồi.” Hấn chưa từng nghĩ tới để cho nàng ngủ, đêm qua cũng không phải là hấn ngủ sao?

Ai ngờ Long Nhất cũng không hề buông tay, ngược lại ôm chặt hơn, “Đệ cũng không cần phải ngủ trên đó!” Giọng điệu nàng hơi nhõng nhẽo bướng bỉnh, lại có sự nghiêm túc mà người khác không cách nào bỏ qua.

Nụ cười của Kiếm Hậu Nam cứng lại trên gương mặt tuần tử, chỉ mong là mình nghe nhầm hoặc là hiểu sai ý nàng, vì thế quyết định giữ im lặng.

“Giường này mặc dù không rộng, nhưng ngủ hai người chắc cũng đủ.” Long Nhất tiếp tục nói, không có sự ngưng ngừng của nữ tử thông thường. Nàng biết phải trân trọng từng thời khắc ở bên cạnh hấn, không có thời gian rứt rứt cùng ngưng ngừng để lãng phí.

Xác định được ý tứ của nàng, tìm Kiếm Hậu Nam không khỏi đập nhanh, hít sâu một hơi, hấn lắc đầu cự tuyệt. “Không được.” Hấn không cho rằng mối quan hệ của hai người đã thân mật đến mức có thể ngủ chung giường, cho dù cũng không phát sinh chuyện gì.

Tấm lưng dày rộng lộ ra vẻ kiên định của hấn nhưng Long Nhất lựa chọn xem nhẹ, xem nhẹ sự kiên trì của hấn.

“Ta muốn... trở thành nữ nhân của đệ.” Cho dù sự rứt rứt do bản tính của nữ nhân khiến mặt nàng đã đỏ ửng, nàng vẫn không do dự biểu đạt ra khát vọng của bản thân. Cũng không ai biết nàng đã đợi thời khắc này bao lâu rồi, cũng không ai biết nàng sợ sau khi mình bỏ lỡ, trời xanh sẽ không cho nàng thêm cơ hội nào.

Từ đầu đến cuối nàng chưa hề mở miệng muốn hấn hứa hẹn hay cam đoan bất kỳ điều gì, nàng thậm chí chưa từng nghĩ đến muốn xác nhận tình cảm hấn đối với nàng. Nàng hiểu hơn ai hết, nàng cùng hấn căn bản không thể có kết quả. Đừng nói đến trong lòng hấn đã có người khác, chỉ là chính nàng, đã không để gì cho hấn bước vào cuộc đời chỉ có giết chóc cùng máu tanh của nàng.

Nàng cũng hiểu, mấy ngày nay sự dịu dàng và nuông chiều hấn dành cho nàng cũng không phải là biểu hiện gì đặc biệt, chẳng qua là đền bù cho mũi kiếm đâm nàng ngày ấy mà thôi. Vì thế bây giờ, nàng muốn lợi dụng sự áy náy của hấn, khiến cho ký ức của nàng không còn trống rỗng nữa.

Kiếm Hậu Nam cứng đờ, tình huống như vậy đối với hấn rất quen thuộc. Hấn nhớ lại tình cảnh hôm đó trên thuyền cùng Tuyết Ngưng cùng Từ Tiêu, trong lòng khẽ nhói, đột nhiên dùng sức gỡ hai bàn tay Long Nhất ra, bước về phía trước hai bước sau đó xoay người nhìn nàng.

“Tỷ có biết mình đang làm gì không?” Nghiêm túc nhìn gương mặt đang đỏ bừng của Long Nhất, trong đôi mắt hấn có chút tức giận cùng không đồng ý,

nhưng giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ. Sao nàng có thể dễ dàng giao bán thân mình cho một người nam nhân như vậy?

Thân nhiên nhìn lại đôi mắt đen bóng của hắn, Long Nhất đối với hành vi của mình không có chút xấu hổ hay hối hận nào, “Đệ đang tức giận sao, Nam nhi?” Nàng nói ra sự thật. Đây là việc rất hiếm xảy ra, tâm tình của Kiếm Hậu Nam luôn rất ít khi dao động, nói gì đến tức giận.

Dường như cũng ý thức được điều này, Kiếm Hậu Nam lại thở dài, thu lại cảm xúc, “Tỷ không nên lãng phí thời gian cho đệ.” Đây là sự thật, hắn là một người qua đường hôm nay nhưng không biết có ngày mai hay không, vì vậy lúc Từ Tiêu rời xa hắn, hắn đã hạ quyết tâm, đời này sẽ không đụng đến tư tình nhi nữ. Những ngày này vẫn luôn bao dung tình cảm nàng đối với hắn, chỉ hi vọng nàng có thể gỡ xuống mặt nạ vô tình, biểu hiện bản tính thật ra bên ngoài, như vậy có lẽ sẽ giảm bớt được nhiều giết chóc. Chỉ là hắn không dự liệu được tình cảm của nàng lại mãnh liệt như vậy, sợ rằng sẽ làm tổn thương chính nàng.

Long Nhất lắc đầu, phủ định lời nói của hắn, “Ngoài đệ ra, ta sẽ không cần nam nhân khác.” Nói xong, nàng bước lên trước, ương ngạnh vươn tay ôm cổ hắn, dựa sát vào trong lòng hắn, không cho hắn né ra, mà ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn kiên định nhìn hắn.

Kiếm Hậu Nam nhũn mảy, vì thân thể mềm mại đang kề sát chính mình cùng lời nói kiên định kia, biết rằng nếu mình lại kiên quyết cự tuyệt sẽ làm tổn thương nàng. Thế nên hắn buông lỏng cảm xúc cứng rắn trong lòng, thử đề nghị nhận ra sự thật, “Thanh tỷ.....”

Lúc này, Long Nhất không định để hắn có cơ hội cự tuyệt. Nàng chọn lựa dùng hành động để quyết định tất cả, nếu hắn đối với thân thể nàng thực sự không có bất kỳ dục vọng nào, vậy nàng sẽ không khiên cưỡng hắn, nhưng nếu hắn thực sự động lòng, nàng sẽ nắm thật chặt.

Nàng ngửa đầu hôn hắn, hôn đến nỗi không cho hắn nói hết câu. Những lời này nàng không muốn biết, tất cả những lời ngăn cản của hắn nàng không muốn biết.

Chỉ cần là nam nhân bình thường, bị một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ đều sẽ có phản ứng. Mặc dù Kiếm Hậu Nam thân mang trọng bệnh, nhưng hắn vẫn là một nam nhân bình thường, vì thế cũng không ngoại lệ.

Chỉ là, nhiều năm ốm đau hành hạ đã sớm khiến cho ý chí hắn trở nên kiên nghị vô cùng, cho dù đối với nụ hôn nóng bỏng của Long Nhất hắn cũng sẽ đáp lại, đối với thân thể đẹp đẽ của nàng cũng sẽ sinh ra khát vọng nhưng cuối cùng, dưới ánh mắt mong mỏi của Long Nhất, hắn nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

“Đệ không thể muốn tỷ.”

Để lại những lời này, hắn rời khỏi căn phòng ẩm áp, bước vào trời mưa lạnh lẽo.

Đệ không thể muốn tỷ.

Long Nhất ôm đầu gối, cuộn mình ngồi dưới gốc mận bị gió mưa thổi cho hoa lá rơi rụng, trong đầu vẫn vang vọng câu nói ôn hòa nhưng lại vô tình này.

Hắn không thể muốn nàng.

Nàng vốn cho rằng nam nhân đối với nữ nhân không có tình cảm cũng có thể gặp dịp thì chơi, những nam nhân trước đây nàng gặp qua đều như vậy, vì thế đương nhiên cũng cho là hắn cũng sẽ như vậy. Nhưng hắn không muốn nàng, hắn nói hắn không thể muốn nàng!

Nàng biết nàng cùng hắn không thể ở bên nhau, trên người nàng mang theo máu tươi và oán hận của vô số người, không thể cũng không cho phép liên lụy đến hắn. Nhưng chẳng qua chỉ là một đêm cũng không được sao? Sau một đêm bọn họ sẽ chia lìa, không còn liên quan, như vậy cũng không được sao?

Nàng ngẩng đầu, nước mưa rơi trên mặt, vô cùng lạnh lẽo.

Cửa nhà tranh mở ra, ánh đèn dầu leo lét bị gió lạnh thổi vào trong phòng lập lòe, chỉ chiếu sáng mấy bậc thềm nhỏ bên ngoài, còn lại toàn bộ đều chìm trong bóng tối. Vì trời mưa, núi và rừng ở phía đối diện đều đen một màu, nhìn không rõ.

Kiếm Hậu Nam không biết đi nơi nào. Hoặc giả hắn không muốn ở cùng một chỗ với nàng nữa, đã rời đi.

Sẽ không có ai thích nàng, điểm này, nàng rõ hơn ai hết. Thế nhưng vẫn ôm hi vọng xa vời thứ không thuộc về nàng, kết quả lại đem hắn đẩy ra xa. Nhưng nàng không hối hận, nếu không thử, cả đời nàng sẽ không cam tâm, bây giờ biến thành thế này, nàng thực ra đã có chuẩn bị. Chẳng qua là vẫn đau lòng, so với dự liệu đau hơn rất nhiều.

Khẽ thở dài, nàng đem mặt vùi vào hai đầu gối, trong đầu hiện lên gương mặt văn nhã tái nhợt của Kiếm Hậu Nam, khoé môi nổi lên nụ cười khô. Sự liễu lĩnh của nàng lại làm khổ hắn.

Có lẽ, sau này hắn đối với nàng chỉ sợ sẽ tránh xa hoặc là không bao giờ... gặp lại.

Không bao giờ.... gặp lại...

Nàng nhớ tới lúc còn nhỏ mỗi lần hắn quay về núi Kiếm Khiếu, nàng đều sẽ tránh ở một góc lén nhìn hắn, nhìn hắn cười âm áp, nhưng trước giờ nàng chưa từng để hắn phát hiện. Nàng nghĩ lúc đó hắn có lẽ rất vui.

Sau này không bao giờ... được nữa rồi, không bao giờ.... còn có thể len lén nhìn hắn, không bao giờ.... có thể ảo tưởng cùng hắn hạnh phúc ngọt ngào

gắn bó bên nhau. Bởi vì nàng đã có đáp án. Có đáp án rồi, cũng sẽ không bao giờ... có giả thiết, cũng sẽ không có nếu như.

Hít sâu một hơi, nàng nhũn mày đè nén nỗi thống khổ đang làm tê liệt toàn thân, nhưng lại không cách nào nén xuống được tiếng nức nở phát ra. Gần như bối rối lấy tay che miệng, nàng không tin thanh âm kia là của mình. Từ lúc còn rất nhỏ nàng biết khóc không thể giải quyết bất kỳ việc gì, vì thế nàng trước giờ chưa bao giờ khóc, cũng sẽ không khóc. Cho nên, thanh âm kia không phải của nàng.....

Nước mưa làm ướt tóc nàng, ướt y phục nàng, sau đó theo sợi tóc làm ướt mặt nàng, rơi thẳng xuống cổ nàng. Nàng không có cảm giác, chỉ là cuộn tròn ở nơi đó, trong đầu hỗn loạn. Nghĩ đến Kiếm Hậu Nam bỏ đi, nghĩ tới trước đây, nghĩ đến những gì nàng đã trải qua về sự sống và cái chết, nghĩ tới..... lại không dám nghĩ tới sau này.

Dường như qua đi rất lâu, phẳng phai dài như cả một đời người vậy, nhưng mưa vẫn như cũ rơi xuống, xung quanh vẫn tối đen như mực. Vì thế nàng vẫn ngồi yên như vậy, cuộn tròn. Nàng muốn đợi cho trời sáng mưa tạnh xong mới đứng lên, sau đó rời khỏi nơi này, quay về điện Hắc Vũ, tiếp tục làm lâu chủ của Nữ Nhi lâu.

“Thật xin lỗi.” Một tiếng nhỏ khàn đột nhiên vang lên bên tai nàng. Nàng không ngẩng đầu lên, cũng không động đậy, không muốn biết là ai, cũng không muốn để ý tới, kia không liên quan đến nàng. Không có ai có lỗi với nàng, cho nên đương nhiên sẽ không có ai nói lời như vậy với nàng.

Sau một khắc, nàng cảm thấy chính mình giống như bay lên, nhưng mà ngay cả tâm tình muốn xem cho rõ là giả hay thật nàng cũng không có, vì thế ngay cả đôi mắt cũng lười mở ra. Tùy hấn đi, nếu như vận mệnh sớm đã an bài tất cả, như vậy nàng cũng không cần thiết phải quan tâm đến tốt cùng sẽ xảy ra chuyện kỳ lạ cỡ quái gì.

Chuyện sau đó, ừm.....

Mưa đã ngừng, vậy thì, chắc trời cũng đã sáng.

Nàng cố hết sức mở mắt, trước mắt quả thực một mảnh sáng ngời, nhưng không phải là nắng, mà là..... ánh đèn. Có lẽ bị mưa xối cho hôn mê bất tỉnh, nàng nhất thời không hiểu được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, mãi cho đến khi nam tử tóc bạc mới rời bỏ nàng đi không lâu kia bước vào trong tầm mắt nàng.

Hắn không đi.

Sự thật này đột nhiên làm nàng tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện mình ngồi trên giường, toàn thân đã ướt đầm, tay chân tê cứng lạnh như băng, ngay cả cử động một chút cũng khó khăn.

Một tiếng thờ dài trầm thấp từ trong miệng hắn phát ra, “Tỷ rốt cuộc là muốn tra tấn bản thân hay là muốn trừng phạt đệ?”

Lời nói chưa xốt bất đắc dĩ truyền đến tai nàng, nàng lại không cách nào trả lời. Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn coi bỏ y phục ướt nhẹp cho mình, lại dùng khăn sạch lau tóc cho nàng. Hắn làm những chuyện này rất thành thực, giống như đã thành thói quen vậy.

Nàng có chút mê hoặc, không rõ vì sao hắn còn đối xử tốt với mình như vậy. Trải qua chuyện vừa rồi, hắn nên coi thường nàng mới phải, mà không phải vẫn dịu dàng như trước.

Hắn lau khô người cho nàng, ngoài dự liệu cũng cởi áo ngoài thấm ướt của mình, sau đó lên giường, nằm xuống kéo nàng vào trong lòng, lại kéo chân đắp lên thân thể ôm chặt của hai người.

Hắn không phải không muốn ngủ cùng giường với nàng sao?

Nàng nghi hoặc mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, mắt của hắn nhắm chặt, dường như không muốn đối mặt với thắc mắc của nàng. Nhưng không thể phủ nhận, ngực của hắn thực sự rất ấm áp, tay chân nàng bắt đầu như bị kiến cắn, dần dần khôi phục lại cảm giác.

Có điều, đêm này cũng chỉ có vậy mà thôi, không hề phát sinh thêm chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 7

Mưa gió cả một đêm, làm cho hoa trắng trên hai gốc cây mạn trước nhà sớm kết thúc sinh mệnh rực rỡ. Mà chen lẫn trong đám hoa là chồi non chớm nở cũng theo hoa rơi rụng xuống đất. Trên bậc thềm trước nhà, một mảng hỗn độn sau cơn mưa. Mà không khí lại cực kỳ trong lành.

Long Nhất chải đầu búi tóc, kẻ mày, son nhẹ, mặc dù quần áo bằng vải thô nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ cao quý cùng lạnh lùng ngạo nghễ.

Ra khỏi cửa, một luồng ánh mặt trời rọi qua, mây đen tan hết.

Sáng sớm Kiếm Hậu Nam đã đem y phục ướt đầm tối qua của hai người giặt sạch, đang hong khô trên sào trúc trong vườn. Nghe thấy tiếng mở cửa, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía nàng.

Có lẽ ban đêm mắc mưa, sắc mặt Long Nhất hơi tái nhợt, nhưng đối diện với Kiếm Hậu Nam nàng vẫn nở nụ cười, cười rạng rỡ như cảnh sắc mùa xuân. Về phần đêm qua, dường như chưa phát sinh qua chuyện gì, hoặc có lẽ nàng cũng quên rồi. Ít nhất, trên gương mặt xinh đẹp vô song không thấy vẻ lưu tâm.

“Nam nhi, cảm ơn đệ.” Nàng mở miệng, ám chỉ chuyện Kiếm Hậu Nam giúp nàng giặt y phục, giọng nói xa xăm, không có gì quá thân mật.

Chân mày Kiếm Hậu Nam khẽ nhíu lại, nhưng không hề đáp lại bằng nụ cười ôn hòa quen thuộc, “Không cần khách sao.” Chỉ là lời nói khách khí nhàn nhạt và hữu lễ.

Tựa hồ như một sự hiểu ngầm, đối với chuyện đêm qua hai người đều không mở miệng nhắc đến.

Long Nhất bước qua, cùng hán hong khô y phục, lại không nhiều lời dư thừa, cũng không làm những chuyện khiến hán bị khó xử.

“Ta phải đi rồi.” Hong xong y phục, nhìn Kiếm Hậu Nam bưng chậu gỗ xoay người trở về phòng, Long Nhất đột nhiên nói, ánh mắt đọng đầy đau khổ không xiết chăm chú nhìn bóng lưng hán. Nhưng lúc hán nghe thấy quay đầu lại, nàng lại vội vàng rũ mí mắt xuống che lại tất cả cảm xúc, trên mặt vẫn là nụ cười thân nhiên tao nhã.

Không nói rõ được nỗi buồn bức dâng lên trong lòng là vì lý do gì, Kiếm Hậu Nam yên lặng nhìn Long Nhất, thật lâu sau, mới thản nhiên đáp: “Ừ, biết rồi.” Chỉ là như vậy, không nhiều lời. Sau đó quay đầu, tiếp tục đi vào nhà tranh.

Hết thấy mọi thứ, vốn không nên xảy ra, vì thế kết thúc sớm một chút cũng tốt, như vậy ai cũng không cần phiền não.

Long Nhất ngược mắt lên, ý cười biến mất, chính là như vậy sao? Tâm tư đơn độc cùng khổ luyện 15 năm, sự ngọt ngào khẩn xin trời xanh trong hai ngày, cũng nên biết đủ. Cứ như vậy đi.

Quay đầu, ánh mặt trời rọi chiếu trên rừng, hơi nước bốc lên, rừng núi xa gần phủ lên một tầng sương mỏng, trên gương mặt phản chiếu ánh dương hiện lên nụ cười thê lương.

“Bịch” một tiếng, trong nhà tranh truyền ra tiếng chậu gỗ rơi xuống đất.

Nàng cả kinh, không chút nghĩ ngợi chạy nhanh về phía căn phòng. Với tính tình của Kiếm Hậu Nam tuyệt sẽ không quăng chậu trên nền đất như vậy, lại còn phát ra âm thanh lớn. Chỉ sợ có chuyện.

Không ngoài dự đoán, lúc nàng chạy vội tới cửa, đã thấy Kiếm Hậu Nam một tay ấn vào ngực, một tay bám vào mép bàn cố gắng chống đỡ chính mình. Gương mặt thanh tú trắng nhợt cứng đờ, mồ hôi trên trán từ từ rơi xuống, dường như đang cố nén thống khổ vô cùng. Mà chậu gỗ, đang nằm cạnh chân giường, rõ ràng đã lăn được một đoạn.

“Sao vậy?” Long Nhất vội vàng xông về phía trước đỡ lấy hán, nửa ôm nửa kéo đặt lên giường.

Kiếm Hậu Nam nhắm mắt lại, thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, không thể trả lời nàng.

Đã tái phát bệnh rồi. Long Nhất mặc dù lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng lập tức nghĩ tới nguyên nhân. Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy hán phát bệnh, lần đầu tiên là 15 năm trước, lúc đó hán vẫn còn nhỏ, bộ dạng lúc phát bệnh cũng như vậy.

Làm sao bây giờ? Nàng luống cuống, chỉ có thể gắt gao bắt lực ôm chặt hán, tro mắt nhìn hán bị bệnh tật giày vò, trái tim không khỏi siết chặt, chịu đủ đau đớn giống như hán. Trước giờ nàng muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, duy chỉ có riêng hán, đối với tất cả liên quan đến hán, nàng lại bất lực như vậy.

“Nam nhi..... Nam nhi.....” Nàng cúi đầu ghé vào tai hán khẽ gọi, đau lòng đến rơi lệ thấm vào vạt áo hán. Nàng tình nguyện chính mình thay hán chịu đựng thống khổ trên người, cũng còn hơn làm một người đứng xem mà không thể làm gì.

“Thuốc! Đúng rồi..... có thuốc không?” Trong đầu bỗng lóe lên, nàng bừng tỉnh nhớ lại mấy năm nay hán đều dùng thuốc áp chế cơn đau. Vậy, thuốc đâu, còn có thuốc không? Luống cuống tay chân buông Kiếm Hậu Nam đang dần dần mất đi ý thức, Long Nhất bắt đầu lục lọi xung quanh tìm thuốc có thể cứu chữa cho hán. Nhưng mà càng nóng vội, càng không tìm thấy gì, ngay cả một gốc dược thảo cũng không thấy, dường như sau khi nàng khỏi bệnh, tất cả dược vật Kiếm Hậu Nam đào được cũng đã dùng hết rồi.

Tuyệt vọng quay trở lại bên giường, hơi thở Kiếm Hậu Nam đã mong manh đến nỗi không thể nghe thấy.

Không có hy vọng gì sao? Long Nhất vô lực nằm trên người Kiếm Hậu Nam, cánh môi run rẩy áp lên đôi môi lạnh băng của hán.

Đã từng, môi của hán đã từng ấm áp. Trong im lặng, gương mặt tái nhợt gần như trong suốt của hán đã bị nước mắt của nàng làm ướt đầm.

Nếu là như vậy..... vậy thì nàng sẽ ở mãi bên cạnh hán.

“Nam nhi.” Nàng vui mặt vào lồng ngực hắn, cảm giác được tim hắn đập dần yếu ớt, mà độ ấm trên người hắn cũng từ từ tan đi.

Hoàng sợ cực độ giống như ác quỷ vồ lấy trái tim nàng, làm cho nàng không thể bình tĩnh nhìn sinh mệnh hắn từ từ xói mòn. Không, nàng không muốn hắn chết, hắn mới 25 tuổi, có người yêu, cũng có thể yêu người, hắn không nên rời đi sớm như vậy. Nàng thà dùng chính sinh mạng mình đổi cho hắn.

Gần như thô bạo kéo y phục của hắn ra, nàng chuẩn bị dùng hơi ấm của mình truyền sang cho hắn để tránh cơ thể hắn bị giảm nhiệt. Ngoài cách này ra, nàng đã không thể làm gì được nữa.

Một cái túi giấu từ trong trung sam hắn bị kéo văng ra, vừa văng rơi xuống trước mặt Long Nhất. Một tia hi vọng dấy lên, tim nàng đập điên cuồng, cẩn thận nhặt lên, sau đó mở ra. Hai viên thuốc màu đen nằm yên bên trong, tỏa ra mùi thuốc nồng đậm.

Đã không quản nổi đây có phải là thuốc thường ngày Kiếm Hậu Nam uống hay không, Long Nhất nhét toàn bộ hai viên thuốc vào miệng của hắn, sau đó tiến vào chẩn, ôm chặt nam nhân nhiệt độ đang tuột không phanh vào lòng mình, tựa hồ chỉ cần như vậy liền có thể nắm lấy sinh mạng đang dần dần mất đi của hắn.

Có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng, có lẽ phương thức giữ ấm nàng dùng có công hiệu, tóm lại, thân thể Kiếm Hậu Nam đã không còn lạnh nữa.

Long Nhất mở to hai mắt, không chớp mắt nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, chỉ sợ hơi chớp mắt một cái, hắn sẽ cứ như vậy vĩnh viễn ngủ sâu. Thời gian dường như muốn dừng lại, mọi thứ xung quanh đều dường như muốn dừng lại, chỉ còn lại hơi thở mong manh của hắn.

Có lẽ đã đợi một thời gian dài như cả cuộc đời vậy.

Long Nhất cảm thấy người trong lòng mình khẽ động đậy, chân động, bỗng nhiên phát hiện hô hấp của hắn đã ổn định lại, ngân đều.

“Nam nhi?” Nàng khẽ gọi thăm dò. Muốn gọi hắn quay trở về nhưng lại sợ quá nhiều giấc ngủ an nhiên của hắn.

Như cánh bướm rung động, hàng mi trên đôi mắt đen ám áp như ánh mặt trời nhiều năm động đậy lên xuống, bình tĩnh mà nhu hòa nhìn chăm chú gương mặt nữ nhân trước mắt, tựa hồ cũng không biết mình mới từ quỷ môn quan trở về.

Bất ngờ không phòng bị, Long Nhất không kịp phản ứng, chỉ có thể kinh ngạc nhìn lại, thậm chí quên cả hô hấp cùng với sự vui sướng mất đi mà tìm lại được.

“Ta không thích nàng vắn tóc.” Đột nhiên, hắn mở miệng phá vỡ sự yên lặng, trên mặt hiện lên nụ cười ôn hòa, bàn tay rút ra khỏi tay chân đang quấn chặt của nàng, gỡ trâm cài tóc của nàng, sau đó hài lòng nhìn cả mái tóc bị xóa ra trên gối.

Bị động tác và lời nói của hắn làm cho giật mình, Long Nhất tỉnh táo lại từ cơn hoảng sợ. Lúc này mới nhớ ra mình giống như con bạch tuộc ôm chặt lấy hắn, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, cuống quýt thu lại tay chân, ngồi dậy. Lúc này nàng mới đột nhiên thực vui mừng trong lúc thần tính hoảng loạn cũng không còi hết quần áo, bằng không bây giờ chỉ sợ càng lúng túng vạn phần.

Trên mặt nàng vẫn còn vương nước mắt, lúc này lại ửng hồng, lại thêm mái tóc đen dài như sa tanh xoa trên y phục trắng như tuyết, khiến nàng lộ rõ vẻ mềm mại hiếm thấy của nữ nhi. Kiếm Hậu Nam chỉ cảm thấy khẽ rung động, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, lại trở nên yên tĩnh như mặt nước.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Hắn hỏi, bởi vì cả người mệt mỏi, vì thế không tính lập tức rời giường.

Long Nhất nhảy xuống giường, đang mặc ngoại y vào, nghe vậy thì dừng lại.

Bao lâu? Nàng cảm thấy dài như cả đời vậy, dài đến nỗi khiến nàng cho rằng bản thân cũng muốn theo hắn ngủ yên như vậy.

“Không biết.” Nàng tiếp tục thất lại vạt áo, bàn tay vén lại mái tóc hơi bù xù, chuẩn bị vắn nhẹ lại thành búi, nhưng đột nhiên nhớ tới lời đầu tiên hắn nói sau khi tỉnh dậy, vì thế liền buông ra, chỉ dùng dây buộc tóc cột nhẹ ở phía sau lưng.

Nhìn thấy nhất cử nhất động của nàng, ánh mắt Kiếm Hậu Nam không khỏi thêm phần dịu dàng khác thường, ngay bản thân hắn cũng không phát giác. Nghĩ tới nàng vẫn luôn lãnh ngạo kiên nghị lại có thể vì mình mà rơi lệ, lòng hắn cũng tràn ngập cảm động không nói nên lời.

“Khi nào nàng đi?” Hắn hỏi, nhớ tới lời nàng nói với hắn trước khi phát bệnh, không biết vì sao vừa tỉnh lại bản thân đã bị chuyện này làm khó chịu trong lòng, càng không hiểu vì sao lúc hỏi đến vấn đề này, trong lòng hắn lại mơ hồ có chút mong đợi khó hiểu.

Long Nhất cúi xuống, nén lại tất cả tình cảm, “Ta đưa đệ quay về núi Kiếm Khiếu.” Nhàn nhạt nói, nàng không có bất kỳ ý định thương lượng nào. Hắn nhất định phải nhanh chóng trở về sơn trang, bằng không lại phát bệnh nữa, chỉ sợ sẽ không còn may mắn như lần này.

Câu trả lời như vậy khiến Kiếm Hậu Nam hơi bất ngờ, lại khó nén được sự vui sướng nhẹ nhàng, tựa hồ... hắn cũng không hề chán ghét ngày tháng lại sống chung một chỗ với nàng, mặc dù hắn sẽ không làm theo mọi sắp xếp của nàng.

“Ta không thể trở về, ta còn phải đi tìm người.” Lúc hắn đáp lời nàng, cảm thấy sức lực đã dần dần hồi phục, vì thế chống tay ngồi dậy.

Bực mình sự cố chấp của hắn, Long Nhất chẳng muốn nhếch môi nói thêm lời nào, lại vẫn bước lên mặc y phục cho hắn.

“Nàng đang tức giận.” Nhìn thấy nàng tức giận, Kiếm Hậu Nam khẽ cười nói thẳng, tuy rằng đã biết nguyên nhân là gì, nhưng vẫn hi vọng chính miệng

nàng nói ra.

Hít sâu một hơi, Long Nhất áp chế lại cảm xúc của mình, lại là một nụ cười xinh đẹp lấy lòng người, “Thuốc của đệ đã uống hết rồi.” Nàng chỉ ra sự thực, đồng thời quăng túi gấm rỗng không cho hắn, khiến hắn nhận thức rõ tình cảnh hiện tại của mình.

Ai ngờ Kiếm Hậu Nam không hề để ý đến túi thuốc, ngược lại nắm lấy bàn tay Long Nhất đang mặc áo cho hắn, giận hờn nói: “Không cần phải miễn cưỡng cười với ta như vậy, khó coi.” Hắn trước giờ vẫn tao nhã trí thức, rất hiếm khi nói nặng lời như vậy, nhưng đầu đó hắn chính là không thích Long Nhất che giấu đi tất cả cảm xúc của mình, việc đó khiến hắn cực kỳ bất an.

Long Nhất ngẩn người, ngơ ngác nhìn ánh mắt bất mãn của hắn, không rõ sau khi cự tuyệt nàng như vậy tới qua, vì sao hắn còn nói những lời dễ dàng khiến người khác hiểu lầm với nàng? Hắn chẳng lẽ không biết ý chí của nàng bạc nhược thế nào sao? Hắn chẳng lẽ không sợ nàng lại giống hai ngày trước quần lấy hắn như vậy không rời sao? Phải biết nàng có bao nhiêu khát khao được gần gũi với hắn chứ!

“Ta cho người tìm giúp đệ.” Lúng ta lúng túng, nàng chỉ có thể nói ra một câu tựa hồ không quan hệ gì để ứng phó với tình cảnh làm nàng luống cuống như vậy.

Kiếm Hậu Nam biết thời gian của mình đã không còn nhiều. Những lúc phát bệnh ngày trước hắn còn có thể lấy thuốc ra uống trước khi hôn mê, thậm chí có thể vận công đẩy mạnh được tính phát huy. Thời gian này không chỉ thường xuyên phát bệnh, lần này ngay cả uống thuốc cũng không kịp, hơn nữa sau khi dùng lượng thuốc gấp đôi so với ngày trước mà vẫn mất tới gần 1 canh giờ mới tỉnh lại. Những dấu hiệu này đều nói cho hắn biết, phương thức dùng thuốc áp chế bệnh tật này có lẽ sắp không được nữa rồi.

Mặc dù biết rõ điều này, hắn lại không hề lo sợ, quanh năm cận kề với sinh tử sớm đã khiến hắn xem nhẹ sinh tử. Chẳng qua là --- ----- ---

Hắn quay đầu lại, liền nhìn thấy Long Nhất ngồi trước cửa sổ chải đầu, nhìn động tác của nàng dường như lại muốn búi tóc, không khỏi nhủ mảy, cất đi tâm tư, bước trở về phòng.

“Đừng búi tóc.” Đến phía sau Long Nhất, hắn cầm lấy cây lược gỗ trong tay nàng, ôn hòa nhưng kiên định nói. Sau đó dưới sự ngạc nhiên của nàng, tự mình chải mái tóc dài mềm mại bóng mượt cho nàng.

“Đệ.....” Long Nhất muốn nói gì đó, lại phát hiện giọng bị khàn, chỉ nói được một chữ lại im bật.

Dường như không nhận thấy được hành động của mình hơi quá mức thân mật, Kiếm Hậu Nam chải đầu cực kỳ nghiêm túc, hắn đem một đầu tóc đen của Long Nhất chải sang một bên, sau đó bện thành một bím tóc đơn giản buông xuống trước ngực. Cuối cùng lấy cây lược gỗ đặc biệt gắn vào đuôi tóc nàng, tạo thành một vật trang sức đơn giản nhưng rất khác biệt.

Xoay người Long Nhất lại, cẩn thận đánh giá kiệt tác của mình, Kiếm Hậu Nam lộ ra ánh mắt hài lòng. Hắn không thích nàng búi tóc, không phải vì nàng búi tóc nhìn không đẹp, mà là vì Long Nhất búi tóc sẽ che giấu đi bản tính của mình, trở nên lãnh mạc không thể nắm bắt được.

Thở dài, khóe môi Long Nhất hiện lên nụ cười bất đắc dĩ lại chua xót, “Chàng cần gì phải đến trên chóc ta như vậy, chàng không phải không biết.....” Hắn chẳng lẽ không biết nàng phải tốn bao nhiêu ý chí mới có thể khống chế mình không chạy về phía hắn, không làm ra những việc khiến hắn phiền não?

Hiểu rõ lời nàng chưa nói hết, lại nhìn thấy sự khổ sở của nàng, Kiếm Hậu Nam cảm lòng không được nâng tay lên vuốt mặt nàng, niềm thương xót trong đáy lòng lặng yên không một tiếng động bắt đầu nảy mầm sinh trưởng.

“Thật xin lỗi, ta...” Hắn không biết mình muốn nói gì, biết rõ không nên thân thiết với nàng như vậy, nhưng bàn tay dường như có ý chí của nó, nhẹ nhàng vuốt trên làn da trắng mịn của nàng.

“Nam nhi.....” Long Nhất nhắm mắt lại, vô lực gọi, cảm thấy tinh thần có chút mệt mỏi. Muốn có được sự dịu dàng của hắn, lại không muốn hắn bị liên lụy bước vào vòng xoáy tình cảm của nàng, tình cảnh như vậy khiến nàng thật khó xử.

“Buổi trưa chúng ta sẽ xuống núi, được không?” Muốn phá vỡ bầu không khí khiến người ta mê hoặc này, Kiếm Hậu Nam cố gắng dời đi sự chú ý, nhưng bàn tay dường như lại quyến luyến cảm giác mát lạnh trên làn da nàng, không nỡ rời đi.

“Được.” Long Nhất gạt đầu, mở mắt ra, nắm lấy bàn tay hắn đang đặt trên mặt mình, biết rằng mình lại mềm yếu rồi, “Ta muốn hỏi chàng một chuyện.” Kỳ thực kể từ sau đêm qua, nàng đã quyết định không hy vọng xa vời nữa, nhưng hắn bây giờ khiến lòng nàng không khỏi tự chủ dâng lên chút hi vọng nào đó.

“Chuyện gì?” Nhìn thấy trong mắt nàng lại dâng lên tình cảm quen thuộc và nồng đậm, biết nàng không cố gắng kìm nén bản thân, trong lòng Kiếm Hậu Nam vô hình thấy nhẹ nhõm, tựa hồ như từ sáng sớm hắn vẫn cứ lo sợ chuyện gì, mãi đến hiện tại nỗi sợ hãi đó mới gần như biến mất.

“Đêm qua..... chàng có xem thường ta không?” Việc này kỳ thực là nỗi sợ lớn nhất của nàng, nàng sợ chính mình không cảm thấy thẹn thùng dùng thân thể cảm dỗ hắn sẽ khiến hắn sinh lòng khinh thường. Trời sinh tính tình hắn thuần hậu, sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng chỉ là nghĩ tới trong lòng hắn xem thường chính mình, liền khiến nàng không chịu nổi.

Không nghĩ tới nàng lại lo lắng chuyện này, Kiếm Hậu Nam cảm thấy có chút áy náy, “Đồ ngốc, sao ta lại... ta sẽ không đâu. Phải là ta cầu xin nàng tha thứ mới đúng, cứ bỏ mặc nàng như vậy, là ta không tốt.” Đêm qua hắn gần như chạy trời chết, nếu không phải như vậy, hắn sợ rằng sẽ làm ra chuyện khiến mình hối hận, chỉ là hắn không ngờ việc đó đối với nàng lại gây ra tổn thương lớn như vậy. Lúc hắn quay trở lại nhìn thấy nàng cô đơn thống khổ

cuộn tròn người dưới gốc mạn, bóng dáng bị mưa xối ướt đầm thê lương, liền bắt đầu thấy hối hận vì hành vi xúc động nhất thời của mình. Nghe thấy lời này của hắn, Long Nhất chỉ cảm thấy sóng mũi cay cay, mắt bắt đầu nhòe đi. Vội vàng cúi xuống để giấu đi nước mắt, khóe môi lại không khỏi cong lên, hiện lên nụ cười thật lòng từ sáng đến giờ. Mặc dù rất nhẹ nhưng lại khiến lòng Kiếm Hậu Nam run lên.

Đưa mắt nhìn lên, trong mắt Long Nhất đã tràn đầy ý cười. Chỉ cần như vậy, như vậy là tốt rồi, nàng cũng sẽ không cầu xin xa vời.

“Chàng muốn tìm người, ta đi cùng chàng, có được không?” Lúc này, nàng dùng lời lẽ thương lượng, chỉ vì ngày tháng sau này đều không muốn làm trái ý hắn.

Lần này, Kiếm Hậu Nam cũng không cự tuyệt nữa mà là mỉm cười đáp ứng.

“Chàng có nghe qua Bạch Ân?” Long Nhất tiếp tục hỏi. Bởi vì mục đích theo hắn cũng không thực sự là muốn giúp hắn tìm người hắn muốn tìm, mà là vì tìm vị Bạch Ân kia, người có hi vọng trừ bỏ bệnh tật cho hắn.

Kiếm Hậu Nam không biết nàng vì sao lại đột nhiên nhắc tới một người không liên quan, lại vẫn nhẫn nại hỏi: “Hắn là ai?”

Từ trên ghế đứng dậy, Long Nhất vẫn là nhìn không được xúc động vươn tay ôm lấy eo Kiếm Hậu Nam, dựa sát vào ngực hắn, chỉ là không dùng lực, giống như sợ hắn sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Dừng một chút, phát hiện bản thân dường như có chút thích vẻ thân thiết thế này của nàng, trên gương mặt Kiếm Hậu Nam hiện lên nụ cười cưng chiều, lần đầu tiên chủ động giang tay ôm lại nàng, sau đó yên lặng mà vô cùng nghiêm túc lắng nghe nàng kể lại lịch và sự tích của một nhân vật tràn ngập vẻ truyền kỳ.

“Bạch Ân kỳ thực là người Diêm tộc, gọi là Minh Chiêu Thành Gia.”

Diêm tộc, người thống trị toàn bộ thảo nguyên phía bắc trường thành, là dân tộc vô cùng cường hãn lại có phong tục đặc biệt kỳ lạ khiến người khác khó hiểu. Ở dân tộc này, nam nhân và nữ nhân có số phận và đối đãi vô cùng khác biệt. Nam nhân như thần, như trời, cao quý mà không thể khinh thường; nữ nhân như lục bình như cỏ dại, không có gốc gác mà để bất kỳ người nào tùy ý giẫm đạp. Hậu duệ của Diêm tộc không phải do nữ tử bản tộc sinh ra, mà là lựa chọn nữ tử dung mạo tuyệt hảo, huyết thống cao quý của bộ tộc khác đến tác thành, mà có thể trở thành tân nương của Diêm tộc là niềm kiêu ngạo của tất cả nữ tử ngoại tộc.

Ở Diêm tộc, huyết thống cao quý nhất phải kể đến năm đại gia tộc dần dần, bọn họ phân thành Thành Gia, Giám Tân, A Cổ Tháp, Á Định Chân Hà cùng với Ngũ Ngũ. Năm đại gia tộc này cùng nhau nắm trong tay quyền thống trị Diêm tộc, mà Diêm Vương nhiều năm đều là người được lựa chọn ra từ ngũ đại gia tộc này.

Bạch Ân, cũng chính là Minh Chiêu Thành Gia, là nhân vật tràn ngập vẻ truyền kỳ trong gia tộc Thành Gia. Được tất cả người Diêm tộc tôn kính xưng là Hoàng tử y thuật, có được y thuật xuất thần nhập hóa, thậm chí truyền thuyết nói hắn có thể cải tử hồi sinh. Về phần hắn vì sao lại rời khỏi thảo nguyên đến Trung Nguyên, lại không có ai biết.

“Rất muốn gặp hắn một lần.” Nghe xong tự thuật của Long Nhất, trong lòng không khỏi sinh hứng thú với Bạch Ân, y thuật của hắn ở Trung Nguyên cũng được xem là đứng đầu, đến bây giờ vẫn chưa gặp được người ngang thực lực. Nhưng lòng dạ hắn khoáng đạt, đối với vị Bạch Ân danh tiếng lẫn y thuật sợ rằng đã vượt qua bản thân, hắn lại không có chút đồ kỵ, ngược lại còn có cảm giác tiếc nuối.

Long Nhất khẽ cười, “Sẽ..... sẽ gặp thôi.” Nếu không phải cố tính muốn để hắn đi gặp Bạch Ân, sao nàng lại có thể cùng hắn ở đây nói đến người không liên quan? Nghĩ ngợi, nhìn không được quay đầu nhìn về phía nhà tranh ở gần cả tháng nay, trong lòng tràn đầy lưu luyến và không nỡ. Nhà tranh đã trở thành tất cả vui vẻ và hạnh phúc trong suốt 27 năm nay của nàng, lần này đi, sợ khó có thể quay lại. Nàng vốn thẳng tính quyết đoán, nhưng lần này, lại khó khăn nên xuống sự nhạy cảm dịu dàng nữ tính, đôi chân chầm chậm không muốn rời khỏi hàng rào. Nàng chỉ sợ lần này đi rồi, hết thấy sẽ quay về điểm xuất phát.

Kiếm Hậu Nam sâu sắc nhận thấy được tâm tư của nàng, theo bản năng vươn bàn tay thon dài ảm áp cầm lấy tay nàng, dịu dàng an ủi: “Nếu có cơ hội, sau này chúng ta sẽ cùng nhau quay lại.” Đây xem như lời hứa của hắn, chỉ vì ngay cả bản thân hắn cũng không nắm chắc trời xanh có đồng ý cho hắn cơ hội hay không.

“Được.” Long Nhất miễn cưỡng cười yếu ớt, gật đầu, cho đây là ước hẹn của hắn và mình, mà cố tình bỏ qua hai chữ “cơ hội”.

Mặt trời đã lên cao, trong núi vẫn yên tĩnh trước sau như một, mà tiếng chim hót và hoa nở chỉ tăng thêm vẻ tịch mịch.

Long Nhất và Kiếm Hậu Nam sánh vai nhau cùng đi trên con đường uốn lượn ven núi, tựa hồ, ai cũng không nghĩ nhanh như vậy đã rời khỏi nơi không dính đến trần thế rối loạn này.

Lúc đi ngang qua một mỏm đá lớn, một bụi hoa màu tím nhạt bên sơn thạch thu hút sự chú ý của Kiếm Hậu Nam. Hắn dừng bước, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Long Nhất hắn cúi xuống hái một đóa hoa đại như cánh bướm, lúc đứng thẳng dậy đưa đóa hoa đến trước mũi Long Nhất.

“Đây là Lam Linh, mùi hương so với Thanh Nha Nhi của cung Tuyết Ngưng thanh nhã hơn, có thể dùng làm thuốc. Vết thương của nàng có thể lành lại sớm như vậy, phần lớn đều nhờ công lao của nó.” Hắn nói chậm chậm, giọng nói ảm áp thuần hậu, khiến người bị mê hoặc. Sau khi không còn lạnh nhạt xa cách, hắn là một nam tử dễ dàng khiến người khác yêu mến và muốn thân cận.

“Thật sao?” Bị giọng nói của hắn mê hoặc, Long Nhất có hơi không tập trung, ánh mắt dừng trên đôi môi đẹp căng đầy của hắn, không tự chủ nhớ lại

huong vị của hân, trong lòng dâng lên niềm khao khát.

“Ừ.” Kiếm Hậu Nam đáp lời, sau đó tự mình cài đóa hoa lên chỗ tóc mai của nàng, lúc đang muốn khen một câu thì đột nhiên phát hiện vẻ thất thần của nàng, “Đang nghĩ gì?” Hân dùng ngón tay trỏ khẽ vuốt qua gương mặt tròn mềm của nàng, cười hỏi. Động tác vô cùng thân mật không nghĩ ngợi gì cứ tự nhiên như vậy mà xuất hiện, ngay cả bản thân hân cũng thấy bất ngờ.

Long Nhất bị gọi hoàn thần lại, nghĩ tới ý niệm hiện lên trong đầu mình, gương mặt không khỏi ửng đỏ, không tự nhiên tránh mắt đi chỗ khác, “Không có.” Câu trả lời của nàng gấp gáp đến độ khiến người ta sinh nghi.

“Không có?” Nhìn thấy biểu tình của nàng, ngoài ý muốn tâm tình Kiếm Hậu Nam cực tốt, trêu đùa hỏi lại. Mới hỏi một chút mặt đã ửng đỏ, người thông minh vừa nhìn vào đã biết lúc này nàng vừa mới nghĩ gì, huống hồ lúc mới đầu nàng còn “đắm đuối” nhìn không chớp mắt đôi môi của hân. Nếu hân không đoán ra được, cũng không cần ra ngoài tìm Lăng nhi rồi.

Long Nhất bị hỏi đến xấu hổ, lúng túng nhếch môi, không trả lời hân, chân phải khẽ động, tính tránh khỏi người hân cũng tránh đi câu hỏi đáng ghét này. Nàng trước giờ vẫn chủ động lớn mật, nhưng sau buổi tối hôm qua, hiểu rõ hành động thân mật chủ động của mình sẽ tạo nên sự khó xử cho hân, vì thế quyết định nên xuống ham muốn bản năng của mình, không làm bất cứ chuyện gì quá đáng với hân. Vì vậy câu hỏi hân cố truy rõ nguồn gốc mới khiến nàng cảm thấy khó mở miệng.

Sự né tránh rõ ràng của nàng làm Kiếm Hậu Nam cảm thấy có chút mất mát không giải thích được cùng không vui, còn không hỏi rõ nguyên nhân, hân đã đưa tay nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng quay trở lại.

“Ta nghĩ...” Bàn tay còn lại thuận thế nắm ở vòng eo mảnh khảnh của nàng, cái ôm của hân rơi vào đôi mắt đen bất ngờ khó hiểu của nàng, trước khi đầu óc còn chưa kịp phản ứng lại, trầm giọng nói. “Nàng đang nghĩ cái này đi.” Nói xong, cúi đầu hôn lên cánh môi non mềm của nàng.

Biết rõ hành động của mình đã mất khống chế, Kiếm Hậu Nam lại không muốn dứt ra, ngược lại gấp gáp đi vào bên trong đôi môi ẩm áp của nàng nhắm nháp sự ngọt ngào của nàng.

Mặc dù kinh ngạc nhưng không có lý do gì ngăn cản hân, Long Nhất quyết định biết thời biết thế, yên tâm lớn mật nhận lấy sự chủ động của hân.

Rất lâu sau, Kiếm Hậu Nam mới lưu luyến không rời tách nàng ra, tựa vào trán nàng, hơi thở dốc, rồi sau đó đột nhiên bật cười, vì hành vi càng ngày càng thất thường của bản thân.

Long Nhất vẫn còn đắm chìm trong sự ngọt ngào khiến người ta mất hồn kia, đối với nụ cười của hân lại không có sức truy vấn, chỉ có thể tạm thời coi như không thấy.

“Kỳ lạ,” Kiếm Hậu Nam lẩm bẩm, bàn tay đặt trên eo Long Nhất không khỏi ôm chặt, “Ta sao lại.....”

Không phải là biết không được chạm vào nàng sao, sao lại không khống chế được? Vì sao không cách nào chịu được bức tường vô hình ngăn cách giữa nàng và hân? Hân tưởng rằng nàng thay đổi, nhưng bây giờ, xem ra dường như là hân đang thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 8

Nữ Nhi lâu là cơ quan tình báo và ám sát của điện Hắc Vũ, có mạng lưới tình báo tinh vi khổng lồ, tìm một người nào đó đối với họ mà nói quả thực là dễ như trở bàn tay.

Vừa vào đến thành Thanh Trạch, Long Nhất liền liên lạc với người của mình, tận dụng toàn bộ lực lượng của mình dốc sức tìm kiếm Sở Kính Lăng và Bạch Ân. Lúc xuống núi, Kiếm Hậu Nam không còn giấu diếm nàng, đem việc tìm Sở Kính Lăng kể lại cho nàng từ đầu đến cuối, cũng không còn cự tuyệt sự giúp đỡ của nàng. Hân hiểu rõ hơn ai hết, hân đã không còn thời gian.

Nữ Nhi lâu hành sự nhanh chóng và hiệu quả giống như con người Long Nhất vậy, chẳng là sáng sớm hôm sau đã có hồi báo, mà kết quả thực tế là chỉ mới canh ba đã có thu hoạch, bởi vì không dám quấy rầy hai người nghỉ ngơi nên mới đợi đến buổi sáng.

Sở Kính Lăng đích thực có đến Thanh Trạch, nhưng 10 ngày trước đã sớm rời đi, ở cùng với nàng còn có một người nam nhân. Theo điều tra nam nhân đó không phải Vệ Minh Ngẫu của Thanh Dịch Môn mà Kiếm Hậu Nam nhắc tới, mà là Âm Cực Hoàng.

“Âm Cực Hoàng!” Kiếm Hậu Nam vốn đang uống trà nghe vậy liền biến sắc, chén trà từ trong tay rơi xuống, “Choang” một tiếng rơi trên mặt đất, theo đó chén trà vỡ tan, nước nóng và lá trà văng khắp bốn phía.

Nữ tử bẩm báo tình hình gọi là Từ Lan, đã quen với sóng gió cùng sự huấn luyện nghiêm khắc tại Nữ Nhi lâu, đối với phản ứng của Kiếm Hậu Nam không hề lộ ra vẻ mặt khác thường nào, chỉ là dừng một lúc, yên lặng đợi Long Nhất phân phó.

Long Nhất rũ mắt, nàng đương nhiên biết Kiếm Hậu Nam vì sao lại luống cuống như vậy, chỉ cần là người trong võ lâm, tự chung đều biết tới ác danh của Âm Cực Hoàng.

Ho nhẹ một tiếng, nàng trầm giọng nói: “Bọn họ bây giờ đang ở đâu?”

Quay về địa bàn của mình, nàng đương nhiên khôi phục lại tính tình trước đây, người mà thuộc hạ nàng nhìn thấy đương nhiên là lâu chủ vĩnh viễn không có một chút dao động cảm xúc nào.

Lúc này có hạ nhân tiến vào dọn dẹp mảnh vỡ trên mặt đất, đồng thời bung lên một chén trà mới. Trên mặt Kiếm Hậu Nam thoáng muộn phiền, cũng không có tâm tư suy nghĩ tới sự thất lễ của mình.

Từ Lan cẩn trọng nói: “Âm Cực Hoàng dường như định đi Cảnh Dương, lúc nào cũng đi đường thủy, tin tức từ Thanh Thành truyền đến, hôm qua hai người đã lên thuyền của Minh Giao bang xuôi về hướng nam.” Nói đến đây, nàng nhìn thấy sắc mặt Kiếm Hậu Nam càng ngày càng không ổn, lại nhìn thấy Long Nhất vẫn vẻ mặt bình tĩnh, thấy nàng không có chỉ thị đặc biệt gì liền tiếp tục nói.

“Nham Hâu dẫn đầu người của Thanh Dịch môn đuổi theo ngay sau đó, bọn họ tự dùng thuyền của mình, có khả năng hai ngày là đuổi kịp.” Đây là tất cả tình báo liên quan đến Sở Kính Lăng, trong đó Nham Hâu chính là Vệ Minh Ngẫu.

Nghe thấy Minh Thiệu đã đuổi theo, sắc mặt Kiếm Hậu Nam hơi bình tĩnh lại, nhìn về phía Long Nhất.

Long Nhất nâng chén trà lên, ung dung nhấp một ngụm, đưa mắt đối diện với ánh mắt Kiếm Hậu Nam.

“Bạch Ân thì sao?” Đây mới thực sự là điều nàng quan tâm. Về phần Sở Kính Lăng, là vì không muốn hấn lo lắng, nhưng hiện tại xem ra có chút phiền phức. Phàm là đụng tới Âm Cực Hoàng, đều rất phiền phức.

“Minh Chiêu tiên sinh trước mắt đang làm khách ở cung Tuyết Ngưng, là cung Tuyết Ngưng đích thân đến Long Nguyên Tương mời về. Nghe nói là Từ Tiêu hoa chủ nhiễm bệnh đã hơn một tháng, không ai trị khỏi.” Người của điện Hắc Vũ phần lớn đến từ dân tộc phía bắc trường thành, đối với Bạch Ân cực kỳ tôn kính, theo thói quen không xưng tên húy. Mà sở dĩ là nghe nói, là bởi vì các nàng mặc dù có thể bố trí cơ sở ngầm ở chỗ cung Tuyết Ngưng trên Thanh Đảo, nhưng không thể sắp xếp nhân thủ vào chỗ Minh Nguyệt Hề trấn thủ trong cung Tuyết Ngưng, tất cả tin tức đều là từ dấu vết xe ngựa mà phỏng đoán ra. Mà độ chính xác tin tức tình báo của Nữ Nhi lâu cùng với năng lực phân tích tình báo chính xác đều đứng đầu trong giang hồ, mặc dù chỉ là phỏng đoán nhưng độ chính xác cũng vẫn rất cao.

“Lại có thể trùng hợp vậy sao.” Không cần nhìn, Long Nhất cũng có thể cảm nhận được cơ thể Kiếm Hậu Nam đột nhiên căng thẳng cứng đờ. Nhưng nàng chỉ cười khẽ, nhìn nước trà trong veo trong tách, khẽ thở dài.

Bởi vì tất cả tin tình báo đều đã báo cáo xong, Từ Lan im lặng, chờ sự an bài của Long Nhất.

Long Nhất dường như đang suy nghĩ gì đó, không nói lời nào, mà Kiếm Hậu Nam cũng rơi vào trầm mặc. Tiểu sảnh im lặng đến nỗi cây châm rơi xuống cũng nghe được.

Thật lâu sau, Long Nhất mới sực nhớ Từ Lan còn đang đợi chỉ thị của nàng, vì thế phát phát tay, “Người lui xuống nghỉ ngơi đi.” Nàng hiểu rất rõ thủ hạ của nàng từ trưa qua đến tận bây giờ vẫn chưa nghỉ ngơi, chỉ sợ ngay cả cơm cũng chưa ăn.

Đợi Từ Lan rời đi, Long Nhất lúc này mới nhìn về phía Kiếm Hậu Nam, chân mày thanh tú thon dài của hấn chau lại một chỗ, không biết đang nghĩ đến ai, là Sở Kính Lăng hay là Từ Tiêu?

“Nam nhi?” Nàng thấp giọng gọi. Về chưa sót trần từ trong lòng đến đầu lưỡi, vì niềm khắc khoải trong lòng hấn.

Kiếm Hậu Nam phục hồi lại tinh thần, nhìn nàng, khoe môi khẽ cong, hiện ra nụ cười nhạt bất đắc dĩ, “Ta lo lắng cho Lăng Nhi, sợ nàng ở chỗ Âm Cực Hoàng chịu ủy khuất.” Hấn chỉ nói một nửa, nửa còn lại miễn cưỡng nuốt vào trong lòng. Hấn vẫn lo lắng cho Từ Tiêu, căn bệnh của nàng chỉ sợ là hôm đó bởi thủ đoạn của Long Nhất mà kinh sợ quá độ, cũng không biết hiện tại thế nào.

Thấy lời hấn nói vẫn chưa hết, Long Nhất khe khẽ thở dài, đứng dậy bước tới trước mặt hấn ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối hấn, ngửa đầu dịu dàng nhìn hấn.

“Về Sở cô nương, có Nham Hâu, chẳng lẽ chàng không tin tưởng bằng hữu của mình sao? Nếu chàng vẫn không yên tâm, ta có thể bố trí người đi hiệp trợ Nham Hâu.”

Chân mày Kiếm Hậu Nam cũng không vì lời đề nghị của nàng mà giãn ra chút nào, nhưng nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của nàng trong lòng không khỏi cảm động, bàn tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt nàng, khàn giọng nói: “Ta muốn. tự mình đi.” Trừ khi tận mắt nhìn thấy Lăng Nhi không có chuyện gì, bằng không hấn vĩnh viễn cũng không thể an tâm.

Nắm lấy bàn tay hấn đang đặt trên mặt mình, chân mày Long Nhất cũng hơi nhíu lại. Biết tính tình hấn mặc dù ôn hòa, nhưng cực kỳ cố chấp, muốn thay đổi chủ ý của hấn, sợ là rất khó. Nhưng bệnh tật của hấn trước giờ vẫn như dằm trong tim nàng, một ngày còn chưa nhỏ đi, nàng sẽ thấp thỏm lo sợ một ngày. Mà hiện giờ Bạch Ân đang ở gần đây, bọn họ sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

“Được, chúng ta phân ra đi, chàng đi tìm Sở cô nương, ta đi cung Tuyết Ngưng.” Nàng đột ngột cắt lên một câu như vậy.

Lờ mờ đoán được tâm tư của nàng, Kiếm Hậu Nam biến sắc trong nháy mắt.

Một câu tưởng chừng nhẹ nhàng bằng quơ kia của Long Nhất, kỳ thực có chút uy hiếp.

Nàng và cung Tuyết Ngưng từng có khúc mắc, nhất là Từ Tiêu và Minh Nguyệt Hề. Nếu để nàng một mình đi, với tác phong hành sự trước đây của nàng, không chắc sẽ không huyết tẩy cung Tuyết Ngưng.

Kiếm Hậu Nam vẫn còn nhớ rõ ánh mắt điên cuồng khát máu của Long Nhất hôm đó ở địa lao, hẳn không chút hoài nghi lần này gặp lại Từ Tiêu, nàng sẽ không chút do dự lấy mạng của Từ Tiêu.

Vì thế, không cần Long Nhất khuyên nhủ gì, hẳn ngay lập tức thay đổi chủ ý, chủ động đề nghị cùng nàng đi cung Tuyết Ngưng trước.

Lần này, hai người đều đã biết khôn, biết phải đề phòng Thanh Nha Nhi. Mà lúc trước ở cung Tuyết Ngưng Kiếm Hậu Nam đã tìm được nguyên nhân vì sao người cung Tuyết Ngưng lại không bị ảnh hưởng bởi Thanh Nha Nhi, bằng không cũng sẽ không có năng lực cứu Từ Tiêu. Người cung Tuyết Ngưng đều uống một loại rượu tự chế từ rễ Thanh Nha Nhi ngâm thành, chính loại rượu này có thể giúp người không bị mùi hương của Thanh Nha Nhi ảnh hưởng. Tự thân tương khắc, loại cây này cũng được coi là thú vị.

Mà muốn có rễ Thanh Nha Nhi, chỉ cần có tâm, thì rất dễ dàng tìm thấy ở Thanh Đảo.

Lúc hai người một lần nữa đến Thanh Đảo, cung Tuyết Ngưng sớm nhận được tin tức. Bởi vì đã có vết xe đổ lần trước, lần này toàn bộ cung Tuyết Ngưng đều sẵn sàng trận địa đón địch, không dám có chút lơ lửng. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Long Nhất quay lại gây sự.

Long Nhất và Kiếm Hậu Nam không trực tiếp đến cung Tuyết Ngưng, mà là ở trong một khách điểm trên đảo.

“Nàng cho rằng người của cung Tuyết Ngưng sẽ chủ động tìm đến cửa?” Kiếm Hậu Nam ngồi trên ghế nhìn Long Nhất dùng nước khách điểm đưa cho rửa tay, nàng lại mặc một bộ y phục màu đen biểu tượng của điện Hắc Vũ, búi tóc cao, bởi vì trên đường đều do thuyền và xe ngựa của Nữ Nhi lầu hộ tống, vì thế cũng không gây cho người ta chú ý như lần trước. Chỉ là nàng trang điểm như vậy khiến hẳn cảm thấy không thoải mái, lời nói bất giác cũng có hơi lạnh nhạt.

“Chàng không cho là vậy sao?” Long Nhất xoay người nhìn hẳn khẽ cười, hỏi ngược lại. Nàng biết hẳn không thích mình như vậy, nhưng nàng vốn dĩ là bộ dạng này, không thể thay đổi được.

Kiếm Hậu Nam theo đó trầm ngâm, không trả lời.

Về cô đơn xen lẫn thê lương hiện lên ở đuôi mày Long Nhất, nàng biết vì sao hẳn đồng ý bỏ qua chuyện Sở Kính Lăng cùng nàng tới cung Tuyết Ngưng cho nên trước khi hẳn đồng ý cùng nàng đi tìm Bạch Ân, nàng đã quyết tâm ở cùng hẳn. Nàng không muốn ngày tháng sau này sống trong hối tiếc, cho dù thời gian đó là dài hay ngắn.

Vắt sạch khăn lau mặt trong tay, Long Nhất chậm rãi đến trước mặt Kiếm Hậu Nam.

Thời khắc chiếc khăn ấm áp đó lau lên mặt, Kiếm Hậu Nam giật mình, lấy lại tinh thần, sau đó liền để mặc cho Long Nhất nhẹ nhàng lau đi gió bụi trên gương mặt cho hẳn.

“Ta nghĩ Minh cô nương sẽ đích thân tới.” Lúc Long Nhất rút lại khăn lau mặt thì Kiếm Hậu Nam cứ tự nhiên như vậy đưa tay ra ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào trong ngực hẳn, ôn hòa trả lời vấn đề ban đầu của nàng. Không biết từ khi nào, sự thân mật như vậy đã thành thói quen.

Long Nhất cười, “Ngoài nàng ta, cung Tuyết Ngưng không có ai có can đảm đó đến gặp ta?” Nàng tự cao tự đại nói, phàm là người biết nàng sẽ không có ai cho rằng nàng khoác lác, “Mà ta cũng chỉ muốn gặp nàng.”

Kiếm Hậu Nam nghe vậy, chân mày vốn đang nhíu chặt không buông lại càng chặt hơn, trong lòng dâng lên khát vọng vô hình nhưng mãnh liệt, khiến hẳn bức thiết muốn nhìn thấy Long Nhất lúc dường thương trên núi kia.

Không có bất kỳ báo trước nào, hẳn đột nhiên cúi đầu nhưng rất kiên định áp lên đôi môi mỏng nhỏ nhắn gần ngay trước mắt, cố chấp muốn xóa đi vẻ lãnh khốc và kiêu ngạo đang hiện lên kia. Long Nhất kinh ngạc tròn to mắt, vẫn chưa quen sự chủ động của hẳn.

Kiếm Hậu Nam nhìn lại nàng, trong đôi mắt sâu đen lóe lên sự nóng bỏng và khát vọng lạ lẫm, đầu lưỡi ấm nóng gấp gấp tách môi nàng ra, tham lam thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

Một tiếng rên khẽ vang lên, Long Nhất chịu không nổi ánh mắt kỳ lạ của hẳn, chậm chậm nhắm mắt lại, cánh tay không tự chủ ôm lấy cổ hẳn.

Nhìn thấy gò má lại một lần nữa ửng đỏ quen thuộc của nàng, ý cười lại tràn đầy đôi mắt đen đang nhìn chăm chăm nàng, chân mày rậm lúc này tựa hồ cũng theo đó mà giãn ra rất nhiều. Kiếm Hậu Nam lúc này mới khép mắt lại, toàn tâm toàn ý đi vào sự say đắm làm người ta mê mang trong đôi môi giao hòa kia.

“Chàng.....” Lúc Kiếm Hậu Nam rút cuộc cũng dứt ra, Long Nhất thở gấp mềm mại áp vào ngực hẳn, đầu dựa vào bên vai đơn bạc nhưng vững chãi, nói không nên lời. Nàng kỳ thực không hiểu vì sao hẳn lại như vậy với nàng, là sự mê hoặc nhất thời hay xuất phát từ sự thương hại? Chỉ là..... bất luận nguyên nhân là gì, nàng đều không nên để ý mới phải. Nàng tham luyện sự dịu dàng của hẳn, hẳn liền cho nàng sự dịu dàng, nàng còn gì mà không

thỏa mãn nữa.

Nhìn thấy Long Nhất kiều diễm mềm mại, Kiếm Hậu Nam biết mình lại làm cho nàng tháo mặt nạ xuống, trong lòng tràn đầy niềm yêu thương và thỏa mãn, ngón tay thon dài không khỏi nhẹ nhàng lướt trên đôi môi khẽ sưng của nàng, sau đó là khuôn mặt ửng hồng, cuối cùng dừng trên búi tóc hơi rối của nàng.

“Dừng.....” Long Nhất lập tức phản ứng, bắt trúng tay hắn, ngăn hắn rút trâm cài tóc của nàng ra.

“Sao thế?” Kiếm Hậu Nam về mặt vô tội nhìn nàng, mặc cho nàng giữ lấy cánh tay mình, cũng không cố gắng tiếp tục hành động đang dở.

Long Nhất vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, thở dài, “Chàng biết Minh Nguyệt Hề....” Nàng muốn nói cho hắn, lúc đối diện với kẻ địch cường mạnh, trang điểm lúc này của nàng là cần thiết, bất kể là đối với tâm lý của mình, hay tâm lý của đối thủ. Chỉ là Kiếm Hậu Nam không cho nàng nói hết, chỉ một tiếng thở gấp, nàng lại vô lực ngậm miệng lại.

Nụ hôn nhỏ thân thiết đặt trên môi nàng, mũi nàng, mắt nàng.... tiếp đó là trên búi tóc khiến hắn chướng mắt kia.

Sau đó..... cả mái tóc đen như thác nước đổ xuống.

Hai người nói không sai, lúc chạng vạng Minh Nguyệt Hề quả nhiên đại giá quang lâm.

Không có sự phô trương của Tử Tiêu, cũng không có vẻ xa hoa cùng long trọng đồn thổi mỗi khi cung Tuyết Ngưng xuất hành, Minh Nguyệt Hề chỉ một thân một mình, giống như tới khách điểm thăm bằng hữu. Vẫn một thân áo xanh, trang điểm mộc mạc, toàn thân không có chút dáng mạo của người cung Tuyết Ngưng.

Dường co không lại Kiếm Hậu Nam, Long Nhất chỉ có thể dùng dây cột tóc cột mái tóc xõa ở sau lưng, bởi vì không quen với kiểu trang điểm thế này, khiến nàng trước mặt người khác ít nhiều có chút không tự nhiên. Khí thế sắc bén trên người vì thế cũng yếu đi vài phần. Nàng biết đây là mục đích của Kiếm Hậu Nam, lại cũng chỉ có thể thuận theo hắn. Hắn không muốn nàng gây phiền phức cho cung Tuyết Ngưng, không muốn nàng giết người. Chỉ cần hắn ngoan ngoãn đi gặp Bạch Ân, để Bạch Ân chữa trị cho hắn, nàng sẽ cố gắng không làm những chuyện mà hắn không thích.

Lúc Minh Nguyệt Hề đến, hai người đang ở trong phòng uống trà tán gẫu.

Nhìn thấy bộ dạng cùng tinh thần của Long Nhất, Minh Nguyệt Hề không hề che giấu vẻ kinh ngạc của mình đồng thời thả lỏng vẻ mặt. Đối với cung Tuyết Ngưng mà nói, để Nữ Nhi lâu chủ chết ở địa bàn của mình cũng không phải chuyện tốt, dù sao, cũng không có ai thực sự muốn đi chọc giận điện Hắc Vũ cường đại như đế quốc. Lần trước nàng bị Long Nhất chọc giận mất đi lý trí nhưng cũng không dám lấy mạng nàng cũng chính vì nguyên nhân này, chỉ là không ngờ Tử Tiêu hoa chủ lại dám liều mạng đi chọc giận Long Nhất, ngược lại ném mùi thua thiệt.

“Lâu chủ bình yên vô sự, Nguyệt Hề xem như cũng yên tâm rồi.” Nàng khẽ cười nói lời thật lòng, cũng không sợ người ta nói nàng nhát gan sợ phiền phức.

Long Nhất đối với sự thẳng thắn của nàng sinh hảo cảm, trước tiên chào hỏi mời nàng ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói: “Đa tạ Minh cô nương quan tâm.” Dừng một chút, lại nói: “Minh cô nương một mình đến đây, chẳng lẽ không sợ Long Nhất gây bất lợi cho người sao? Hay là cô nương tài cao lớn mật cũng không để Long Nhất vào trong mắt?” Câu sau của nàng ẩn hàm ý khiêu khích, chỉ vì chuyện lần trước cung Tuyết Ngưng khoan tay đứng nhìn vẫn khiến nàng khó chịu trong lòng.

Về mặt Minh Nguyệt Hề ôn hòa, không chút tức giận, dường như ngoài Trần Ngoại chủ ra, không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến nàng mất đi không khí, “Lâu chủ không phải đang đợi Nguyệt Hề sao? Nếu ta không tới, không phải lâu chủ sẽ thất vọng?” Nhẹ nhàng băng qua vài câu hóa giải sự bức bối trong lòng Long Nhất.

Long Nhất và Kiếm Hậu Nam nhìn nhau cười, trong mắt khó nén sự tán thưởng đối với Minh Nguyệt Hề.

“Vậy thì, Minh cô nương nếu chỉ đến đây xem Long Nhất có khỏe hay không, giờ đã thấy rồi, mời về.” Long Nhất vẫn không tiết lộ mục đích bọn họ tới đây, khoan thai hạ lệnh đuổi khách. Kiếm Hậu Nam chẳng qua là thờ ơ lạnh nhạt, cũng không nhiều lời.

Mặc dù biết rõ nàng là lấy lùi làm tiến, Minh Nguyệt Hề vẫn không thể không buông lỏng để nàng dắt mũi dẫn đi, chỉ vì lần này nàng đến, không chỉ làm rõ mục đích hai người tới đây mà còn chuyện khác cần sự giúp đỡ của bọn họ.

“Thật không dám giấu, Nguyệt Hề lần này đến là muốn thỉnh cầu Kiếm tiên sinh một chuyện.” Nàng cũng không vòng vèo quanh co, trực tiếp nói thẳng.

Đôi mi thanh tú của Long Nhất khẽ nhếch, không nói gì, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút kinh ngạc.

Kiếm Hậu Nam đương nhiên cũng không ngờ sự tình lại liên can tới mình, tính cách hắn ôn hòa, nghe vậy mỉm cười nói: “Minh cô nương cứ nói đừng ngại.” Mặc dù không nhiều lời, nhưng ai cũng nghe ra hắn không hề khước từ, đương nhiên tiên quyết phải là hắn có năng lực làm được hay không.

Nhìn Long Nhất, thấy nàng không có phản ứng, Minh Nguyệt Hề mới nói: “Kỳ thực chuyện này liên quan đến Lăng Tiêu hoa chủ của bổn cung.....”

Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng lại, bởi vì nàng nhạy bén cảm nhận được hai người đối diện sau khi nghe nói đến Lăng Tiêu cảm xúc hiện ra rất rõ ràng, xem ra sự tình hình như không đơn giản như nàng nghĩ.

“Nàng thế nào?” Nghe đến tên của Từ Tiêu, Kiếm Hậu Nam có chút mất kiên nhẫn.

Long Nhất vẫn mỉm cười, Minh Nguyệt Hề lại có thể cảm nhận được vẻ lạnh lùng ẩn sâu trong đôi mắt nàng.

“Lăng Tiêu hoa chủ lần trước..... Ừm, hiện tại đau bệnh trên giường. Bạch Ân tiên sinh nói nàng ngoài việc kinh sợ quá độ ra, còn có tâm bệnh. Chỉ riêng thuốc thang và châm cứu không có tác dụng.” Nàng không nói, nhưng ai cũng biết sự kinh sợ Từ Tiêu gánh chịu là do Long Nhất gây ra, không có ai giả vờ nghe không hiểu.

“Tâm bệnh.....” Trong lòng Kiếm Hậu Nam trầm xuống, hẳn đương nhiên biết tâm bệnh của Từ Tiêu đến từ đâu, chỉ là hẳn cũng bất lực, không thể khiến hắn đi bắt Âm Cực Hoàng đến trước mặt Từ Tiêu. Tình cảm nam nữ này sao có thể miễn cưỡng.

“Phải.” Minh Nguyệt Hề gật đầu khẳng định nói, “Lăng Tiêu hoa chủ đã nói với Nguyệt Hề, nàng hi vọng có thể gặp lại Kiếm tiên sinh, hi vọng tiên sinh có thể tha thứ cho nàng.” Trên thực tế, nàng đến chính là thay Từ Tiêu cầu xin Kiếm Hậu Nam.

Nghe đến đây, Kiếm Hậu Nam ngẩn ngơ. Hắn không ngờ Từ Tiêu là vì hắn, chứ không phải vì Âm Cực Hoàng, biết được việc này khiến hắn cảm xúc lẫn lộn, không nói được là vui mừng hay là bi ai.

Long Nhất tránh mắt, không muốn nhìn thấy biểu tình phức tạp trên gương mặt Kiếm Hậu Nam, cũng không muốn để tâm tới sự chua xót dâng lên trong lòng.

“Nếu là như vậy, đi gặp cũng không sao. Có điều, ta muốn đi gặp Bạch Ân trước.” Lạnh mạc, nàng ra điều kiện với Minh Nguyệt Hề trước. Nàng rất rõ, Kiếm Hậu Nam nhất định sẽ đi, nhưng trong lòng nàng, không có tính mạng của ai quan trọng bằng của hắn.

“Việc này không thành vấn đề.” Không ngờ sự tình lại thuận lợi như vậy, Minh Nguyệt Hề rất sáng khoái đồng ý.

Lăng Tiêu Tiểu Trai là chỗ cư ngụ của Từ Tiêu, giống như những chỗ khác của cung Tuyết Ngưng, nơi này ngoài trừ cây xanh ra, chỉ có một loại hoa là Thanh Nha Nhi.

Bên trong Tiểu Trai bày biện bố trí gọn gàng thanh nhã, giống như con người Từ Tiêu. Chính là có thể thấy được màn che màu trắng xung quanh trong gió nhẹ khẽ lay, thêm thị nữ váy trắng có thể thấy khắp nơi, khiến cho người ta như lạc vào tiên cảnh mây mờ.

Đi ở chỗ như vậy, một thân hắc y của Long Nhất cực kỳ không hài hòa. Mà trên đường đi những ánh mắt tránh né trên người nàng, là sợ hãi cùng hận thù đã được kiềm chế, đối với thủ phạm giết chết tỷ muội của mình mà còn hại hoa chủ bệnh liệt giường, không chỉ Lăng Tiêu Tiểu Trai mà bao gồm toàn bộ người cung Tuyết Ngưng đều tràn ngập hận thù với nàng. Chỉ là kiểu thù hận và địch ý này, không có ai dám biểu hiện rõ ra ngoài.

Long Nhất chẳng phải không biết địa vị của mình trong lòng người khác, nhưng nàng sớm đã quen, chẳng mấy may quan tâm.

Sau khi thị nữ thông truyền, Minh Nguyệt Hề ba người bước vào khuê phòng của Từ Tiêu, ở bên ngoài, Long Nhất ngừng lại, “Ta nghĩ Lăng Tiêu hoa chủ có lẽ không muốn thấy Long Nhất.” Nàng cười tự giễu nói, sau đó nhìn về phía Kiếm Hậu Nam từ lúc vào cung Tuyết Ngưng không hề nở nụ cười, “Nam Nhi, chẳng cùng Minh cô nương đi đi. Ta sẽ đợi ở ngoài này.”

Bệnh của Từ Tiêu một phần là do Long Nhất mà ra, nàng đề nghị như vậy, đương nhiên không có ai phản đối. Long Nhất ngồi xuống bên trong sảnh, có thị nữ dâng trà, còn hai người tiến vào phòng ngủ phía sau của Từ Tiêu.

Từ Tiêu ăn uống không được, chỉ chưa đầy một tháng, người đã gầy gò yếu ớt đến độ không thể xuống giường. Mà Long Nhất muốn gặp Bạch Ân đang ở bên trong xem mạch cho nàng.

Long Nhất ngồi bên trong sảnh, đang buồn chán quan sát mỹ nhân đồ trên tường, phía sau tiến tới một người, khiến nàng không khỏi tự giác đứng lên. Nàng xưa nay cuồng ngạo, rất hiếm khi có thái độ kính cẩn như vậy.

“Minh Chiêu tiên sinh.” Không cần nghĩ ngợi, nàng buột miệng gọi.

Kỳ thực nàng chưa từng gặp qua Bạch Ân, cũng chính là Minh Chiêu Thành Gia, nhưng mái tóc bạch kim chói lóa hơn ánh mặt trời, dung mạo tuấn mỹ hơn thần tiên, nụ cười dịu dàng hơn gió xuân cùng với đôi mắt xám bạc còn lấp lánh hơn sao trên trời, thiên hạ ngoại trừ Minh Chiêu Thành Gia ra, sẽ không có người thứ hai.

Nhìn sâu vào mắt nàng, trong đôi mắt bạc lóe lên vẻ thất vọng khiến người không dễ gì nhận ra, khóe môi Bạch Ân cong lên, nụ cười càng sâu, “Đi vào viện dạo một chút đi.” Ngữ khí thân thiết như bằng hữu lâu năm, giọng nói dịu dàng như gió xuân, khiến cho Long Nhất trước giờ vẫn lạnh lùng lý trí cũng không khỏi ấm áp trong lòng, chỉ là trong nháy mắt ấy liền cảm thấy thích nam nhân xa lạ này.

Ra khỏi cửa, Bạch Ân cố tình dừng lại, đợi Long Nhất sánh vai cùng hắn mà đi. Từ hành động cực nhỏ này, có thể thấy hắn có lẽ là một nam tử ôn nhu biết quan tâm.

Lặng lặng đi bên cạnh hắn, trái tim vốn dĩ đang lo lắng không yên của Long Nhất cũng theo đó bình tĩnh lại, cảm thấy sự buông lỏng trước giờ chưa từng có, thậm chí không muốn mở miệng phá vỡ bầu không khí an tĩnh này.

“Ngươi là tới tìm ta.” Chậm rãi, Bạch Ân không chút nghi vấn nói thẳng mục đích Long Nhất đến cung Tuyết Ngưng.

Long Nhất bắt giác nhìn vào đôi mắt bạc thâm sâu rộng lớn như bầu trời của hắn, trong đó lóe lên hết thấy hào quang trí tuệ thông hiểu, thần kinh khẽ chấn động, đột nhiên nghĩ đến đôi mắt đen láy lạnh lùng như đóng băng lại thời gian cùng trí tuệ của Vũ chủ tử. Ý niệm này chỉ lóe lên mà thôi, ngay cả nàng cũng cảm thấy kỳ lạ, dù sao bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau, một người ấm áp như mùa xuân, một người lại rét lạnh tựa mùa đông, sao nàng lại liên tưởng đến hai người cùng lúc.

“Minh cô nương nói cho tiên sinh biết?” Ý niệm lúc này chỉ là lóe lên mà thôi, nàng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

Bạch Ân không tỏ ý gì, ánh mắt dừng trên một bông hoa trắng nhỏ đang nở trên chậu Thanh Nha Nhi, nụ cười trên gương mặt tuấn mỹ nhạt dần nhưng trước sau vẫn không mất đi. Mỗi một lúc sau hắn mới dịu dàng trả lời: “Minh cô nương không có thời gian nói cho ta biết.”

Nhẹ nhàng một câu khiến Long Nhất luống cuống trông lớn đôi mắt đẹp, không hiểu vì sao hắn có thể chắc chắn là nàng tới tìm hắn như vậy.

Nhìn thấy sự nghi hoặc của nàng, ánh bạc trong đôi mắt Bạch Ân khẽ động, nở một nụ cười tươi còn sáng hơn ánh mặt trời, “Người chẳng lẽ không phải vì muốn nam nhân kia sống lâu hơn vài ngày mới tới tìm ta hay sao?” Ánh mắt hắn như đuốc, nhìn một cái đã thấy được Kiếm Hậu Nam nhiễm bệnh trầm trọng, cộng thêm trí tuệ siêu việt hơn người thường, thông qua quan sát và phân tích tin tức nghe được, đã có thể khẳng định Long Nhất không hề quan tâm Từ Tiêu vì sao lại không mang theo bất kỳ địch ý gì quay về cung Tuyết Ngưng, trong lòng Long Nhất nghĩ gì không cần đoán cũng biết.

Trái tim Long Nhất đặt chỗ Kiếm Hậu Nam, chợt nghe lời ấy, đã không để ý tới Bạch Ân vì sao lại biết được thỉnh cầu chưa nói ra của nàng, chỉ nghĩ tới nếu Bạch Ân có thể nhìn ra bệnh tình của Kiếm Hậu Nam, vậy tất nhiên cũng có thể chữa cho hắn, không khỏi kích động, “Vây. tiên sinh xem bệnh của chàng.” Nửa mong nửa sợ, Long Nhất lại run run không cách nào hỏi hết được.

Nhìn ra được sự mâu thuẫn của nàng, Bạch Ân không khỏi lắc đầu mỉm cười, “Thường nghe Nữ Nhi lâu chủ lãnh khốc quả quyết, gặp biến không hề sợ hãi, bây giờ xem ra, sợ là lời đồn không xác thực rồi!” Không trực tiếp trả lời câu hỏi của Long Nhất, hắn ngược lại có tâm tình trêu chọc nàng, hơi có vẻ nhân hạ chuyện không liên quan đến mình.

Tuy rằng nóng vội, nhưng đối mặt với nụ cười ôn nhã của nam nhân tuấn mỹ này, Long Nhất phát hiện mình lại không chút để ý, không biết là bởi vì có việc cầu người, hay vì xuất phát từ thiện cảm với hắn. Tóm lại, Long Nhất biết ngoại trừ cúi đầu nhẫn nại, nàng không còn cách nào khác.

“Khiến Minh Chiêu tiên sinh chê cười rồi, Long Nhất chẳng qua cũng là nữ tử bình thường mà thôi.” Ở tình cảnh trước mặt, nàng thậm chí cảm thấy ngay cả nữ tử bình thường mình cũng không giống.

Nghe thấy lời nàng, ẩn trong lời nói lộ ra vẻ đau buồn, Bạch Ân dường như cảm nhận được, không khỏi thở dài, quyết định không tiếp tục dây vò nữ nhân khổ sở vì tình cảm nữa.

“Cũng không phải không có cách.” Hắn chậm rãi nói, vẻ u buồn nhàn nhạt dâng lên trong ánh mắt vì rơi vào trầm tư mà trở nên thâm sâu như hồ nước, “Ta nghĩ, chính hắn có lẽ cũng biết cách chữa trị, chỉ là không muốn thử mà thôi.”

Màn đêm đã buông xuống, dọc trên hành lang điểm xuyết vài chiếc đèn lồng, gió đêm thổi nhẹ, khẽ lay mái tóc bạc của Bạch Ân, dưới ánh đèn tỏa sáng như ánh trăng vắng vặc.

Long Nhất kinh ngạc nhìn hắn, chỉ trong nháy mắt, nàng lại hoài nghi hắn không phải là người từ trần gian đến. Mà so với ý niệm này càng làm nàng khiếp sợ hơn là ý tứ từ trong lời nói nhẹ nhàng còn hơn con gió nhẹ truyền tới.

“..... Là ý gì?” Không biết vì sao, trước mặt nam nhân này, nàng phát hiện mình trở nên ngu ngốc và chậm chạp vô cùng.

Không nhìn nàng, Bạch Ân ngược nhìn bầu trời tối đen thăm thẳm, một hồi lâu sau mới chậm rãi đáp lời: “Thay máu. ... ngoài thay máu ra, không còn cách nào khác.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 9

Suốt một đêm, Kiếm Hậu Nam vẫn luôn luôn túc trực bên người Từ Tiêu, Long Nhất cũng ở trong sảnh ngồi đờ đẫn cả đêm. Sáng sớm hôm sau, bệnh tình của Từ Tiêu có chuyển biến tốt, lại có thể ăn được gần nửa chén cháo loãng Kiếm Hậu Nam đút cho nàng, tinh thần cũng tốt lên không ít.

Cùng Từ Tiêu nói chuyện một lúc, biết nàng vẫn không thể ngồi quá nhiều, liền khuyên nàng ngủ một chút. Lúc này Kiếm Hậu Nam mới từ bên trong bước ra, nhìn thấy Long Nhất ngồi trên ghế, chống tay vào cằm nhìn hắn cười, không khỏi ngẩn người, trong lòng nhộn nhạo. Hắn nhớ hôm qua lúc vào đây, Long Nhất đã nói sẽ đợi hắn ngoài này, hắn lại quên mất, nhìn thấy bộ dạng của nàng dường như đã ở đây đợi hắn cả một đêm.

“Thế nào, Từ Tiêu cô nương đã đỡ chút nào chưa?” Không đợi hắn mở miệng nói xin lỗi, Long Nhất đã lên tiếng hỏi trước, vẻ mặt lúc đó nhìn không ra chút oán trách nào.

Thấy nàng không vì việc này mà tức giận, Kiếm Hậu Nam thở phào nhẹ nhõm, nhưng vô có có chút hờn giận. Đi đến trước mặt Long Nhất, nàng đã đứng lên. Không biết là để đền bù hay là vì cảm thấy mệt mỏi, hần đột nhiên giang tay ôm nàng thật chặt, vùi đầu vào cổ tóa hương thơm dịu dịu của nàng, một mùi thơm dài một hơi, “Nàng không có việc gì.” Chỉ bỏ lại một vài chữ, hần vô tâm nói chuyện.

Cảm giác quyến luyến của hần khiến Long Nhất quên đi sự mệt mỏi vì phải chờ đợi suốt một đêm, khoe môi khẽ cong, hiện lên nụ cười vui sướng.

“Đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, ta nói các nàng đặt ở bên trong đình.” Đưa tay nhẹ nhàng đặt trên lưng hần, Long Nhất dịu dàng nói.

Lúc này có thị nữ đến đưa nước và dụng cụ dùng để rửa mặt, đối với sự thân mật của hai người liền lộ ra vẻ mặt phẫn nộ, chỉ là không dám nói gì. Hiện nhiên trong lòng các nàng, Kiếm Hậu Nam đáng lẽ là của hoa chủ bọn họ, nữ nhân khác đều không thể tiếp cận.

Kiếm Hậu Nam cũng không hề cảm giác được sự bất mãn của các nàng, mà Long Nhất căn bản không để ý, chờ hần rửa mặt chải đầu xong, hai người cùng nhau đến tiểu đình.

Dọc theo con đường đá cuội nhỏ uốn lượn, chỉ một lát đã có thể đến tiểu đình tao nhã nằm giữa hoa viên. Trong đình có một cái bàn đá vuông, lúc này trên bàn đã bày ra mấy món điểm tâm có chút tinh xảo mỹ vị cùng với hai chén cháo nóng hổi, tỏa ra mùi thơm mê người.

“Chàng gặp qua Minh Chiêu tiên sinh chưa?” Sau khi ngồi xuống, Long Nhất vừa ăn sáng vừa hỏi.

Kiếm Hậu Nam gật đầu một cái, không định nhiều lời. Nam nhân đó không đơn giản, ánh mắt đó dường như có thể nhìn rõ tất cả khiến người ta có loại cảm giác sợ hãi khi bị nhìn thấu từ trong ra ngoài. Lòng dạ hần ngay thẳng, cũng không có gì phải để ý, chỉ là biết người đó thế nào cũng nhìn ra được bản thân mắc trọng bệnh.

Thấy hần không mấy may quan tâm đến cơ thể của mình, Long Nhất không khỏi nhún đôi mày thanh tú, “Chàng có phải đã biết được phương thức loại trừ độc tố hoàn toàn trên người không?” Nhớ đến lời nói của Bạch Ân, nàng nhịn không được thốt lên hỏi.

Kinh ngạc nhìn nàng có chút kích động, Kiếm Hậu Nam không phủ nhận, chỉ là thần nhiên nói: “Phương pháp đó không thể thực hiện được.” Hiện nhiên, hần biết nàng nói đến cái gì.

“Tại sao?” Trong lòng Long Nhất khẽ lạnh, gắt gao truy vấn. Bạch Ân nói chỉ có phương pháp đó, mà nam nhân trước mắt lại nói không thể làm được, như vậy là thế nào?

Nhìn nàng thật sâu, Kiếm Hậu Nam buông chén đũa xuống, mỉm cười nói: “Mới sáng sớm, chúng ta đừng thảo luận vấn đề này, được không?” Có một số chuyện không thể cưỡng cầu, nhất là sinh mệnh.

Long Nhất sao có thể đồng ý, cũng bắt chước hần buông bát đũa xuống, cô chấp lắc đầu. Nàng đồng ý quay lại cung Tuyết Ngưng lần nữa nhưng không phải vì bệnh tật của tiểu nha đầu kia, có thể nào chỉ như vậy mà bỏ cuộc.

Kiếm Hậu Nam bị vẻ mặt trẻ con của nàng làm buồn cười, cũng không tính nghe theo nàng, vì thế đứng dậy đi dạo trong hoa viên. Ăn điểm tâm xong, sau đó tản bộ trên con đường mòn tĩnh mịch trong rừng cây, kỷ thực cũng là một thú vui.

Không ngờ hần lại có thể cứ như vậy không nói một tiếng bỏ mình rời đi, Long Nhất bất giác trừng lớn mắt nhìn dáng người cao gầy chấp tay mà đi, mãi một lúc sau mới kịp phản ứng.

“Kiếm Hậu Nam, chàng đứng lại cho ta!” Đây là lần thứ hai nàng gọi thẳng tọc danh của hần, rõ ràng là đang bị kích động.

Ai ngờ Kiếm Hậu Nam ngoảnh mặt làm ngơ, đã đi qua khúc quẹo, biến mất sau núi giả.

Trong lòng Long Nhất hỗn loạn, bất ngờ nhảy dựng lên đuổi theo sau. Nàng đột nhiên hiểu ra, hần chỉ sợ đang trốn tránh điều gì đó.

Qua khúc quẹo, nhìn thấy Kiếm Hậu Nam đang đứng dưới một tàng cây, ngửa đầu không biết đang nhìn gì. Trái tim đang căng thẳng của Long Nhất thoáng thả lỏng, nhưng tốc độ dưới chân ngược lại càng nhanh hơn, giống như đang phục thù đánh tới hần.

Kêu lên một tiếng đau đớn, Kiếm Hậu Nam vừa nghe thấy tiếng quay người lại, lúc đang nghĩ có phải nên tránh né nàng không đã bị nàng bỏ nhào tới mạnh đến nỗi dựa sát vào thân cây.

“Vừa mới ăn xong, đừng chạy nhanh như vậy.” Cúi đầu nhìn xuống đôi mắt hạnh đang tràn đầy tức giận, Kiếm Hậu Nam mặt không đỏ, hơi thở không gấp gấp dặn dò nữ nhân đang nắm chặt lấy mình, cũng không chút nhận thức được nàng chạy nhanh như vậy không phải vì hần sao.

Long Nhất hờn dỗi bĩu môi, đột nhiên nhón chân lên, hai tay như con rắn ôm lấy cổ của hần, “Mau trả lời ta.” Nàng uy hiếp nheo mắt lại, khẳng khái đòi bằng được câu trả lời.

Gần sát như vậy khiến Kiếm Hậu Nam có thể cảm nhận rõ ràng thân thể thơm mát của nàng, mùi thơm nữ tính nhẹ nhàng nhưng trước sau vẫn cứ quanh quẩn bên chóp mũi. Hần không khỏi nghĩ tới đêm đó ở trong nhà tranh trên núi, nàng cũng như vậy mê hoặc mình. Một luồng run rẩy như dòng điện chạy dọc sống lưng đang dựa vào thân cây của hần xẹt qua, ngay sau đó, hần đã ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, kéo nàng áp sát vào mình.

Trong tiếng thở nhẹ của Long Nhất, hần cúi đầu gần như bá đạo cướp lấy đôi môi mềm của nàng.

Hắn giống như đã hôn nàng hôn thành thói quen. Đôi mắt nửa khép hờ kiêu kiêu mềm mại, Long Nhất có chút mơ mơ màng màng nghĩ ngợi. Hiên nhiên tới tận bây giờ, chiều này đôi phỏ với sự buồn bình của nàng cũng xem như hữu hiệu, ít nhất có thể khiến nàng tạm thời quên đi vấn đề của mình.

Một tiếng thét kinh hãi làm hai người bất ngờ tách ra, tiếng bước chân dồn dập mà có chút hoảng loạn vừa gần vừa xa. Lúc bọn họ nhìn theo, chỉ nhìn thấy bóng dáng thiếu nữ áo trắng đang hoảng sợ chạy đi, biến mất ở chỗ rẽ. Xem ra là tiểu nha đầu cung Tuyết Ngưng nào đó vô ý nhìn thấy hai người đang thân mật làm cho giật mình.

Hai người thu hồi ánh mắt, nhìn thấy vẻ xấu hổ trên mặt đối phương, ngẩn người hồi lâu, đột nhiên nhìn nhau cười.

“Buông ta ra đi, bằng không lát nữa người gặp phải còn nhiều hơn nữa.” Nhìn thấy gương mặt cười ửng đỏ của Long Nhất, Kiếm Hậu Nam nói giọng khàn khàn, nhưng tay của hắn vẫn ôm chặt hông của nàng, không có ý muốn buông ra.

Long Nhất lắc đầu, thuận tiện để cho đầu óc đang có chút mơ hồ thanh tỉnh một chút. Sau đó, nàng mới nhớ lại mục đích mình đuổi tới nơi này. “Nói mau, bằng không đừng nghĩ ta sẽ buông chàng ra.” Là uy hiếp, nhưng trong lời nói tuôn ra từ miệng nàng lúc này, ngược lại giống như lời thì thầm dịu dàng với tình nhân. Suy nghĩ một chút, cảm thấy không được, lại nhìn thấy vẻ mặt phá lên cười của hắn, thế là vội vàng bổ sung thêm một câu: “Nói không chừng Từ Tiêu cô nương sẽ nghe thấy tin tức mà tới đây xem náo nhiệt nha.” Nàng biết hắn không hi vọng Từ Tiêu nhìn thấy bọn họ như vậy.

Quả nhiên, Kiếm Hậu Nam thu lại nụ cười, thở dài, cuối cùng đồng ý trả lời.

“Thay máu đích thực có thể trừ bỏ tận gốc căn bệnh của ta, nhưng người thay máu cho ta chắc chắn không thể sống được. Ta không cho rằng phương pháp này khả thi.” Hắn không hi vọng lấy mạng của người khác đổi lấy mạng cho mình, vì thế đối với phương pháp này chưa từng xem xét qua.

Cả người Long Nhất chấn động, trong mắt lóe lên tia khác thường, sau đó được thay thế bằng vẻ bi thương không dễ phát hiện. Nhón chân, nàng không nghe lời buông hắn ra, ngược lại gấp gấp hôn lên đôi môi dịu dàng khiến người ta không thể rời đi của hắn.

Qua hai ngày, Từ Tiêu đã có thể xuống giường đi lại. Kiếm Hậu Nam dường như quên mất bệnh tật của mình, quên mất mấy ngày trước còn lo lắng cho Sở Kính Lăng, toàn tâm toàn ý làm bạn bên cạnh thiếu nữ đang dần dần hồi phục, ngay cả Long Nhất cũng ít khi gặp mặt. Về phần Bạch Ân, cũng không vì Kiếm Hậu Nam đã tới mà vội vã rời đi, ngược lại rất tự nhiên thỏa mãn du ngoạn trong cung Tuyết Ngưng và những chỗ khác trên đảo.

Long Nhất biết trước khi Từ Tiêu bình phục Kiếm Hậu Nam sẽ không phân tâm suy nghĩ bất kỳ chuyện gì, cho nên nàng vẫn luôn nhẫn nại đợi ở trong phòng, đồng thời nhân lúc rảnh rỗi an bài một số việc đã tính toán xong.

Mấy ngày này một mình ăn tối, thời gian vẫn còn sớm. Bởi vì mọi chuyện đã an bài thỏa đáng, nhân lúc nhàn chán vô vị, Long Nhất đi đến sân vườn để gió đêm thổi tan cơn khó chịu trong lòng.

Nơi này là nhà khách trong Lăng Tiêu Tiểu Trai, cách chỗ Từ Tiêu ở hai sân vườn không lớn lắm, nối liền bởi một hành lang dài. Trong sân cũng có núi giả đường đá, trúc xanh chuối biếc, chỗ nào cũng không thiếu Thanh Nha Nhi, tựa như bốn mùa đều nở hoa.

Không có trăng, nhưng sao đầy trời.

“Long Chiêu Thanh, tỷ xem! Đôi mắt tỷ giống như sao sáng trên bầu trời.”

“Long Chiêu Thanh, mẫu thân muội nói người chết đi sẽ biến thành ngôi sao trên bầu trời, tỷ nói xem. nếu như chúng ta chết như vậy, có thể hay không... biến thành ngôi sao?”

“Phụ thân, mẫu thân muội đều đang ở trên trời nhìn muội, muội rất nhớ họ....”

Sâu trong ký ức, một giọng nói non nớt yếu ớt đột ngột vang lên, hô hấp Long Nhất ngừng lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Tiểu Mạc.

Nàng khó khăn hít từng ngụm không khí, vô lực vịn lấy tảng đá lạnh ngắt bên cạnh, trong đầu không khống chế được hiện ra hình ảnh đầy máu tanh mà tàn nhẫn, khuôn mặt đứa trẻ sợ hãi đói khát nhưng lại hung tàn như dã thú khát máu.

Tiểu Mạc. Cố gắng nở nụ cười lạnh thống khổ, trán Long Nhất bắt đầu rịn mồ hôi lạnh tấp tểnh.

Một tiếng gào rú thêu trào như dã thú bị thương truyền vào bên tai nàng, khiến nàng đột nhiên tỉnh táo lại.

Lại đến rồi! Nàng rút lại bàn tay đang chống trên đá, dựng thẳng sống lưng thon gầy, dường như không có bất kỳ chuyện gì có thể đánh gục nàng. Chỉ có bàn tay trắng nõn đang nắm chặt thành quyền kia không khống chế được khẽ run rẩy, lộ ra sự hoang mang thống khổ trong nội tâm của nàng.

Ngoại trừ gào thét chẳng lẽ không thể làm gì khác sao? Nàng phẫn hận trách móc. Cái nơi quỷ quái này!

Vội vàng quay người lại, nàng đi về phía hành lang, nàng muốn đi gặp Nam Nhi.

Trong giây phút đó, nàng biết nàng nhất định phải gặp Kiếm Hậu Nam. Nàng nhớ hắn, nhớ cái ôm ấm áp của hắn, nhớ nụ cười dịu dàng của hắn, nhớ sự yên tĩnh lúc hắn ở bên cạnh.

Cơ hồ là chạy trốn, nằng rời khỏi nơi làm người khác cảm thấy trống rỗng này.

Qua cánh cổng vòm trước mặt chính là chỗ ở của Từ Tiêu, chính vào ngày thứ hai bọn họ đến đây, còn ở trong đình đó ăn sáng. Nghĩ đến chuyện xảy ra sáng hôm đó, khuôn mặt vẫn đang cứng đờ của Long Nhất thoáng dịu lại.

“Đêm lạnh, sao không mặc thêm áo?” Long Nhất vừa ra khỏi cổng vòm, liền nghe thấy giọng nói dịu dàng của Kiếm Hậu Nam, tinh thần khẽ buông lỏng, mỉm cười hướng về phía âm thanh truyền tới. Nhưng chỉ một giây sau, nụ cười vừa mới hiện lên lại tắt ngúm.

Không phải nói với nằng.

Trong vườn hoa lập lờ ánh đèn lồng và bóng tối, Từ Tiêu xoa mái tóc dài, mềm mại yếu đuối đứng trước bụi Thanh Nha Nhi. Bởi vì bệnh nặng, nằng nhìn qua càng thêm mảnh mai.

Kiếm Hậu Nam đứng trước mặt nằng, trên gương mặt tuấn tú có vẻ trách cứ nhàn nhạt, nhưng bàn tay lại vô cùng dịu dàng khoác áo choàng lên người nằng.

Một tiếng ho nhẹ, Từ Tiêu nở nụ cười yếu ớt thanh tao mà lay động lòng người như Thanh Nha Nhi, “Muội quên mất.” Về mặt nữ nhi ngây thơ làm cho người ta không cách nào trách mắng được.

Kiếm Hậu Nam bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó chợt phát hiện ra sự tồn tại của Long Nhất.

“Thanh. . . tỹ?” Mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, lại đột ngột phát hiện ra từ sau khi quan hệ của hai người thay đổi, đây là lần đầu tiên hắn gọi nằng như vậy, có chút gượng gạo. Tựa hồ, hắn cũng không thích gọi nằng như vậy. Vậy thì, nên gọi là gì đây?

Từ Tiêu cũng nhìn thấy Long Nhất, sợ hãi cùng oán hận trong nháy mắt xâm chiếm cơ thể nằng, khiến nằng không không chế được khẽ run lên, “Nam đại ca.” Nằng khẽ gọi, theo bản năng dựa sát thân thể mềm mại vào lồng ngực nam nhân.

“Sao thế?” Cảm nhận được sự sợ hãi của nằng, Kiếm Hậu Nam thu lại sự chú ý trên người Long Nhất, dịu dàng hỏi nữ nhân trong lòng.

Tình cảnh này khiến Long Nhất nảy ra con kích động muốn giết người mãnh liệt, nhưng nằng chỉ nắm chặt quyền, để cho móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, lợi dụng sự đau đớn của thân thể để không chế lý trí của bản thân. Nằng sớm đã biết là như vậy, không phải sao? Nằng sớm biết người trong lòng hắn yêu là nữ nhân này, không phải sao?

Hắn đối tốt với nằng, chẳng qua vì thấy có lỗi với nằng, không phải nằng đã sớm nhận ra điều này sao? Tại sao nhìn thấy hắn đối xử tốt với nữ nhân hắn thích, vẫn lại cảm thấy khó lòng chịu đựng, giống như, giống như quay trở về trong son động đen tối tràn đầy máu tươi kia?

“Nam đại ca, Tiêu Nhi, Tiêu Nhi sợ.” Giọng nói của Từ Tiêu nhẹ vô cùng, lại còn sự run rẩy khiến người thương xót, trong lúc đó lộ ra sự sợ hãi khiến người ta không đành lòng.

Đôi mày thanh tú của Kiếm Hậu Nam không khỏi nhíu lại, khó xử nhìn về phía Long Nhất.

Long Nhất không nhìn hắn, rũ mắt xuống, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó. Mà sau đó, khóe môi cong lên, lộ ra nụ cười rạng rỡ kiêu ngạo vô cùng.

Nâng chiếc cằm kiêu ngạo lên, không để ý đến ánh mắt tràn đầy thù địch của Từ Tiêu, đôi mắt sáng của nằng nhìn chằm chằm đôi mắt khó hiểu của Kiếm Hậu Nam, tao nhã ung dung bước về phía hắn.

Bởi vì nằng đến gần, Kiếm Hậu Nam cảm giác được Từ Tiêu ở trong lòng hắn cả người run rẩy kịch liệt, vì thế kìm không được muốn ngăn nằng lại, “Thanh. . . .”

Long Nhất lắc đầu, chặn lại lời nói của hắn, “Đừng hỏi ta, ta chỉ nói một câu với chàng rồi đi.” Một câu thôi, ngay cả cơ hội nói một câu cũng không cho nằng. Đường như cảm thấy hành động của Long Nhất có chút bất thường, trong lòng Kiếm Hậu Nam dấy lên sự bất an, không khỏi trầm mặc. Thấy Kiếm Hậu Nam không ngăn cản nữa, Từ Tiêu không có cách nào, chỉ có thể nắm chặt tay hắn. Nằng sẽ không rời đi, sẽ không để nữ nhân này cướp lấy Nam đại ca của nằng.

Đi tới trước mặt Kiếm Hậu Nam, Long Nhất không thèm liếc nhìn thiếu nữ như con chim nhỏ nép vào trong lòng hắn, chẳng qua là vẫn giữ nụ cười đẹp nhất vì hắn.

“Ta muốn nói với chàng. . .” Nằng kiễng chân lên, ghé sát bên tai Kiếm Hậu Nam, “Sau này đừng nghĩ tới người khác, yêu nằng thì hãy để nằng làm nữ nhân của chàng.”

Nằng dùng phương thức Tự Công Thành Tuyên mà nói, cho nên dù gần như vậy, Từ Tiêu có dựng tai lên cũng không thể nghe được.

Kiếm Hậu Nam cau mày, vẫn chưa kịp nghĩ ra ý tứ trong lời nói của nằng, cánh môi mềm mang theo mùi hương quen thuộc của nằng đã lướt qua môi hắn, khiến cho đầu óc hắn trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Long Nhất lùi xuống phía sau một bước, vẫn cười dịu dàng với hắn, sau đó không chút do dự xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng lãnh ngạo của nằng bị bóng tối nuốt lấy, Kiếm Hậu Nam đột nhiên hoàn thần, trong lòng dâng lên một tia khủng hoảng, lại không hiểu

được tại sao.

“Thanh tỷ...” Hần mở miệng, muốn gọi Long Nhất lại, muốn hỏi nàng vừa nãy sao lại nói với hắn một câu kỳ quặc như vậy.

Nhưng Tử Tiêu đột nhiên lại ho khan, khiến hắn phải bỏ đi ý định, chỉ có thể điu nàng về phòng trước.

Bước qua cổng vòm, về bình tĩnh trên gương mặt Long Nhất trong nháy mắt sụp đổ, sự đau đớn trong lòng làm mặt nàng tái nhợt, bàn tay trắng nõn níu chặt lấy ngực, vô lực dựa vào vách tường, cơ hồ như bị vật gì sắc nhọn lại nặng nề đâm khiến nàng đau đớn và nghẹt thở.

Tất cả đều nên kết thúc rồi.

Khó khăn hít một hơi, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, trong mắt hiện lên quyết tâm mãnh liệt.

A Mạc, muội ở đâu?

Bạch Ân ngồi trong tòa đình nhỏ ở vườn hoa nhà khách, một mình nhàn nhã tự tại thưởng trà. Bộ dạng không vẩn vương phiền nhiễu trần thế kia của hắn thực sự khiến người ta sinh lòng đổ kỵ.

“Minh Chiêu tiên sinh.” Long Nhất lặng lẽ đi tới, thần sắc lúc đó có chút cô đơn.

Bạch Ân không quay đầu lại, khóe môi vẫn giữ một nụ cười nhẹ, đối với sự xuất hiện của Long Nhất dường như không ngoài dự đoán. Nàng chén trà lên, không hề uống, chỉ chuyên chú nhìn nước trà trong veo, “Ta không biết nữ tử trên thế gian này đều gốc như vậy.” Giọng nói trầm như gió nhẹ, mang theo cái nhìn thấu hiểu sự bất đắc dĩ trong tình đời, lặng lẽ ngấm vào lòng người nghe.

Long Nhất sững sờ, nàng chưa hề nói gì, sao hắn giống như đã biết suy nghĩ của nàng, hay là hắn đang nghĩ đến chuyện khác?

“Mời ngồi.” Bạch Ân cười dịu dàng, sau đó từ khay trà lấy ra một chén trà tinh xảo, ưu nhã rót một ly trà thơm ngát, đặt trước mặt Long Nhất, “Thanh Nha Hương Diệp này chỉ ở cung Tuyết Ngưng mới có thể uống được, nếu đã đến đây, cũng đừng bỏ lỡ.”

Nghe giọng nói vui vẻ nhẹ nhàng của hắn, Long Nhất cảm thấy phiền muộn trong lòng đã bay đi mất, cũng không khỏi nở nụ cười nhẹ nhõm. Dường như chỉ cần bên cạnh hắn, thế gian này chẳng có chuyện gì đáng phải lao tâm phí sức, ngay cả che giấu tâm tình của mình, đối với hắn cũng là một loại không tôn trọng.

“Rất thơm.” Chậm rãi uống một ngụm trà xanh hắn đưa, Long Nhất không chút keo kiệt buông lời khen ngợi.

“Minh Chiêu tiên sinh, Long Nhất có chuyện muốn nhờ.” Nàng chưa quên mục đích chính mình đến tìm hắn.

Bạch Ân tiêu sái khẽ cười, trên gương mặt tuấn mỹ lộ rõ vẻ đáng tiếc, “Dùng máu của người thay cho hắn.” Giọng nói trầm thuật, khiến người ta biết được hắn nhìn thấu tâm tư của nữ nhân trước mặt.

Không chút kinh ngạc hắn sẽ đoán được, Long Nhất quả quyết gật đầu, trong ánh mắt lộ rõ sự kiên quyết không để người hiểu sai.

“Cho dù người sẽ mất mạng?” Giọng Bạch Ân khẽ trầm xuống, vẻ u buồn hiện lên trong mắt, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Long Nhất không chú ý đến sự biến đổi nhỏ trên mặt hắn, trên gương mặt mỹ lệ hiện vẻ cố chấp không lùi, “Việc đó không quan trọng.” Nếu hắn không thể sống, nàng cần cái mạng này làm gì.

“Hắn sẽ không đồng ý.” Bạch Ân khẽ nhấp ngụm trà, nhàn nhạt nói. Có thể nhìn ra, nam tử đó không phải kiểu sẽ dùng sinh mệnh của người khác, nhất là của nữ nhân để đổi lấy mạng cho mình. Nữ tử này đơn phương tình nguyện làm, chỉ sợ sẽ khiến hắn suốt đời không thể vui vẻ, cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì.

Biết được ý tứ của Bạch Ân, Long Nhất khẽ cúi đầu, ẩn sâu trong ánh mắt phút chốc lóe lên sự yếu ớt rồi chợt biến mất, lại một lần nữa ngẩng đầu lên, cười nhẹ, “Ta sẽ không để chàng biết. Minh Chiêu tiên sinh, xin ngài giúp ta.” Câu phía sau đã là lời cầu xin thấp hèn.

Trong mắt Bạch Ân lóe lên ánh bạc, phảng phất như mũi tên sắc bén đâm thẳng vào mắt Long Nhất, trực tiếp thăm dò nội tâm nàng, “Người muốn làm thế nào?”

Bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn trúng, trong lòng khẽ run, Long Nhất có chút lúng túng tránh mắt đi, lại không thay đổi chủ định ban đầu, buồn bã nói: “Ta sẽ để chàng cho rằng ta đã rời khỏi rồi, cả đời này sẽ không gặp lại chàng. Mà người thay máu cho chàng... mong ngài nói cho chàng biết đó là Tử Tiêu cô nương.” Nếu làm như vậy, bất kể là xuất phát từ tình cảm hay từ trách nhiệm, hắn đều có thể ở cùng người mình yêu. Trước khi đến cung Tuyết Ngưng, nàng đã hạ quyết tâm tác hợp cho hắn và Tử Tiêu, chẳng qua không ngờ tới sẽ dùng phương thức này mà thôi.

“Đừng quên, bản thân hắn cũng là một thầy thuốc xuất sắc, không thể không biết được người thay máu cho hắn có khả năng không thể sống được, sao có thể giải thích với hắn Lăng Tiêu hoa chủ vẫn sống được?” Bạch Ân sắc bén vạch ra sơ hở lớn nhất trong kế hoạch của nàng, thần sắc vẫn một vẻ nhàn nhã thông dong, tựa hồ chỉ là đang nói chuyện tán gẫu không quan trọng mà thôi.

Có lẽ đã nghĩ qua vấn đề này, Long Nhất có vẻ đã dự liệu trước, chỉ là nhìn thần tình của Bạch Ân khiến nàng vốn đang bình tĩnh không dao động lại có chút sợ hãi.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta.” Hắc khê bác bỏ, hiển nhiên đã dự cảm được kế hoạch của nàng.

Long Nhất hiềm khi lộ ra nụ cười nịnh nọt, dịu dàng nói: “Minh Chiêu tiên sinh là hoàng tử y thuật của Diễm tộc, có năng lực cải tử hoàn sinh, đây là việc mà người người trên đại thảo nguyên đều biết. Ngài chẳng qua là thi triển thuật hồi sinh mà thôi, kịp thời cứu vãn sinh mạng của Tử Tiêu cô nương, vậy thì có gì đáng hoài nghi.” Đây là cái cớ nàng đã nghĩ ra, ngừng một lúc, thần sắc nàng khôi phục vẻ nghiêm nghị, lại nói, “Xin Minh Chiêu tiên sinh thành toàn.” Mấu chốt mọi thứ đều nằm trong tay Bạch Ân, hắc khê không đáp ứng, kế hoạch có tí mĩ cớ nào cũng vô dụng.

Bạch Ân rũ mắt, khóe môi lộ ra nụ cười như có như không, khiến người nhìn không ra được tâm ý của hắc, “Làm như vậy, có đáng không?” Mặc dù đã biết đáp án của nàng, hắc vẫn nhìn không được mà xác nhận một lần nữa, một chữ Tình này hại người không nhẹ mà.

Long Nhất nghe vậy có hơi ngượng ngùng cười cười, rõ ràng chưa nghĩ qua vấn đề này, “Ta không biết, tóm lại chỉ cần chàng sống thật tốt.” Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ đã nói rõ tất cả tình ý của nàng, mà sự sâu sắc trong đó có lẽ chỉ có nàng mới có thể hiểu được.

“Nữ nhân ngọc.” Bạch Ân thờ dãi, không tiếp tục truy vấn nữa. Không cự tuyệt, đối với nàng mà nói, đây xem như đồng ý.

Long Nhất thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn.” Trừ câu này ra, nàng không biết mình còn có thể dùng cách nào để biểu đạt sự cảm kích trong lòng đối với hắc.

Bạch Ân làm như không nghe thấy, ánh mắt dừng ở đám mây trắng khê bay phía chân trời, dường như đang nhớ lại chuyện gì.

“Vậy trước lúc đó, ngươi còn có tâm nguyện nào khác không?” Có lẽ bị sự xúc động trong nội tâm, hắc chủ động hỏi thăm, rõ ràng là tính hoàn thành giúp nàng.

Nàng có thể có tâm nguyện gì chứ? Long Nhất lộ ra nụ cười khổ, đang muốn lắc đầu, lại đột nhiên nghĩ tới chuyện gì.

“Sau khi ta chết, xin Minh Chiêu tiên sinh đem thân thể của ta thiêu đi, rải vào hồ Lạc Lan, đừng để lại dấu vết gì.”

Nàng nói bình tĩnh thân nhiên. Nàng không tham lam, không muốn bất kỳ người nào nhớ tới nàng. Nàng chỉ muốn Kiếm Hậu Nam bình an vui vẻ sống hết một đời.

“Đi rồi?”

Trong phòng khách nhỏ ở khuê phòng của Tử Tiêu chậm rãi vang lên giọng nói chất vấn ôn hòa của Kiếm Hậu Nam, không tức giận, cũng không có ảo não mất mát, chỉ là nhàn nhạt chất vấn.

“Vâng, Lâu chủ nói Nguyệt Hề giao phong thư này cho Kiếm tiên sinh, sau đó liền rời đi.” Minh Nguyệt Hề mỉm cười giao bức thư trong tay cho Kiếm Hậu Nam, nhìn không ra được trong thần sắc nàng có suy nghĩ gì với việc Long Nhất đột ngột rời đi. Nhưng nàng thực sự tức giận, tất cả người của cung Tuyết Ngưng đều rất tức giận. Dù sao trở mắt nhìn Long Nhất đã từng giết hại mấy tỷ muội trong cung nghênh ngang rời đi, lại không thể làm gì, đó thực sự là chuyện khiến người ta tức giận. Nhưng ai bảo từ xưa cung Tuyết Ngưng đã có quy định, phạm là người có thể sống sót từ địa lao đi ra, bất luận phạm vào tội ác tày trời thế nào, người của cung Tuyết Ngưng đều không thể tiếp tục truy đuổi. Huống hồ gì, với thế lực của điện Hắc Vũ, cung Tuyết Ngưng cứ cho là muốn phá vỡ quy định tìm Long Nhất báo thù, vậy cũng chỉ có thể cầm tù nàng, mà không thể lấy mạng nàng. Hà tất phải khổ như vậy?

Bình tĩnh nhận thư, Kiếm Hậu Nam không hề chau mày, thần sắc vẫn như bình thường mở thư ra.

Không có dặn dò ân cần, cũng không có nói rõ nguyên nhân rời đi, lại càng không có thời gian hẹn gặp. Một trang giấy trắng, chỉ có bốn chữ thơm mùi mực.

“Sau này không gặp.”

Là sau này không gặp! Nàng không muốn gặp lại hắc.

Thu ánh mắt, mặt Kiếm Hậu Nam không chút biểu tình gấp lá thư lại, sau đó bỏ vào trong phong bì, khép lại. Vừa giương mắt lên, phát hiện Minh Nguyệt Hề và Tử Tiêu đều đang nhìn chăm chăm hắc, thế là khóe miệng khê nhếch lên, lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Nàng đi rồi, khụ khụ. vậy cũng tốt.” Ngữ khí ôn hòa nhẹ nhàng, phảng phất như đang nói đến việc rời đi của một người không liên quan. Chỉ bởi vì đột nhiên ho khan, trên gương mặt tuấn tú không chút huyết sắc kia thoáng hiện nhanh vẻ ửng đỏ kỷ lệ, sau đó lại càng tái nhợt.

Thấy hắc không chút để tâm đến việc Long Nhất rời đi, trong lòng Tử Tiêu vui vẻ, vì vậy đưa tay ra kéo lấy cánh tay hắc, nhẹ giọng nói, “Nam đại ca, đi dạo vườn hoa với Tiêu Nhi đi. Tiêu Nhi sắp buồn chết rồi.” Tâm tình nàng rất tốt, đối với sự ghen ghét đêm trước Long Nhất hôn môi Kiếm Hậu Nam trước mặt nàng đã không còn lưu lại một chút khúc mắc nào.

Thân thể Kiếm Hậu Nam cứng đờ, lẳng lặng rút tay mình ra khỏi lồng ngực mềm mại của thiếu nữ, vẫn chưa trả lời. Minh Nguyệt Hề vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt mở miệng nói.

“Kiếm tiên sinh, có phải muốn Nguyệt Hề chuẩn bị thuyền cho tiên sinh?” Tâm tư của nàng rất nhạy bén, từ sự biến hóa vẻ mặt rất nhỏ của hắc đoán ra

được hẳn thực sự không hề lạnh nhạt như biểu hiện bên ngoài. Hướng hồ chỉ đối với nhất cử nhất động của Kiếm Hậu Nam và Long Nhất sau khi vào cung Tuyết Ngưng, nàng đơn giản đều biết hết, bao gồm cả sự thân mật như người yêu của hai người trong vườn ngày hôm đó.

Đuôi mây Từ Tiêu nhướn lên, nét không vui hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, hiển nhiên không thích việc nhiều chuyện của Minh Nguyệt Hề.

Kiếm Hậu Nam lắc đầu, “Không cần đâu.” Nói xong, hắn cất bước ra ngoài, lại quên không gọi Từ Tiêu một tiếng.

Từ Tiêu ngẩn ra, vội vàng theo sau. Nàng nhớ là nàng muốn đi dạo vườn hoa.

Ánh mắt Minh Nguyệt Hề lóe lên sự hứng thú, ngoài dự tính cũng cất bước theo sau. Nàng đột nhiên rất muốn biết Kiếm Hậu Nam rốt cuộc có phải sẽ vẫn bình tĩnh như vậy không.

Dường như không biết hai vị nữ tử đi theo sau mình, Kiếm Hậu Nam chấp tay chậm rãi bước trên con đường đá cuội nhỏ trong hoa viên, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, khiến người nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì.

Mùi thơm ngào ngạt của Thanh Nha Nhi tràn ngập khắp khu vườn, chưa từng biến mất. Ánh dương ban mai xuyên qua từng kẽ lá trên cây đại thụ, chiếu lên thảm rêu xanh ẩm ướt dưới tàng cây, lưu lại quang ảnh rực rỡ. Tiếng chim hót véo von từ trên cây truyền xuống, cho thấy hôm nay lại là một ngày đẹp trời.

Ba người hoặc đi trước hoặc đi sau, lại không phát ra một âm thanh nào, yên tĩnh đến độ khiến người cảm thấy kỳ quặc.

Từ Tiêu nhìn bóng lưng cao ngất thẳng tắp của Kiếm Hậu Nam, cắn môi dưới, hé miệng muốn nói lại không biết nên nói gì, đành thôi. Phía sau, Minh Nguyệt Hề ngược lại giống như tản bộ, vẻ mặt thỏa mãn cảm nhận sự tươi đẹp của buổi sáng.

Đột nhiên, Kiếm Hậu Nam bất ngờ không báo trước dừng lại. Hai nữ tử cũng tự nhiên dừng lại, lúc này phát hiện dưới tán một gốc cây to thô ráp, Kiếm Hậu Nam yên lặng đứng trước cây, không biết đang nghĩ gì.

Một tia kỳ lạ lóe lên trong mắt Minh Nguyệt Hề, nàng nhớ Lăng Nghi có nói qua, buổi sáng hôm đó chính tại gốc cây này nàng nhìn thấy Kiếm Hậu Nam và Long Nhất đang ôm nhau, mặt kề mặt, giống như đang..... làm nàng sợ hết hồn, chưa kịp nhìn rõ đã chạy mất. Nghĩ đến đây, Minh Nguyệt Hề bật cười, Lăng Nghi mới 15 tuổi, đối với chuyện nam nữ vẫn còn ngây thơ, nhìn thấy việc như vậy, đương nhiên sẽ hoảng hốt lúng túng. Chỉ là nàng thực sự rất khó tưởng tượng ra Kiếm Hậu Nam vẫn luôn tao nhã lịch sự lại có thể làm ra chuyện phóng túng lớn mật như vậy.

Đương nhiên Từ Tiêu cũng nghe qua chuyện này, sắc mặt nàng xem ra hơi khó coi, giậm chân một cái, nàng chuẩn bị bước về phía trước. Đúng lúc này, Kiếm Hậu Nam đột nhiên đưa tay ra vuốt nhẹ lên thân cây thô ráp, làm Từ Tiêu không tự chủ được bỏ đi ý định.

Chỉ trong nháy mắt đó, sống lưng vốn đang thẳng đứng kiên định của Kiếm Hậu Nam dường như không chịu được sức nặng hơi còng xuống, chỉ là biến hóa nhỏ như vậy, lập tức khiến toàn thân hắn bị vẽ cô tịch cùng u buồn bao vây lấy, phảng phất như không thể thoát ra khỏi.

Trong lòng Minh Nguyệt Hề khẽ run lên, vội vàng tránh mắt đi, không đành lòng nhìn.

“Nam đại ca?” Nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng Từ Tiêu đau xót, kìm không được vờn cánh tay ra muốn an ủi hắn. Nhưng giây phút đụng vào tấm lưng hắn đột nhiên giật mình, sau đó thất thanh sợ hãi kêu lên: “Nam đại ca!”

Minh Nguyệt Hề nghe giọng nói có chút khác thường, vội vàng đi đến bên hông Kiếm Hậu Nam. Bỗng nhiên phát hiện hai mắt hắn đã nhắm chặt, trên trán ri ri ra mồ hôi lớn, sắc mặt tái nhợt như người chết, toàn thân đang run rẩy kịch liệt, dường như đang chịu đựng thống khổ vô cùng.

“Kiếm tiên sinh!” Nàng thất kinh, vội vàng đưa tay ra diu hắn.

“Không cần lo lắng, hắn chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi.” Đúng lúc đó, giọng nói ôn hòa như gió nhẹ của Bạch Ân đột ngột vang lên sau lưng ba người.

Minh Nguyệt Hề và Từ Tiêu vui mừng quay đầu lại, nhìn thấy mái tóc bạch kim phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Bạch Ân ở đây, Kiếm Hậu Nam chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Bạch Ân tiên sinh, xin người cứu lấy Nam đại ca.” Trong đôi mắt đẹp của Từ Tiêu mang theo vẻ sùng kính, vội vàng thỉnh cầu nói.

Có thâm ý khác nhìn nàng một cái, Bạch Ân thờ dài, tiến đến bên cạnh Kiếm Hậu Nam. Nhìn thấy vẻ cố chấp cố nén thống khổ không rên la một tiếng của hắn, không khỏi lắc đầu, lại thờ dài, quay sang nói với Minh Nguyệt Hề: “Minh cô nương, phiền cô chuẩn bị giúp ta một con thuyền, ta muốn đưa Kiếm huy hiệu rời khỏi đây.”

Minh Nguyệt Hề hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu. Nàng biết Bạch Ân làm như vậy nhất định có dụng ý của hắn, mà nàng chọn cách tin tưởng hắn.

Một giây sau, Bạch Ân đã ôm lấy Kiếm Hậu Nam mặc dù vẫn kiên trì đứng nhưng ý thức đã mơ hồ đi ra ngoài. Cảnh tượng đột ngột như vậy làm Từ Tiêu và Minh Nguyệt Hề đều giật nảy mình, nhưng thần thái hắn tự nhiên, mặc dù ôm lấy một nam nhân, lại vẫn tao nhã thong dong, không chút chật vật.

Đi vài bước, hắn đột nhiên quay đầu cười với Từ Tiêu, “Ngươi muốn đi cùng không?” Sự chiếu cố bất ngờ này làm Từ Tiêu khẽ giật mình, vội vàng gật đầu như mổ thóc, không để ý đến sự yếu ớt của mình, hấp tấp theo sau.

Minh Nguyệt Hề nhìn thấy tất cả, đôi mắt đen láy trong veo hiện lên suy nghĩ sâu xa nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 10

Thời gian thấm thoát trôi, chớp mắt đã hai năm, lại đến mùa hoa mạn nở rực rỡ.

Liễu rũ thành hàng trên thành Trường An, lại khó thấy sắc màu hoa mạn, chỉ có một đại trạch bên bờ hồ Bích Xuân ở Thành Tây trong ngoài đều được bao trùm bởi màu cây mạn, như đám mây bao phủ cả tòa trạch.

Tiếng bánh xe gỗ lộc cộc từ xa đến gần, một chiếc xe ngựa do hai tên nô bộc cường tráng điều khiển xuất hiện trên con đường lát đá, cuối cùng dừng ở trước cửa lớn của tòa đại trạch.

Màn gấm trước cửa xe được vén lên, đầu tiên một nha hoàn trẻ tuổi xinh đẹp chui ra, tiếp đó nha hoàn quay người lại, diu thiếu phụ tuyệt sắc một thân váy áo trắng, phong thái liễu yếu đào tơ, “Phu nhân, cẩn thận.”

Lúc thiếu phụ xuống xe, đã có một tên nô bộc chạy đi kêu cửa, một nam nhân áo xanh ra đón, “Phu nhân đã về rồi?”

Thiếu phụ nhẹ giọng hỏi: “Thiếu gia đâu?” Giọng nói nhẹ nhàng tinh tế, cực kỳ dễ nghe.

“Hồi phu nhân, thiếu gia trong thư phòng. Vệ công tử và Sở cô nương tới rồi.” Vừa dẫn thiếu phụ vào bên trong, nam nhân vừa cung kính trả lời.

“Ừm, được rồi, người lui đi.” Thiếu phụ nhẹ giọng nói, sau đó dường như nhớ tới chuyện gì, vội nói: “...Đúng rồi, Sở cô nương thích nhất là mấy hộp Lang Linh Cự ở phố Bắc, người cho người đi mua nhiều một chút về đây.”

“Thiếu gia đã phân phó qua, đã phái người đi rồi.” Nam nhân trả lời.

Nghe vậy, thiếu phụ cũng không ngạc nhiên, phát phát tay để nam nhân rời đi. Bản thân cùng nha hoàn chậm rãi đi về phía thư phòng, từng bước từng bước, không khỏi nhẹ thở dài, đôi chân mày khẽ cong nhẹ u sầu.

Nha hoàn kia dường như cũng biết được tâm sự của nàng, không dám nhiều lời.

Không lâu sau, hai người đã đến Hoán Thư các nằm ở giữa trạch viện, cửa lớn mở rộng, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện. Vẻ tươi cười hiện lên trên khóe miệng, thiếu phụ khẽ nhấc làn váy, bước lên thềm đá.

Ba người đang nói chuyện đều như có linh tính, hướng mắt về phía cửa.

Hai nam một nữ, một nam tử trong đó là phu quân của nàng, người còn lại thân mặc trường bào màu xanh ngọc, thắt lưng đeo ngọc bội, dáng người cao lớn thẳng thắn lộ vẻ tuấn lãng, chính là hảo bằng hữu của phu quân nàng – Vệ Minh Ngẫu. Nữ tử kia chẳng qua mới mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tương xứng với nàng, mà khiến người ta chú ý nhất chính là đôi mắt to tròn sáng rực trên khuôn mặt tròn trịa, trong ánh mắt lấp lánh lóe lên vẻ thông minh hiếm thấy của nữ tử, cực kỳ động lòng người.

Nhìn thấy nàng, trên mặt ba người đều nở nụ cười, lúc thiếu nữ kia cười, trên gương mặt tròn trịa lập tức hiện lên hai lúm đồng tiền lớn, vô cùng đáng yêu.

“Từ Tiêu, tỷ rốt cuộc đã trở về rồi.” Thiếu nữ từ trên ghế nhảy ra, nhào về phía nàng với cái ôm vô cùng nhiệt tình.

Thiếu phụ chính là Từ Tiêu của cung Tuyết Ngưng, mà phu quân của nàng chính là Kiếm Hậu Nam, thiếu nữ hoạt bát đáng yêu kia chính là Sở Kính Lăng. Vì có quan hệ với Kiếm Hậu Nam, Vệ Minh Ngẫu và Sở Kính Lăng cũng đều coi nàng là bằng hữu.

Vẫn còn chưa quen với sự nhiệt tình vô tư của Sở Kính Lăng, trên mặt Từ Tiêu hiện lên vẻ lúng túng khó mà nhận ra.

Vẫn là Vệ Minh Ngẫu có vẻ tinh tế hơn, chỉ cười cười với nàng, sau đó nói: “Chúng ta đang nói hoa yến tối nay không biết muội có thể đến kịp không?”

“Hoa yến?” Sau khi được Sở Kính Lăng buông ra, Từ Tiêu mới nghi hoặc nhìn Kiếm Hậu Nam.

Kiếm Hậu Nam khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: “Đó là hội yến do Tang Tình Uyển đặc biệt tổ chức, du ngoạn ban đêm trên Hồ Nam.” Chỉ giải thích đơn giản một câu, xem ra cũng không hứng thú lắm.

Nhưng Vệ Minh Ngẫu và Sở Kính Lăng lại háng hái tràn trề, Vệ Minh Ngẫu bổ sung nói: “Không đơn giản là du ngoạn hồ, phải biết là người nào có được thiệp mời của Tang Tình Uyển mới có tư cách tham gia. Nghe nói quân cờ đỏ của chủ nhân Tang Tình Uyển – Thanh Ca cô nương nhân cơ hội này tuyển chọn nam tử cho đêm đầu tiên của nàng. Không biết là vị công tử may mắn nào được chọn.” Nói tới đây, trên mặt hân lộ vẻ hứng thú.

Tang Tinh Uyển vốn là tiểu kỹ viện trong thành Trường An, thời gian kinh doanh mặc dù đã hơn hai mươi năm, nhưng từ đầu đến cuối chỉ có thể được xem là một kỹ viện thấp kém dung tục, so với kỹ viện Hồng Lâu lớn nhất kinh thành không biết kém xa bao nhiêu bậc. Chẳng là một năm trước đột nhiên xuất hiện một gánh hát ca múa từ nơi khác đến, thu mua Tang Tinh Uyển, không biết là bởi vì tiền bạc hùng hậu, hay là vị chủ nhân phía sau hậu đài vững vàng, hay lại là cô nương bên trong uyển vô cùng xuất sắc, tóm lại, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa năm, sau khi được chinh đốn Tang Tinh Uyển đã nhanh chóng vượt qua Hồng Lâu trở thành kỹ viện có địa vị và quy mô lớn nhất kinh thành. Mà Tang Tinh Uyển của hôm nay đã không còn là nơi ai muốn vào thì vào, rất nhiều vị quan to quý nhân, vương tôn công tử, nhân vật nổi tiếng trong giang hồ đều tự hào về việc có thể vào được Tang Tinh Uyển. Vào được Tang Tinh Uyển, cùng với sự đài ngộ trong uyển, ở kinh thành nghiêm nhiên đã trở thành biểu tượng về địa vị, tài lực và quyền thế của một người nam nhân.

Mà Thanh Ca cô nương còn là nữ vương của Hoa quốc này, bất luận là nhan sắc hay tài nghệ, khó ai có thể vượt qua. Chỉ là nàng nhất mực chỉ bán nghệ không bán thân, không biết vì sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý, chỉ là quyết định này sợ lại gây ra cuộc đại chiến của đám nam nhân.

Vệ Minh Ngẫu thân là nam nhân, đối với mỹ nữ đương nhiên cảm thấy rất hứng thú, mặc dù không có bất kỳ tư tưởng không an phận gì với Thanh Ca cô nương kia, cũng sẽ vô cùng hiếu kỳ.

“Bên ngoài không phải truyền tai nhau Thanh Ca cô nương là người tình của Bạch Ân sao? Phía sau Tang Tinh Uyển là Long Nguyên cũng không chừng.” Trời sinh Sở Kính Lăng tính hiếu kỳ, trước khi tới kinh thành đã tìm hiểu hết mấy lời đồn bóng gió, nhất là cực kỳ hứng thú với Bạch Ân, người từng cứu mạng Kiếm Hậu Nam.

Nói đến Bạch Ân, trên mặt Kiếm Hậu Nam và Từ Tiêu đều lộ ra thần sắc phức tạp, hiển nhiên cùng lúc nghĩ tới một số chuyện năm xưa.

“Đó chỉ là mấy lời ngồi lê đôi mách mà thôi.” Từ Tiêu vội nói, “Nhưng cũng chưa tận mắt nhìn thấy Thanh Ca cô nương và Bạch Ân cùng nhau lui tới.” Nàng đối với Bạch Ân có sự sùng kính mù quáng, nhìn không được nói đỡ cho hắn.

“Không có lửa làm sao có khói, cũng không thể không có nguyên nhân gì.” Vệ Minh Ngẫu lại nói, vừa nói vừa nhìn về phía Kiếm Hậu Nam, “Nam thiếu, huynh đã gặp Bạch Ân, có nhận xét gì về hắn không?” Hắn chỉ biết y thuật của Bạch Ân cao minh, nhưng vẫn không rõ tính tình thế nào.

Kiếm Hậu Nam dường như không có hứng thú với câu chuyện bọn họ đang nói, vẫn một mực trầm mặc, bị hỏi tới, trầm ngâm hồi lâu mới ôn hòa trả lời: “Thâm sâu khó lường.” Hắn vốn kiệm lời, hai năm nay lại càng nặng hơn, ngay cả trả lời vấn đề cũng ngắn gọn tới mức làm người ta muốn nổi điên.

Hình như cũng quen rồi, Vệ Minh Ngẫu gật đầu một cái, cũng không nghi ngờ, quay đầu nói chuyện cùng Sở Kính Lăng, nói vài chuyện nên chú ý vào tối nay.

Từ Tiêu nhìn Kiếm Hậu Nam, dịu dàng hỏi: “Nam đại ca, huynh muốn đi không?” Kiếm Hậu Nam không thích náo nhiệt, với những trường hợp thế này hắn tránh được sẽ tránh, theo lý thì nàng nên ở nhà cùng hắn, chỉ là nàng thực sự rất muốn đi.

Nhìn ra được sự mong ngóng thiết tha trong mắt nàng, Kiếm Hậu Nam không đành lòng để nàng thất vọng, thế là bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Trước khi trời tối đổ xuống một cơn mưa nhỏ, mưa bụi li ti rất nhanh đã làm ướt con đường lát đá cho xe và người qua lại, về thanh hàn ngày xuân cứ như vậy lặng lẽ làm lạnh cơ thể mọi người.

Trên Hồ Nam rộng lớn có hơn mười chiếc thuyền hoa lớn nhỏ không giống nhau, trong đó chiếc lớn nhất trên boong có ba tầng cao, so với những chiếc thuyền hoa khác lớn gần gấp đôi, giống như hạc đứng giữa bầy gà. Phía trên ngọn đèn rực rỡ, y hương tán ảnh, lại không giống những thuyền hoa khác truyền ra tiếng sáo trúc, tiếng náo nhiệt chơi đoán số phạt rượu. Đây chính là thuyền hoa chính Tang Tinh Uyển an bài hoa yến, chỉ tiếp đãi khách quý đã qua tĩ mi sàng lọc. Kiếm Hậu Nam một đoàn bốn người liền lưu lại đây.

Tang Tinh Uyển này so với những kỹ viện khác không giống, cũng không cấm khách nữ đi vào, vì thế Từ Tiêu và Sở Kính Lăng vì có thể tham gia yến hội lần này đã cố ý cải nam trang, xem như là việc làm thừa. Huống hồ việc cải nam trang của hai người các nàng thực sự không có chút tác dụng nào, ngược lại càng làm nổi bật vẻ kiều mỹ nữ tử hơn.

Khách nhân trên thuyền hoa cũng không nhiều, cộng thêm nữ quyến, chưa quá hai mươi ba mươi người, nhưng đều là những nhân vật kêu mưa gọi gió trong giang hồ hay triều đình, trong số đó ít nhiều cũng đã quen biết nhau, cho nên cũng được xem là một loại duy trì tình cảm khác, trải ra con đường dễ dàng cho sau này lúc cần giúp đỡ.

Kiếm Hậu Nam ngồi bên cửa sổ, vừa uống rượu vừa ngắm nhìn mưa bụi trên hồ Nam trong đêm tối, có chút không hứng thú với màn biểu diễn ca múa bên trong sảnh. Vệ Minh Ngẫu tỏ ra là người có năng lực giao tiếp hơn người, chạy qua chạy lại giữa buổi tiệc, trò chuyện với mọi người rất vui. Hai nàng lần đầu được mở rộng tầm mắt phương diện này, đối với việc gì cũng vô cùng tò mò, cũng không có tâm tình quấy rầy Kiếm Hậu Nam.

Đột nhiên, Vệ Minh Ngẫu quay về ngồi bên cạnh Kiếm Hậu Nam, những tiếng hàn huyên nói chuyện khác cũng theo đó yên tĩnh lại.

“Thanh Ca cô nương sắp ra rồi.” Vệ Minh Ngẫu thấp giọng nói, giống như những người khác, ánh mắt lộ ra vẻ mong chờ.

Kiếm Hậu Nam làm như không nghe thấy, ánh mắt vẫn dừng trên mặt hồ mông lung, không biết đang nghĩ tới điều gì, giữa hai chân mày hiện lên vẻ lạnh lùng.

“Ngày xuân du ngoạn...” Một giọng ngâm khẽ, thanh trong như đêm lạnh, trong nháy mắt làm yên lòng người.

Trong lúc mọi người nín thở chờ đợi, một nữ tử váy dài xanh ngọc thướt tha từ một bên phòng khách chậm rãi đi vào, theo sau là bốn nữ tỳ xinh đẹp,

người gây đàn người cầm tiêu, không thì giữ y phục. Mắt thấy nữ tử này, hô hấp của tất cả mọi người không khỏi ngưng lại. Kỳ thật nếu nói về dung mạo, Tử Tiêu và Sở Kính Lăng đều không kém năng, chỉ là tư thái mỹ miều cùng phong thái mê người tản ra từ trong xương cốt, hai nàng không có cách nào bị được.

“...Hoa hạnh bay đầy trời. Ai còn trẻ trung, còn phong lưu? Thiếp muốn gả cho chàng, cả đời bên nhau. Dù bị vứt bỏ vô tình, cũng không oán trách.”

Câu đầu tiên khẽ ngâm xong, đột nhiên chuyển thành tiếng hát. Không có tiếng sáo trúc đệm, lại càng lộ ra tiếng hát và thần thái nữ tử tuyệt mỹ vô song.

Thiếp muốn gả cho chàng, cả đời bên nhau.

Cả người Kiếm Hậu Nam chấn động, ánh mắt lần đầu tiên hướng về mỹ nữ trên sân khấu. Chỉ thấy nàng không quá hai mươi tuổi, nếu chỉ thoáng nhìn ngũ quan thực sự thanh lệ trang nhã, nhưng dung mạo khỏe mỗi kia lại hàm ẩn vẻ đẹp khiến người có cảm giác phong trần quyền rũ.

Chỉ liếc mắt một cái, Kiếm Hậu Nam lại thu hồi lại ánh nhìn, hướng về phía mưa phùn bay bay phản chiếu trên mặt nước trông trải dưới ánh đèn.

Ta muốn trở thành nữ nhân của chàng.

Trừ chàng ra, ta sẽ không cần nam nhân khác.

Trong trí nhớ, có một nữ tử từng nói với hắn như vậy. Hắn cự tuyệt, nhưng lại không cự tuyệt hoàn toàn, cuối cùng để bản thân rơi vào lưới tình của nàng, lại không dám hứa hẹn bất kỳ điều gì.

Không hứa hẹn, không thể lưu lại nàng, cũng không thể trói buộc bản thân, chỉ có tận lực cho nàng những thứ mình có thể cho, lấy đó đáp lại sự yêu thương sùng chiều như trời cao ban cho kia.

Chỉ là tất cả đều đã thành quá khứ, giống như nằm một giấc mộng dài, tỉnh lại, đã là người bình thường. Cái gì mà tình yêu quán quýt si mê, đều đã biến mất, chỉ còn lại cuộc sống trước mắt khiến lòng người không ngừng gợn sóng. Cũng không còn phải lo lắng có thể nhìn thấy ánh dương ngày mai không, cũng không còn cần vì một nữ nhân chải đầu búi tóc thế nào mà phiền não lưu tâm, không phải tốt sao?

Rũ mắt xuống, hắn nhìn vào chất lỏng màu hổ phách trong chén, mắt điếc tai ngơ với màn ca múa tuyệt thế trên sân khấu đang làm tất cả mọi người thần hồn điên đảo.

Không biết qua bao lâu, xung quanh lại náo nhiệt hẳn lên. Xem ra ca múa đã xong, phía dưới muốn chọn người rồi.

“Nam thiếu, ta thấy Thanh Ca cô nương kia dường như rất có hứng thú với huynh đấy.” Giọng nói của Vệ Minh Ngẫu vang lên bên tai, giọng nói nhỏ như vậy nguyên nhân là không muốn người khác đổ kỵ.

Kiếm Hậu Nam chỉ xem như hắn đang nói đùa, cười trừ coi như trả lời. Hắn bình thường mặc dù ít nói, nhưng cũng sẽ không lạnh nhạt như vậy, nhưng bởi bài hát đó làm hắn nhớ tới việc gì đó lẽ ra nên quên đi, tâm tình có hơi không tốt, vì thế mới lười biếng tranh luận với Vệ Minh Ngẫu đang có tình trên ghẹo hắn.

“Xuyt – Nam đại ca, thật đó, huynh xem các nàng ấy đã qua đây rồi.” Tử Tiêu kinh ngạc nói.

Sở Kính Lăng còn không sợ thiên hạ đại loạn hay sao mà còn cười lớn vỗ tay phụ họa theo. Kiếm Hậu Nam cau mày, nhìn theo ánh mắt của bọn họ, cô nương xướng thanh lúc trước quả nhiên đang thướt tha đi về phía bàn này của bọn họ. Bên cạnh là một thiếu phụ bộ dạng vô cùng trưởng thành, trang điểm vô cùng đậm, nhìn thấy nàng cả đường đi cười chào hỏi những người quen thuộc cùng với khả năng ứng đối khéo léo, liền biết là tú bà Tang nương của Tang Tinh Uyên. Tang Tinh Uyên có được địa vị lúc này, ngoài cô nương Thanh Ca xuất sắc ra, cũng không thể thiếu công sức của Tang nương này.

Nhìn thấy hai nữ nhân thông qua tầng tầng “chướng ngại” bước tới chỗ này, Kiếm Hậu Nam đầu tiên là bộ dạng chuyện không liên quan đến mình, mà sau đó dường như phát hiện ra chuyện gì, đột nhiên nheo mắt lại.

Hai nàng cuối cùng cũng đi tới được chỗ Kiếm Hậu Nam, theo sau đó là đám nam nhân phần vì muốn xem trò náo nhiệt phần là muốn có được mỹ nhân. Lập tức có rất nhiều người cùng tới, bốn người cũng không thể tiếp tục ngồi, đành bắt đắc dĩ đứng lên, trên mặt vẫn giữ nụ cười lễ độ.

“Ma ma, giới thiệu cho nữ nhi bốn vị khách quý này đi.” Thanh Ca nói chuyện với Tang nương, ánh mắt lại dừng trên mặt Kiếm Hậu Nam. Người thông minh vừa nhìn đã biết nàng đối với Kiếm Hậu Nam có sự đối đãi đặc biệt, mặc dù không nhất định là có ý gì, nhưng ít nhất cũng đã gây chú ý cho nàng.

Ho nhẹ một tiếng, Tang nương kia dịu dàng bước lên, cúi chào bốn người, lộ ra nụ cười quyền rũ khiến tâm tình người ta nhộn nhạo không thôi.

“Nữ nhi ngoan à, vị công tử gia oai hùng tuấn lãng này là môn chủ của Thanh Dịch môn, thiên hạ gọi là Nham Hưu Vệ Minh Ngẫu công tử, là nhân vật vang danh trong chốn giang hồ, còn không mau đến bái kiến.” Tang nương yếu điệu giới thiệu Vệ Minh Ngẫu trước. Đợi Thanh Ca bái lễ với Vệ Minh Ngẫu xong, đang muốn giới thiệu từng vị khách nữ bên cạnh hắn, lại bị Thanh Ca đột ngột cắt lời.

“Ma ma, không biết vị công tử này là?” Không biết vì nguyên nhân gì, Thanh Ca thực sự vô cùng hứng thú với Kiếm Hậu Nam, hơn nữa lại không chút che giấu tâm ý của mình. Hành động này lập tức đem đến cho Kiếm Hậu Nam không ít ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ.

“À...” Hiển nhiên là không ngờ tới Thanh Ca lại hấp tấp như vậy, Tang nương ngăn ra, nhưng nàng đã quen với sóng gió, rất nhanh liền khôi phục lại thái độ bình thường, cười nói: “Vị này là...”

“Ta muốn nàng.” Bất ngờ, Kiếm Hậu Nam cất lời nàng, nói ra một câu khiến tất cả mọi người há hốc miệng kinh ngạc. Nhìn kỹ hẳn xong mới phát hiện ánh mắt hắn dừng trên người Tang nương, mà không phải Thanh Ca nhân vật chính của đêm nay.

Nếu nói Kiếm Hậu Nam muốn hóa giải tình cảnh lúng túng của mình, đồng thời làm đối phương biết khó mà lui, đương nhiên là đã đạt được mục đích. Ít nhất, Tang nương đã ngừng lời nói phía sau, mà Thanh Ca rõ ràng sắc mặt tái nhợt. Về phần những vị khách khác, đều giật mình ngạc nhiên, không hiểu trước mắt rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Không phải là chọn rể cho nữ nhi sao, tại sao lại có người hứng thú với tú bà chứ?

Từ Tiêu và Sở Kính Lăng bị hành động của Kiếm Hậu Nam làm cho giật cả mình, không khỏi trợn to đôi mắt đẹp, mà Vệ Minh Ngẫu sau khi giật mình xong, là người khôi phục lại thần sắc nhanh nhất, chỉ cảm thấy chuyện trước mắt vô cùng buồn cười, nhin không được nhếch miệng cười.

Ngoài Vệ Minh Ngẫu ra, còn có Tang nương cũng hồi thần rất nhanh, chỉ thấy nàng cười lúng túng, lại càng phong tình vạn chủng, “Kiếm công tử thật thích nói đùa...” Lời nói giải vây trong nháy mắt đã bị dừng đột ngột.

Kiếm Hậu Nam đột nhiên vươn tay ra, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tang nương, kéo nàng vào lồng ngực mình, sau đó dưới sự chứng kiến của mọi người, hung hăng hôn lên đôi môi thoa son đỏ mọng của nàng.

Lần này, hiển nhiên tất cả mọi người đều chấn động đứng yên tại chỗ, bao gồm cả Vệ Minh Ngẫu, cả hiện trường rơi vào sự yên tĩnh đến quỷ dị. Hôn cô nương trước mặt người khác ở nơi thế này vốn là chuyện thường tình, nhưng nếu là Kiếm Hậu Nam với ấn tượng lúc nào cũng ôn văn nhã lương thiện lại làm như vậy trước mặt thế tử của mình, không thêm giai nhân tuyệt sắc dâng đến trước miệng, mà lại đi hôn một lão nương không còn trẻ trung, việc này thực sự khiến người ta không cách nào hiểu nổi.

Một tiếng ưm nhẹ, Tang nương dường như cũng có chút động tình, nâng bàn tay trắng nõn đặt lên ngực Kiếm Hậu Nam, làm bộ muốn đẩy ra, nhưng thủy chung vẫn không thay đổi được hành động. Nhìn ra được, nụ hôn này cũng không phải cho có lệ.

Thời điểm mọi người còn trợn mắt há miệng, Kiếm Hậu Nam mới rời khỏi đôi môi mọng xinh đẹp của Tang nương, lướt mắt nhìn qua đám người đang xem náo nhiệt, cuối cùng ánh mắt một lần nữa quay về gương mặt nữ nhân đang dựa vào lồng ngực mình, không chút để ý môi mình đã dính son, giọng nói khàn khàn lại một lần nữa kiên định vang lên: “Ta chỉ muốn nàng.” Nói xong, ôm lấy nữ nhân kiều diễm, đi xuyên qua đám người đang tự động dạt ra, hoàn toàn không nghĩ tới phải chào hỏi thế tử của mình và bằng hữu một câu.

“Ma ma!” Thanh Ca sợ hãi kêu lên, không hiểu vì sao Tang nương lại để cho tên tiểu tử này làm loạn, nếu như nàng theo người khác đi rồi, ai thu dọn tàn cuộc đây.

Tiếng kêu này khiến Tang nương khôi phục lại một chút lý trí, chỉ thấy nàng đột nhiên giãy dụa, muốn thoát khỏi lồng ngực Kiếm Hậu Nam đồng thời cố gắng khuyên nhủ nam nhân đột nhiên nổi loạn này, “Kiếm công tử, ừm. nếu chàng thực sự có tình ý với thiếp, có thể đợi yên hội kết thúc không, đến lúc đó thiếp nhất định...”

“Đừng mơ tưởng!” Giọng Kiếm Hậu Nam trầm thấp mà lạnh lùng cắt ngang lời nàng, trong giọng nói còn mang theo vẻ đau khổ oán giận khiến người bên cạnh không cách nào hiểu được, cùng với đó là sự vui sướng đáng ngờ. Cánh tay hắn như vòng thép chặt chế ngự lấy vòng eo và đôi chân của nữ nhân trong lòng, khiến nàng không có cách nào chạy thoát, bước chân không hề dừng lại, đảo mắt đã bước ra khỏi phòng khách, bỏ lại sự yên tĩnh trong phòng đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở.

Sau đó, Thanh Ca giận cá chém thớt liếc Vệ Minh Ngẫu đang cười xem cuộc vui một cái, rồi khẽ thấp giọng nói với nha hoàn thiếp thân. “Đi mời nhị thiếu gia thích xem náo nhiệt đến đây.” Thấy nha hoàn vội vàng rời đi, nàng mới xinh đẹp cười một cái, trong nháy mắt hút hết hồn phách của tất cả nam nhân trở lại.

Lúc này một nha hoàn khác nâng lục tiêu lên, Thanh Ca ưu nhã nhận lấy, trong lúc nhất thời khóe mắt đuôi mày lộ vẻ mê mị vô cùng, trong nháy mắt đã trở thành thiếu nữ xuất thân thanh lệ như tiên nữ. Tiếng tiêu vang lên đã hoàn toàn làm biến mất không khí lúng túng do Kiếm Hậu Nam gây nên. Bất luận mọi người xem chuyện vừa xảy ra lúc này như thế nào, ít nhất bọn họ vẫn còn nhớ mục đích bản thân tới đây không chỉ để coi kịch vui.

Nhìn thấy sự chú ý của tất cả mọi người đều quay trở về trên người Thanh Ca, Vệ Minh Ngẫu và Sở Kính Lăng lúc này mới nhìn về phía Từ Tiêu mặt mày tái nhợt. Hành động vượt quá lẽ thường của Kiếm Hậu Nam khiến bọn họ không chỉ đơn giản là giật mình kinh ngạc mà còn lo lắng sâu sắc, chỉ là đối với Từ Tiêu bị đã kích lớn như vậy, muốn hỏi lại không dám hỏi, chỉ có thể lúng túng trầm mặc.

Hồi lâu, Từ Tiêu dường như cảm nhận được lo nghĩ của bọn họ, không khỏi nộ nộ cười gượng so với khóc còn khó coi hơn, giọng nói như tiếng muỗi vo ve: “Hình như... là người quen cũ.” Trừ người kia ra, còn có ai có thể khiến hắn mất đi không chế. Nàng vốn không nhận ra, nhưng hành động của hắn khiến nàng không khỏi chăm chú nhìn kỹ, dung mạo dưới lớp trang điểm đậm kia quả thật có vài phần giống người kia, nếu không phải người có lòng thì rất khó nhận ra được.

Vậy thì, nếu thật sự là người kia, có phải biểu đạt nàng cũng đã hoàn toàn hết hi vọng? Trên thực tế, cứ cho là người kia cả đời này không xuất hiện, nàng cũng sẽ không có hi vọng. Cho tới bây giờ hắn chưa hề cho nàng bất kỳ ảo tưởng nào, chẳng qua là nàng không cam lòng, không muốn hiểu rõ trái tim hắn. Bây giờ rốt cuộc cũng không thể lại dối mình dối người nữa.

Người quen cũ? Chú ý tới vẻ mặt u oán mất mát của nàng, lại thêm sự buồn bực không vui hai năm qua của Kiếm Hậu Nam, trước và sau nói lại, Vệ Minh Ngẫu cùng Sở Kính Lăng nhìn nhau, đột nhiên hiểu ra gì đó.

--- ---

Khuê phòng lầu ba, dưới ánh nến, màn lụa trên giường rũ xuống đất.

Tang nương nhìn nam nhân đang kiệt sức nằm trên người mình, chân mày đen chau lại, thực sự nghĩ không ra một người vốn dĩ nho nhã lịch sự sao có thể làm ra chuyện điên cuồng như thế, ngay cả một lời cũng không nói liền bá đạo chiếm lấy nàng. Việc đó.... mặc dù nàng cũng chỉ là tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Thấy hấn vẫn còn đang thờ dốc, trên trán lấm tấm mồ hôi lỏng lách, nàng nhịn không được tìm trong đồng y phục chiếc khăn gấm của mình, dịu dàng yêu thương lau đi mồ hôi cùng vết son trên môi hấn.

Kiểm Hậu Nam lại chấn động, giờ tay bắt được bàn tay ngọc ngà mềm mại của nàng, ánh mắt cùng nàng giằng co. Sau đó, lại một lần nữa phủ phục lên môi nàng, làm dậy lên cơn phong tình mãnh liệt khác.

Trời hừng sáng, tiếng người dần tan đi, bất tri bất giác hai người đã dây dưa cả một đêm. Sau khi mọi thứ đã bình thường, bàn tay hấn vẫn ôm chặt nàng như cũ, không có ý buông ra.

Tiếng gõ cửa vang lên, có nha hoàn bưng nước nóng vào, sau đó truyền đến giọng nói nhẹ nhàng: “Ma ma, Nhị thiếu và Thanh Ca tiểu thư đang ở phòng khách đợi người, nói có chuyện muốn thương lượng.”

Tang nương yêu kiều lười biếng không chút sức lực hé mí mắt nặng nề, nhìn nam nhân vẫn đang bình thản ngắm nàng, vừa nãy khe khẽ trả lời, biểu thị đã hiểu rồi. Lần này nàng chắc phiền toái rồi.

Kiểm Hậu Nam lộ ra nụ cười vô tội mà dịu dàng với nàng, khiến nàng muốn giận cũng không giận được.

Đội nha hoàn ra ngoài rồi, lúc này Kiểm Hậu Nam mới rời khỏi thân thể nàng, xuống giường mặc y phục chỉnh tề. Sau đó đi đến lấy chiếc khăn ẩm đã được vắt nước quay về, dịu dàng lau đi lớp trang điểm còn sót lại trên mặt nàng.

Nhìn gương mặt trắng trẻo quen thuộc khắc sâu trong trí nhớ dần dần hiện ra dưới bàn tay mình, đôi mắt Kiểm Hậu Nam một lần nữa hiện lên sự kích động.

“Ta cho là sẽ không còn được gặp lại nàng.” Giọng khàn khàn, hấn nói ra câu nói đầu tiên sau một đêm dài đằng đẳng, trong giọng nói mang theo sự dè dặt và đau khổ khiến người không thể nào xem nhẹ.

Tránh mắt đi, Tang nương không dám nhìn về mặt hấn, “Chàng còn không trở về? Sợ là người nhà sẽ lo lắng.” Nàng sao không biết được hấn còn có thể từ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, nàng và hấn... vốn không nên như vậy.

“Nàng hi vọng ta đi?” Nghe thấy lời của nàng, Kiểm Hậu Nam cứng đờ, gương mặt lộ vẻ bi thương, “Nàng lại muốn âm thầm đưa ta cho nữ nhân khác?” Hấn hiển nhiên không quên đây không phải là lần đầu tiên nàng làm như vậy.

Tang nương biết bản thân nên nói gì, nhưng lại chỉ có thể cắn chặt môi dưới, không cách nào lên tiếng.

Thấy nàng coi như vẫn còn lương tâm, Kiểm Hậu Nam chuyển giận thành cười, bàn tay xoa nhẹ lên gương mặt xinh đẹp kiều diễm của nàng, lúc này mới chậm rãi nói ra chuyện mà người ngoài không thể biết được. “Từ Tiêu không phải thế tử của ta. Ngoài nàng ra, ta chưa hề nghĩ tới sẽ cưới bất kỳ người nào làm thế tử.”

Nhìn thấy nàng kinh ngạc mở to mắt, hấn lại tiếp tục giải thích: “Làm phu thê với Từ Tiêu, hoàn toàn là vì che dấu tai mắt người ngoài. Để thu được tin tức của nàng, ta đồng ý với Ngẫu thiếu quản lý sự nghị của Thanh Dịch Môn ở kinh thành giúp hấn, nơi này người từ bác chí nam nhiều nhất, tin tức đương nhiên cũng linh thông nhất. Để bớt phiền phức, mới giả làm phu thê với Từ Tiêu.”

Giảm bớt phiền phức gì, hấn ngại không nói ra. Trên thực tế, bởi vì y thuật hấn cao minh, người lại ôn hòa thân thiết, rất dễ được lòng các cô nương, thời gian lúc vừa đến đây, người làm mai mối gần như muốn đập cửa mà vào, khiến hấn phiền không chịu được. Sau đó, Từ Tiêu vốn vẫn ở bên cạnh hấn đưa ra phương pháp này, hấn liền đồng ý. Đương nhiên, điều chủ yếu nhất là hấn không hề biết Từ Tiêu vẫn chưa hoàn toàn hết hi vọng với hấn, hấn chỉ biết nàng đối với Âm Cực Hoàng không cách nào quên được.

Nghe thấy lời giải thích như cáo thị của hấn, Tang nương giờ tay lên nắm lấy bàn tay to lớn của hấn, không dám tin vào tai mình, “Tại sao?” Nàng không thể hiểu, người hấn yêu không phải là Từ Tiêu sao?

Lời đã nói đến mức này, nàng lại vẫn còn ngây ngốc hỏi một câu như vậy, Kiểm Hậu Nam cảm thấy có chút bất lực. Bất đắc dĩ lắc đầu, hấn kéo nàng từ trên giường dậy ôm vào lòng mình.

“Tại sao cái gì?” Không thích giải thích nhiều với nàng, hấn bắt đầu vừa yêu chiều dùng môi hôn nhẹ lên làn da mềm mại tinh tế của nàng, vừa đùa giỡn ôm lấy nàng.

Khe thờ, tựa hồ không chịu nổi sự trêu đùa yêu thương của hấn, Tang nương ôm lấy cổ hấn, cả người run rẩy, hoàn toàn quên mất mình muốn hỏi gì.

“Không muốn nữa đâu... Ta còn phải đi một chuyện...” Nắm chặt lấy chút lý trí còn sót lại, nàng gần như rên rỉ cầu xin.

Kiểm Hậu Nam biết nên giải quyết việc trước mắt trước, cho nên cũng không gượng ép, cầm lấy xiêm y bên gối giúp nàng mặc vào.

Tang nương dựa vào cánh tay rắn chắc của hắn, cố gắng ngồi dậy, nhưng bởi vì thân thể đau nhức khiến nàng không khỏi cau mày, đỏ hết mặt, “Ta muốn lau người...” Giọng nàng lâu bầu như muỗi vo ve, vốn nên tắm nước nóng sạch sẽ, chỉ là hai tên muốn đòi mạng kia vẫn còn chờ ở phía dưới, nàng cũng không dám bảo đảm mình ở đây lâu chút, bọn họ sẽ không xông vào.

Kiểm Hậu Nam nhướng mày, vẻ mặt vui vẻ nói: “Được, ta giúp nàng.” Nói xong liền đứng dậy đi giặt khăn.

Hắn vừa rời đi, đầu óc Tang nương lập tức khôi phục sự tỉnh táo, nhớ tới vấn đề bản thân muốn hỏi, cầm lấy xiêm y che người lại, sau đó mới hỏi: “Sao chàng lại không cưới Từ Tiêu cô nương?” Hay bởi vì ấy náy với mình? Nếu là như vậy, hoàn toàn không cần thiết.

Không ngờ câu hỏi vừa thốt ra, lập tức đã nhận lấy ánh mắt oán giận của hắn, “Nàng cho rằng ta là loại nam nhân hai lòng, chỉ cần là nữ nhân sẽ muốn sao?” Dừng lại, dường như cảm thấy có chút ngọt ngào, hắn lại nói thêm, “Nàng biết hay không, ngoài nàng ra, ta chưa từng đụng qua nữ nhân khác.”

Nghe thấy lời nói ủy khuất oán giận của hắn, trên mặt Tang nương không khỏi lộ ra nụ cười ngây ngô, cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy, cả người như muốn bay lên. Hơn nữa, dường như từ lúc nhìn thấy hắn tới giờ, nàng vẫn giống như trong giấc mộng không có thực vậy.

“Đứng rồi, còn nữa...” Bước đến bên cạnh nàng, Kiểm Hậu Nam vén ra áo ngủ bằng gấm trên người nàng, vừa dịu dàng lau thân thể nàng, vừa tiếp tục lên án nói: “Nàng tưởng rằng ta không biết nàng thay máu cho ta sao?” Vừa nghĩ đến đây, hắn lại vừa đau lòng vừa tức giận. Chuyện này hắn mất hơn nửa năm mới hiểu rõ ràng, nhưng lúc đó hắn thà rằng không đoán được gì, ít nhất như vậy, hắn ít nhất vẫn có thể cho rằng nàng còn sống tốt. Chứ không phải như sau đó lúc nào cũng sống trong phòng đoán phạt phòng là nàng rốt cuộc còn trên đời này không.

“Chàng...” Tang nương có chút ngập ngừng, muốn hỏi hắn tại sao lại biết, nhưng lại sợ biết được hắn là vì bản thân liều mình cứu hắn nên hắn mới không dám cưới Từ Tiêu.

Thấy nàng vẫn còn hoài nghi tình cảm của mình, Kiểm Hậu Nam không khỏi trừng mắt nhìn nàng, vẫn giữ tính tình tốt giải thích cho nàng, đồng thời muốn nàng yên tâm, “Ta mới bắt đầu không biết, không biết Bạch Ân đã cho Từ Tiêu uống thuốc gì, khiến nàng nhìn có vẻ rất suy yếu, hơn nữa chính bản thân nàng cũng không biết có thay máu cho ta không. Lúc đó ta không nghĩ đến những cái khác, Bạch Ân nói gì thì chính là cái đó.” Nói đến đây, hắn ngừng một chút, dường như đang nhớ lại tâm tình của mình đối với chuyện này, hồi lâu sau mới nói tiếp.

“Nhưng trong lòng ta đã có nàng, cứ cho là Từ Tiêu thật sự liều mạng cứu ta, ta cũng chỉ có thể dùng cách khác để báo đáp, mà không thể cưới nàng làm thê tử.”

Nghe đến đây, đôi mắt xinh đẹp của Tang nương bắt đầu nhoè đi, giọng nhẹ nhàng đặt lên môi hắn, không cho hắn nói tiếp nữa, “Vậy thì, chàng có bằng lòng để ta làm thê tử của chàng không?” Đây là câu hỏi cuối cùng nàng hỏi hắn.

Lần đó là Bạch Ân dốc hết toàn lực giữ lấy tâm mạch của nàng, sau đó ngăn chặn xa xôi đưa nàng trở về điện Hắc Vũ, lại cùng Vũ chủ từ hiệp lực cứu sống nàng. Nhưng lúc đó, không có ai biết nàng kỳ thực không còn muốn sống. Vì thế sau khi bình phục, nàng cầu xin Vũ chủ từ để nàng rời khỏi điện Hắc Vũ. Vũ chủ từ không đồng ý, cuối cùng hai người đạt được thỏa thuận, nàng có thể không làm Lâu chủ của Nữ Nhi lâu, nhưng phải trợ giúp điện Hắc Vũ lập một cơ quan thu thập tình báo bí mật và khổng lồ tại thành Trường An, cũng chính là Tang Tinh Uyển hiện tại. Một khi hoàn thành, nàng có thể tùy ý đi hay ở. Vì thế nàng từ Long Nhất nhờ thành Tang nương, biến thành tú bà kỹ viện. Về phần Thanh Ca cùng những cô nương khác, kỳ thực đều là thuộc hạ Nữ Nhi lâu. Bây giờ, nàng xem như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, cũng biểu đạt nàng có thể thoát khỏi kiếp sống chém giết đầy máu tanh, cho nên mới dám hỏi hắn như vậy.

Nghe thấy câu hỏi của nàng, mặt Kiểm Hậu Nam lộ ra nụ cười vui vẻ nhất từ sau khi gặp nhau, sau đó cứng chiều áp một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi nàng, dịu dàng nói: “Ngoài nàng ra, không ai có thể làm thê tử của ta.” Cùng một câu nói lặp lại lần nữa, đã đủ thành ý chứ. Nếu không đủ, hắn vẫn còn cả đời này chứng minh sự thành tín trong lời nói của mình.

Nghe thấy câu trả lời của hắn, mặc dù vẫn trong dự đoán, trên gương mặt Tang nương, cũng chính là Long Nhất tràn ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, “Ta cũng vậy, ta chỉ làm thê tử của chàng, nữ nhân của chàng.”

Tình ý liên miên, Long Nhất sớm đã quên phía dưới còn có người khổ sở chờ nàng.

KẾT THÚC

Yến hội ngày xuân, rượu một bên ca múa một bên. Lại lạy ba lạy. Một nguyên lang quân thiên tuế, hai nguyên thân thiếp khỏe mạnh, ba nguyên như Đồng Lương thượng Yên, tháng ngày gặp nhau.

Bên trong dãy núi ngoài ngoại ô Thanh Trạch, một mái nhà tranh tiêu phu đơn sơ đứng trơ trọi giữa sườn núi cô độc. Ngoài nhà có một hàng rào làm bằng trúc vây lại tiểu viện cùng hai gốc cây mận nở đầy hoa. Mà ở phía dưới hai gốc cây, rõ ràng mới lập một tấm mộ phần.

Sáng sớm, khi tia nắng ban mai lan đầy trên sơn cốc, tiếng chim lạnh lớt hót liên hồi.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa nhà tranh mở ra, một thiếu phụ xinh đẹp mặc váy bằng vải bố bước ra. Chỉ thấy mái tóc dài của nàng xổ ra ở phía sau lưng, tay cầm chiếc lược gỗ, bước tới ngồi xuống một tảng đá ngọc xanh trước mộ phần, thanh tao chải mái tóc dài đen mượt.

Đang chải, nàng đột nhiên ngừng lại, nhìn phần mộ nhỏ buồn phiền thất thần.

“Tiểu Mạc.” Hồi lâu, một tiếng than thầm từ miệng nàng thốt lên, nhẹ nhàng tựa như bị gió núi thổi sẽ biến đi mất.

Bao nhiêu năm rồi, đây lại là lần đầu tiên nàng gọi cái tên này. Cho đến bây giờ đều là Tiểu Mạc không ngừng gọi tên của nàng, ở bên cạnh nàng thì thầm, nàng không trả lời, không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn Tiểu Mạc, nhưng Tiểu Mạc vẫn cứ quanh quẩn bên nàng. Cứ cho là thấy Tiểu Mạc chết trong thời khắc đó, nàng cũng chỉ là phát ra tiếng gào thét như dã thú mà thôi, không có gọi tên Tiểu Mạc. Đến bây giờ nàng vẫn không thể hiểu, vì sao Tiểu Mạc cứ khẳng khẳng muốn làm bằng hữu của nàng.

“Tiểu Mạc.” Nàng lại gọi, giọng nói không còn mơ hồ, gương mặt thậm chí còn nở nụ cười nhẹ.

Long Chiêu Thanh, Long Chiêu Thanh. ... Sống với nhau năm năm, Tiểu Mạc lúc nào cũng không ngừng kêu tên nàng như vậy, giống như trên đời này không còn gì thú vị hơn việc gọi tên nàng. Tiểu Mạc thích náo nhiệt, thích cười thích nháo, ở với ai cũng được.

Nếu như.

Nữ nhân nhắm mắt, mi tâm khẽ nhíu. Nếu như Tiểu Mạc không bị sư phụ chọn trúng, nàng chắc sẽ rất vui vẻ lớn lên, sau đó thành thân sinh hài tử, bình bình an an sống một đời. Chỉ là trên đời không có cái gọi là nếu như.

“Đang nghĩ gì đó?” Giọng nói trầm thấp ôn hòa chậm rãi vang lên bên tai nàng, không biết từ lúc nào, sau lưng nữ nhân đã xuất hiện thêm một nam nhân. Thân hình nam nhân cao gầy thẳng tắp, bên tóc mai xám trắng, nhưng nhìn qua rất trẻ tuổi, mặt mũi mảnh khảnh tuấn tú, mang theo vẻ thư sinh vô cùng.

Nghe tiếng, nữ nhân quay đầu, trên mặt dịu dàng nở nụ cười hạnh phúc, “Chàng dậy rồi. ... Thiếp ở bên cạnh Tiểu Mạc.” Ngừng một chút, nhìn không được khe thờ dài, “Muội ấy cô đơn đã đủ lâu rồi! Muội ấy thích náo nhiệt như vậy. ... sợ bóng tối. ...” Nói đến đây, trong mắt nàng lại hiện lên vẻ đáng chất.

Nam nhân mỉm cười, cầm lấy chiếc lược trong tay nàng, thay nàng tiếp tục động tác đã dừng lại.

“Sau này có chúng ta bên cạnh muội ấy, muội ấy sẽ không còn sợ nữa.” Nhìn thấy cây lược lướt qua mái tóc đen dài như thác nước, trong mắt hắn lại dâng lên tình cảm nóng bỏng mãnh liệt, giọng nói lại vẫn ấm áp bình lặng, có tác dụng an ủi lòng người.

Nữ nhân không nói gì thêm, nụ cười lại trở nên rực rỡ xinh đẹp hơn ánh nắng ban mai.

Hồi lâu.

“Ừm. ... Thiếp có một chuyện muốn hỏi chàng.” Thích cảm giác ngón tay thon dài của hắn xuyên qua mái tóc của nàng, nữ nhân tận hưởng nhắm mắt lại, khẽ thì thầm.

“Chuyện gì?” Về mặt nam nhân chải đầu rất chăm chú, giống như không có gì quan trọng hơn việc đang làm trên tay vậy.

“Từ khi nào chàng bắt đầu yêu thiếp?” Khẩu khí giống như không chút để ý, tựa hồ lúc nào cũng có thể bị gió thổi đi mất, nhưng ở vị trí của nam nhân không nhìn thấy được ở phía trước, trong đôi mắt xinh đẹp của nữ nhân lại hiện lên vẻ khẩn trương mong mỏi.

Bàn tay lớn chải đầu cứng đờ, chỉ là trong nháy mắt, lại khôi phục lại như bình thường.

“Không biết.” Câu trả lời ngắn gọn mà làm người ta thất vọng.

Trên gương mặt tuấn tú của nam nhân lộ ra vẻ suy tư.

Từ lúc nào thì?

Hai năm qua lúc không có nàng ở bên cạnh? Không phải, có lẽ sớm hơn. Vậy thì là lúc biết tâm ý của nàng đối với hắn hay là lúc nàng nói muốn trở thành nữ nhân của hắn?

Nam nhân lắc đầu, phủ định đáp án này, dường như còn trước lúc này nữa.

Là ngày đó hái thuốc trở về, khoảnh khắc nhìn thấy nàng một mình cô độc ngồi dưới gốc cây mận sao?

Hoặc là lúc nàng đang dưỡng thương, sau khi nhìn thấy thân thể của nàng?

Nếu không chính là. ... đúng, là trong địa lao của cung Tuyết Ngưng, là trước khi kiếm của mình đâm trúng nàng, ánh mắt nàng nhìn mình. Đúng, chính là ánh mắt đó khiến trái tim vốn luôn bình tĩnh không gợn sóng của hắn bắt đầu nổi dậy, khiến hắn sau đó mỗi lần nhớ đến đều sẽ đau lòng.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy trong lòng dường như lại mơ hồ đau đớn. Thế là không thèm để ý mái tóc đã tết được một nửa, giang tay ôm nữ nhân vào trong lòng, thật chặt, ôm thật chặt.

Từ giây phút đó, hắn không muốn để nàng phải lộ ra ánh mắt như vậy.

Mặt trời ló dạng sau triền núi, trong phút chốc ánh sáng lan khắp muôn nơi. Gió núi đột nhiên thổi mạnh, làm hoa rơi là tả, quần quít cùng ánh mặt trời vàng óng, bay lượn xung quanh hai người muốn bên nhau cả đời và tám mộ phần, cũng đem lời thề không thốt nên lời khắc thật sâu vào lòng hai người.

đang chặt chẽ ôm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mệnh Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.